

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKLI
HAVADA

2

まお

$$\frac{\sqrt{AB+CD}}{2} = H^2$$

HOLLY SMALE

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.pdfdrive.org> Birgül Kasap

HOLLY SMALE

AKLI HAVADA

Sevgilim,
bir süre
görüşmeyelim.

Gençlere kendilerini iyi
hissettirecek ve okuduktan sonra
özgüvenlerini artıracak
bir mücevher.
Books For Keeps

Her ne yapıyorsanız bırakın,
kırmızı halıyı serin ve kutlamaya
hazırlanın. Neden mi? Çünkü Geek
Kız döndü!
Books4teens

Gülmeyi ve eşi benzerine
rastlanmamış bir hikâye okumayı
sevenlere bu kitabı şiddetle
tavsiye ederim.
Guardian Çocuk Kitapları sitesi

Bu seriyi çok seviyorum,
hayatımda bir kitaba bu kadar çok
güldüğümü hatırlamıyorum.
Goodreads

☺
Cah
CH-Benra
☺
40 1-3

Güzel yüzlü utangaç,
Entel dantel, bilimsel,
Esprili, her şeyi bilen,
Kaçık kız

Eksik Parça Yayınları

Geek Kız 2: Aklı Havada

Holly Smale

HarperCollinsPublishers tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

GEEK GIRL: MODEL MISFIT

Text copyright © Holly Smale 2013

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2015

HarperCollinsPublishers Ltd. lisansı altında çevrilmiştir.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

İngilizce'den Çeviren: **Birgöl Kasap**

Editör: **Burcu Karatepe**

Redaktör: **Ayhan Hınçal**

Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Ocak 2015

978-605-84924-7-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

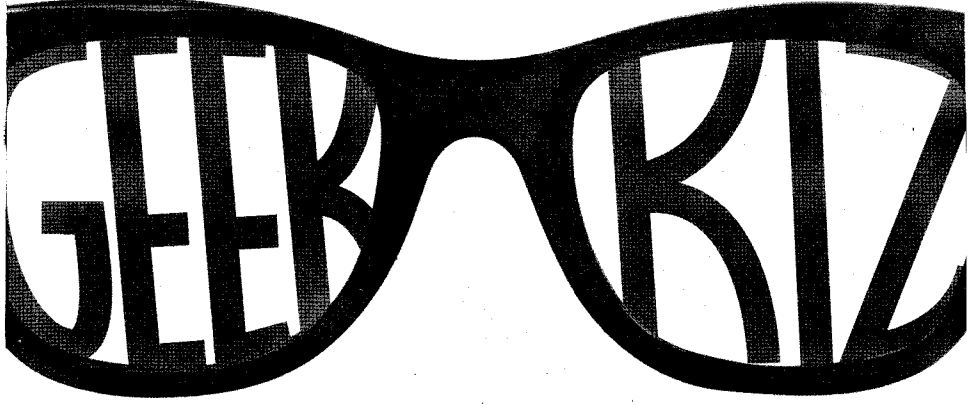
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

<http://ikiyayincilik.com.tr/>

<https://www.facebook.com/eksikparca1>

https://twitter.com/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

AKLI
HAVADA

2

HOLLY SMALE

Çevirmen: Birgül Kasap

Ücretsiz PDF Kitap <https://rantey.org>

Kız kardeşim Tara'ya.
Sakin ya da rüzgârlı havalarda.

fit sıfat

1 uygun

2 doğru

3 nitelikli ve yetkili

4 hazır

5 fiziksel olarak iyi durumda

İSİM

1 şık

2 kriz anı ya da başlangıcı

GÜNLÜK KULLANIM

1 çok, çok güzel olmak

KÖKEN Eski İngilizce'de 'çatışma ya da mücadele' anlamına gelen *fitt*

I

Ağım Harriet Manners ve ben bir modelim.

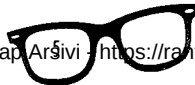
Bir model olduğumu biliyorum, çünkü:

1. Bugün günlerden pazartesi ve üzerimde altın rengi bir tütü ile altın rengi bir ceket var. Ayaklarımda altın rengi babetler, kulağımda da altın küpeler var. Yüzüm altın rengine boyanmış ve başımın etrafına da uzunca bir altın tel sarılmış. Normalde, pazartesi sabahları böyle giyinmem.

2. Bir korumam var. Kulağımdaki küpeler o kadar pahalı ki yanımda iri yarı bir adam olmadan tuvalete gitmeme bile izin verilmiyor. Bu adam tuvaletten çıktığımda küpeleri yanlışlıkla klozete düşürüp üzerine sifonu çekmediğimden emin olmak için kulak memelerimi kontrol ediyor.

3. İki saattir gülümsememe izin verilmiyor.

4. Gücümü korumak için ne zaman bir parça şekerli çörek ısırsam, sanki eğilip yeri hızlıca yalamışım gibi, herkes endişeyle birden 'hiii' diye nefesini içine çekiyor.

5. Yüzüme doğrultulmuş kocaman bir fotoğraf makinesi var ve fotoğraf makinesinin arkasındaki adam, bana parmaklarını şaklatarak "Hey, model," deyip duruyor.

Başka göstergeler de var -hafifçe dudak büküyorum ve bir robot gibi birkaç saniyede bir hafifçe kıpırdanıyorum- ama bunlar illa ki model olduğumu göstermez. Televizyonda ne zaman bir araba reklamı çıksa, babam da aynen böyle dans eder.

Her neyse, bir model olduğumu biliyor olmamın son nedeni şu:

6. Zarafet, şıklık ve stil sahibi bir şeye dönüştüm.

Aslında, beni son gördüğünüzden bu yana gerçekten büyüdüğümü söyleyebilirsiniz.

Geliştim. *Serpildim*.

Kelimenin gerçek anlamında değil ama. Şeklim şemailim altı ay öncekiyle ve ondan da altı ay öncekiyle aynı. Ergenlik, kadınsı kıvrımlar söz konusu olduğunda, aynen okuldaki netbol kaptanı gibi, beni en son seçme konusunda hiç tereddüt etmiyor.

Evet, metaforik olarak konuşuyorum. Bir sabah uyandım ve *BAM!* Moda ile ben uyum içindeydik. Artık birlikte çalış-

şıyor, birbirimize yardımcı oluyoruz. Aynen timsah ile onun dişleri arasındaki et parçacıklarıyla beslenen küçük Mısır yağmur kuşu gibi. Elbette daha göz kamaştırıcı ve daha hijyenik bir şekilde yürüyor bizim ilişkimiz.

Size karşı tamamen dürüst olacağım. Moda beni değiştirdi. Geek kız gitti ve onun yerine göz kamaştırıcı biri geldi. Popüler, havalı biri.

Yepyeni bir Harriet Manners.

2

Her neyse. Moda dünyasıyla tamamen bir *sinerji içinde olmanın* neden olduğu en muhteşem şey, bunun çekimleri çok kolaylaştırıyor olması.

"Pekâlâ," diyor fotoğrafçı Aiden, "Ne düşünüyoruz, model?"

(Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Biz ne düşünüyoruz? Modayla ben temelde bir beyni paylaşıyormuşuz gibi.)

"Gizemli olanı düşünüyoruz," diyorum ona. "Esrarengiz olanı düşünüyoruz. Sırrına erilmez olanı düşünüyoruz."

"Peki, niçin bunları düşünüyoruz?"

"Çünkü parfüm kutusunun yan tarafında böyle yazıyor."

"Kesinlikle. Ben Garbo ile Grable'ı, Hepburn ile Hayworth'u, Bacall ile Bardot'yu düşünüyorum ama senin gazetenin dedikodu sayfasını düşünüp orada söylenenlerin tersini yapman en iyisi olabilir."

"Anladım," diyorum, yerdeki pozisyonumu hafifçe değiştirip ayak tabanım bana bakacak şekilde ayağımı kıvrırken. Sonra, zarif bir şekilde ayağıma doğru eğiliyorum. Gi-

zemli. Yüzümü hafifçe aşağıya doğru eğerken, ceketimin etek ucunu tutup bir kelebek kanadıymış gibi hafifçe kaldırıyorum. *Esrarengiz*. Son olarak da sırtımla bir kavis yapıp kolumu da bileğimin iç kısmına bakacağım şekilde aşağıya doğru uzatıyorum. *Sırrına erişilemez*.

"Çok iyi." Aiden fotoğraf makinesinin üzerinden bana bakıyor. "Model, Yuka Ito haklıymış. Yaptığın hareketler çok tuhaf ama işe yarıyorlar. Alışılmışın çok dışındalar ama lüks moda çok uygunlar."

Ne demiştin size? Modayla aramdaki ilişki süper artık: Ağzına girip çıkıyorum ama o, artık beni yemeyi *denemiyor* bile.

"Şimdi dirseğini diğer tarafa doğru döndür." Fotoğrafçı çömeliyor, objektifi ayarlıyor ve sonra tekrar makinenin üzerinden bana bakıyor. "Makineye doğru."

Ayvayı yedim.

"Aslında," diyorum kıpırdamadan, "esrarengiz, gizemli ve sırrına erişilemez, gereksiz yere tekrar edilip duran kelimeler. Yuka bunlardan sadece birini seçse, kutunun üzerinde bir hayli yer tasarrufu yapabilirdi."

"Sadece kolunu hareket ettir."

"Hı hı. Acaba, Yuka 'kararsız' kelimesini kullanmayı düşündü mü? Bu, her bir yönden denizcilere vuran rüzgârları tanımlamak için kullanılan eski bir kelimedendir. Bir parfüm için uygun bir ad bence. Sence de öyle değil mi?"

Aiden burnunun kemerini parmaklarıyla sıkıştırıyor. "Pekâlâ. Bana ayakkabının tabanını göstermeye ne dersin? Bu çekimde zıt renkli tabanı yakalamayı denemeliyiz."

Boğazımı temizliyorum ve zihnim hızla çalışmaya başlıyor. "Hımm... Ama Suudi Arabistan, Çin ve Tayland ne olacak? Oralarda, ayak tabanını göstermek kültürel olarak hiç uygun bir davranış değildir..." Hissettirmemeye çalıştığım bir panikle odaya bakıyorum. "Oralardaki müşterilerimizi kaçırma riskine giremeyiz, değil mi?" Abartılı ve ikna edici bir şekilde kolumu hareket ettiriyorum.

O anda ceketimin kolundaki bir şey Aiden'in gözüne takılıyor.

Yo, olamaz! Hayır, hayır, hayır...

"O da ne?" diyor Aiden, ayağa kalkıp yerden kalkmak için çabaladığım noktaya doğru yürürken. Ayaklarım o kocaman tütüye takılıyor. Fotoğrafçı kolumu yakalayıp ceketimin dirsek kısmının iç tarafından altın rengi küçük bir yapışkanlı etiketi söküp çıkarıyor. "Bu ne?"

"Hıı?" diyorum yutkunup, gözlerimi fiziksel olarak olabildiğince yuvarlamak için zorlarken.

Aiden dikkatle yapışkanlı etikete bakıyor. " $F = M \times A$?" diye okuyor ağır ağır. Sonra, ceketin astarından üç tane daha yapışkanlı etiket alıyor. " $V = I \times R$? $E_k = \frac{1}{2} \times M \times V^2$? $W = M \times G$?"

Daha ben hareket edemedi, ayağımdan ayakkabıyı çı-

karıyor ve alt tarafını çevirip bir yapışkanlı etiket söküyor topuğundan. Sonra dirseğimin iç tarafından bir tane, tütünün alt tarafındaki tüllerin kıvrımlarından da dört tane yapışkanlı etiket alıyor.

Ben gözlerimi yere dikmiş olabildiğince ufalmaya çalışırken, o yapışkanlı etiketlere bakarak birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Harriet," diyor ağır ve kuşkulu bir sesle. "Harriet Manners, benim moda çekimimin ortasında matematik mi çalışıyorsun sen?"

Hayır anlamında başımı iki yana sallıyorum ve fotoğrafçının başının arkasından gökyüzüne doğru bakıyorum. Timsah ile küçük kuşu hatırlıyorsunuz, değil mi? Galiba ikimizden biri yenilmek üzere.

"Hayır," diye yanıtlıyorum onu en alçak sesimle. Çünkü a) bu fizik ve b) ta en baştan beri bunu yapıyorum.

3

Tamam, gerçeği bir parça değiştirmiş *olabilirim*.

Ya da çokça değiştirmişimdir işte...

Değişmedim. Aslında, eskiden olduğumdan bile daha çok bir geek oldum, çünkü:

a) Beyin merkezimi oluşturan gri madde hâlen günlük olarak ekstra bağlantılar üretiyor,

b) Daha önce bildiklerimden bile daha çok şey biliyorum artık,

c) Sınavlarımın sonuna yaklaşıyorum ve bu da kısa vadeli bilişsel becerilerime aşırı yüklediğim anlamına geliyor.

Zarif, şık ya da stil sahibi de değilim ama sanırım bunu kendiniz çoktan anlamışsınızdır bile.

"İnanılmaz," diye söyleniyor Aiden çektiği fotoğraflara bakarken. Bu arada ben okul formamı giymek için odanın arka tarafındaki bir perdenin ardına süzülüyorum.

"Çok özür dilerim, Bay Thomas," diye sesleniyorum perdenin arkasından. "Gerçekten size ve tim... ıııı, moda dünyasına saygısızlık etmek istemedim. İyi fotoğraflar çektiniz mi bari?"

"Konu bu değil. Başka kaç modelin bu işi istediğini biliyor musun sen?"

Belki biliyordumdur. Infinity Models'a en son gittiğimde, iki tanesi beni bir dolaba kilitledi ve gerçekten büyük bir görev dağılımını kaçırmama neden oldular. Dolaptan çıkmak için temizlikçinin gelmesini beklemek zorunda kaldım.

"Özür dilerim, bugün GCSE¹ sınavlarımın sonuncusuna gireceğim de," diye açıklamaya çalışıyorum koca tütüyü çeğiştirirken ve bir dirseğimi fena şekilde duvara çarpıyorum. "İngiliz eğitim sistemi öğleden sonra 2'de, bir gün ödöl kazanan bir fizikçi olma şansımın olup olmadığına karar verecek. Tüm geleceğimi bugün şekillendirecek."

Okul kazağımı kafamdan geçirirken kazak, hâlâ başımın etrafında sarılı olan altın tele takılıyor. Kazağım yüzümü kapıyor ve kollarım havada çılgın tavşankulakları gibi bir o yana bir bu yana sallanıp duruyor. Ben deli gibi 'soyunma odası'na girip çıkarken sessizlik oluyor.

Sonunda, hâlâ çektiği fotoğraflara bakarken, "Hımm," dediğini duyuyorum Aiden'in. "Nobel Ödölü kazanması garantili olan bir dâhi olduğun açık," diyor.

1 (lly) General Certificate of Secondary Education – Orta Öğretim Genel Sertifikası. (ç.n.)

"GCSE fiziği *hakiki* uzamsal farkındalıkla ilgili değildir," diyorum nefes nefese, el yordamıyla başımı kavramaya çalışırken ve aynı anda da dizimi duvara çarpıyorum. "*Kavramsal* uzamsal farkındalıkla ilgilidir. İkisi çok farklı şeyler."

Neyse ki GCSE fiziği sadece kavramsal uzamsal farkındalıkla ilgili. Çünkü başımdaki tel şu anda iki metrelik bir yarıçap içindeki her şeye takılıyor gibi görünüyor. Okul çantamda detaylı bir 'Okula Zamanında Varma Planı'm var ama bu planın hiçbir yerinde kendimi bir perde halkasından kurtarmam gerektiği yazmıyor.

"Sorun yok, Harriet," diyorum kendime yüksek sesle, çaresiz bir şekilde küçük daireler çizerek dönüp dururken. "Hâlâ okula trenle gitmek için bir saat on bir dakikan, taksiyle gitmek içinse bir saat on altı dakikan var. Bir sürü vaktin var yani."

"Şey... Duvardaki saatin geri olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor Aiden.

Birden daireler çizmeyi bırakıyorum.

Aman Tanrım! AMAN TANRIM! Din eğitiminde bize 'karma'yı okutmalarının bir nedeni olduğunu *biliyordum*.

"Hayır," diye tiz bir sesle bağıryorum, kendimi birkaç saç teli, yanağımda bir çizik, bir perde halkası ve okul formamın yarısı pahasına telden kurtarıırken. "*Ne kadar geri?*"

"Bir saat," diyor Aiden. O anda hem 'Okula Zamanında Varma Planı'm hem de tüm hayatım mermi hızıyla pencereden uçup gidiyor.

4

Bu, inanılmaz derecede *tipik* bir durum.

Babamın, fotoğraf çekilirken arka tarafta durup bir man-kenden çaldığı bazı parçaların yardımıyla sanki üç kolu, dört bacağı varmış gibi yaparak 'olaylara biraz neşe katmaya' çalışmadığı bu *tek* çekim, onun burada olmasına gerçekten ihtiyaç duyduğum tek zaman.

Ne yazık ki şu anda babam bir iş görüşmesinde ve benim bir saatten fazla bir uzaklıkta olan okuluma varmak için elli dakikadan az bir zamanım var.

Kendimi bir taksinin arka koltuğuna atıp acele etmesi için şoföre yalvarıyorum. Taksi şoförü de bana neşeli bir şekilde, "Ancak trafiğin izin verdiği ölçüde hızlı gidebilirim, sağışın. Çünkü trafiğin bir parçasıyım, di mi?" diyor.

Azaltılmış ağırlığın taksinin daha çabuk hızlanmasına müsaade edeceği ümidiyle kendimi olabildiğince hafifletmekle bu kadar meşgul olmasam, muhtemelen bunu dokunaklı evrensel bir gerçek olarak algılardım.

Yaptığı dil bilgisi hatasını da düzeltirdim.

Yapabileceğim başka hiçbir şey yok. Neyse ki sınavıma ne kadar hızlı yetişeceğimi belirleyen faktörler fizik kuralları -ve ironi- sayesinde a) ağlamayı b) hiperventilasyonu² ya da c) taksi şoförü beni duymamak için aradaki camı kapatana dek 'ayvayı yedim' diye tekrarlamamı içermiyor.

Hazır takside boş boş otururken, zamanımı sizi son altı ayda neler olup bittiği konusunda bilgilendirerek değerlendireyim hiç olmazsa.

İşte, son altı ayın kısa bir özeti:

1. Eskisinden de daha az popüler biri oldum. Geek+Model= Eşyalarınızın üzerine yazılan tamamen yeni bir yazı.

2. Bu konuda daha az ağlamaya çalışıyorum. Her birimiz ömrümüz boyunca ortalama 121 litre gözyaşı dökeriz ve ben bu kadar çok ağlarsam, altıncı yapıya³ geçmeden önce kurumayı beceremem.

3. Babam hâlâ işsiz ve Annabel hâlâ avukatlık yapmaya devam ediyor. Buna değinmeye değer çünkü üvey annem şu anda yedi aylık hamile ama babam kesinlikle hamile değil.

4. Ortalama bir insan yılda toplam bir ton yiyecek tüketir. Yani, yetişkin bir filin ağırlığı kadar yiye-

2 Gerekenden daha hızlı ve/veya daha derin nefes alma durumu.

3 Birleşik Krallık'ta 16 yaş sonrası eğitimde yıl 12 ve 13, genellikle Altıncı Yapı (Sixth Form) olarak adlandırılır ve 16-17 ile 17-18 yaş arası öğrenciler içindir. (ç.n.)

cek. Annabel tek başına bu istatistiği çürütmek için elinden geleni yapıyor. Çok *irileşti*.

5. En iyi arkadaşım Nat, on altı yaşına bastı ama ben henüz on altı olmadım. Bu, Nat'ın Georgia, ABD'de gece 11'den sonra yasal olarak tilt oynayabileceği ve Birleşik Krallık'ta tek başına uçak kullanabileceği anlamına geliyor ama ben bunları yapamam.

6. (Temizlik malzemelerinin konulduğu bir dolapta kilitlemiş olarak vakit geçirdiğim zamanların dışında) Baylee için iki kez modellik yaptım; birkaç bire bir görüşmeye katıldım. Hepsi bu kadar.

7. Sonunda saçlarımın sarı-kızıl olmadığı acı gerçeğini anladım.

8. Saçlarım turuncu.

Evet, tüm değişiklikler bu kadar. Bunlar dışında kalan her şey tamamen aynı.

Takipçim Toby, hafif sümüklü bir aymış gibi hâlâ yörüngemde dolanıp duruyor ve ezeli düşmanım Alexa, açıklanamaz bir şekilde hâlâ benden nefret ediyor.

Menajerim Wilbur, canı istediğinde hâlâ olmadık kelimeler uyduruyor ve moda tasarımcısı Yuka Ito, hâlâ çok ürkütücü.

Köpeğim Hugo, ne olduğunu anlamak için kaldırımda gözüne kestirdiği herhangi yapışkan bir şeyi tatmaktan hâlâ

hoşlanıyor ve ben kitaplarımı hâlâ alfabetik sıraya, renklerine ve konularına göre sınıflandırıyorum.

Çünkü gerçek hayat da böyle: İnsanlar, durumlar ve köpekler, siz çok dikkatli planlar hazırlamış ve onları değiştirmeye zorlamış olsanız bile, o kadar çabuk değişmezler.

Bu listeyi burada sonlandırabilecek olsam sonlandırır-dım. Sonuçta bu hoş bir liste, öyle değil mi? Nat'le geçirilecek koskoca bir yazı, gelecek dönem için üzerine herhangi bir şey yazılmamış yepyeni bir okul çantasını ve çok kısa bir süre sonra canım her istediğinde tek başıma uçak kullanma olanak sağlayacak hukuki ehliyeti vadeden hoş, pozitif bir liste.

Ama bu listeyi burada sonlandıramam çünkü bir şey daha oldu ve bu şey -kısa bir süreliğine de olsa- diğer her şeyin daha az önemli görünmesine neden oldu:

9. Aslan Çocuk beni terk etti.

5

Nick'i Düşünmemem için Nedenler

1. Bana onu düşünmememi söyledi.

Endişelenmeyin. Görüldüğü kadar kötü bir şey değil bu.

Yani, sadece bazı açılardan *tam olarak* görüldüğü kadar kötü bir şey. İlk öpüşmemizden dört ay sonra Nick bana artık birbirimizi görmememiz gerektiğini söyledi ve sonra birden hayatımdan çıkıp gitti. O zamandan beri onu ne gördüm ne de ondan bir haber aldım. Ne bir mesaj, ne bir telefon, ne bir sesli mesaj, ne bir e-posta, ne bir 'tweet' ya da 'Facebook' mesajı geldi. Hatta, ne de bir faks aldım. Gerçi, günümüzde kimsenin faks gönderip göndermediğini bilmiyorum ama yine de böyle bir olasılık mevcut sonuçta, değil mi?

Yine de her şey tamamen yolunda sayılır. Ne de olsa, neredeyse on altı yıl aşkla ilgili romanlar okuyup, aşkla ilgili şiirler tarayıp, aşkla ilgili şarkılar dinleyip, aşkla ilgili filmler izleyip de aşk hikâyelerinin nasıl gittiği konusunda oldukça net bir fikir edinmeden geçirmezsiz, değil mi?

Herkes, filmlere konu edilen gerçek bir aşkla kimsenin hakkında yazma ya da şarkı söyleme zahmetine girmedeği sıkıcı bir aşk arasındaki farkı yaratan şeyin dramatik iniş çıkışlar olduğunu bilir.

Darcy ile Lizzie ilk baloda bir ilişki yaşamaya başlasalardı, *Aşk ve Gurur* popüler olur muydu?

Cathy, Heathcliff'i seçseydi, *Uğultulu Tepeler* bir klasik olur muydu?

Romeo ve Juliet birkaç yıl flört ettikten sonra evlenip Mantua'nın banliyölerine yerleşselerdi, *Romeo ve Juliet* okullarda okutulur muydu?

Kesinlikle hayır.

Dolayısıyla, aşk hikâyenizde sizi terk edip Avustralya'ya geri taşınan biri olsa da, yapmanız gereken tek şey engelleri kabullenmeyi reddetmektir. Böyle yaparsanız, o kişi size geri dönecektir. Bunu herkes bilir.

Evet, Nick beni terk edeli iki ayı geçti. Dolayısıyla, geri dönmesi olması gerekenden biraz daha uzun sürdü belki ama Nick şu anda yolda olmalı.

Tek yapmam gereken şey beklemek.

Bu süreçte, onu düşünmemeye çalışıyorum. Onun kahve renkli tenini, iri siyah aslan lülelerini, kokusunu ya da yanları yukarı doğru çekik olan gözlerini düşünmüyorum. Burnunun eğriliğini, gülümsemesinin genişliğini, el ele tutuşurken başparmağını nasıl parmak eklemlerime sürdüğünü ya da ben

hapşırdıktan sonra nasıl burnumun ucuna vurduğunu (ki bu hiç hijyenik değil ama her nedense bu son derece hoşuma gidiyordu) düşünmüyorum.

Kendimi nasıl bir ateş böceği gibi hissetmeme neden olduğunu da düşünmüyorum. Sanki bir yarım ateşler içindeymiş, diğer yarım da uçabilirmiş gibi hissederdim.

Mümkün olsa her daim onunla birlikte olurum diye de düşünmüyorum.

Romantizmin tüm kurallarını tam ortadan ikiye yarıyor olsa da, aşk hikâyemin bu hâlimden aslında pek hoşlanmadığım ile bu hikâyenin Nick gitmeden önceki sıkıcı hâlini çok *daha* tercih ettiğimi de kesinlikle aklımın ucundan geçirmiyorum bile.

Şoför boğazını temizliyor.

"Âşık mısın, sarışın?" Elini bana doğru sallarken dikiz aynasından da göz kırıyor. "Bu her şeyi açıklıyor."

Cama çizmekte olduğum anatomik açıdan doğru olan kalbe hayretle bakıyorum ve sonra kızarıp bu kalbi siliyorum. *Çok hoş, Harriet.*

"Hayır," diyorum olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. "Sadece... Gelecek yılın biyoloji modülüne hazırlık yapıyorum."

"Elbette öyledir." Şoför sırtıyor. "Her neyse, acelen var

sanmış idim? Bir tür sınavın mı vardı?" Başını sallıyor. "Dört dakikan kaldı."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Araba durmuş ve biz tam okulumun önünde takside oturuyoruz. Arabanın hareket etmeyi bıraktığını bile fark etmemişim.

"Ama..." diyorum, cüzdanımı bulmak için okul çantamı karıştırırken, "bu fiziksel olarak nasıl mümkün ki?"

Şoför omuz silkiyor. "Sihirbaz gibiyim, di mi," diyor sakin bir şekilde. " 'Arry Potter' daki şu şişman herif gibi."

Bakışlarımı yukarı çeviriyorum. Kesinlikle öteki dünyaya ait gibi görünüyor. Vücut kılı açısından biraz fazlaca kutsanmış bir fâni gibi.

"Üstelik hız sınırını da bir hayli aştım," diye ekliyor canlı bir şekilde. "Seksen papel, canım. Bugünlerde sihir pahalı. Hadi, atla bakalım şimdi. Üç dakikan kaldı."

6

Oxford İngilizce Sözlüğüm üzerine yemin ederim ki hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmedim.

Spor salonunun kapanmakta olan kapısından süzülüp içeri girdiğimde, nefes alış verişim o kadar gerginleşmişti ki aynen Annabel kanepayı süpürürken elektrikli süpürgeci çıkardığı gibi bir ses çıkarıyordum. Boynumdan aşağıya doğru ter damlıyordu ve bunu silmek için kullanabileceğim tek şey, bir modern sanat parçası gibi ya da Wilbur'un giyeceği bir şey gibi şu anda boynumdan aşağıya üç sükük parça şeklinde sallanmakta olan okul kazağımın kenarıydı.

Toby'nin pofuduk kafası dönüp durmaya başladığında, ben odaya daha doğru dürüst iki adım bile atmamıştım. Bunun tek açıklaması, Toby'nin 'Harrieten' olarak adlandırdığı şeyle benim arkada olduğumu belirlemiş olması olabilir.

"Toby," diyor Bayan Johnson uyaran bir ses tonuyla ve Toby hemen bana el sallamayı bırakıp bunun yerine bana öpücükler göndererek gözlerini kırıştırmaya başlıyor.

Başımla ona merhaba diyor, aceleyle yanından geçip kır-

tasiye malzemelerimin olduğu küçük plastik torbayı dikkatli bir şekilde sıramın sağ kenarına koyuyorum. Sonra da oturup gözlerimi kapatıyorum.

Düşüncelerimi toparlamak, yapışkanlı etiketlerdeki bilgileri hatırlamak ve kendimi çevremden soyutlamak için sadece bir dakikam kaldı. Stres hormonlarımın yok olmasına, nefes alış verişimi düzenlememe, Avustralya'da saatin kaç olduğunu hesaplamayı bırakmama ve zihnimi tekrar fiziğe odaklamama müsaade edecek sadece birkaç değerli dakikam var.

Gece yarısı! Şu anda Sidney'de tam gece yarısı.

Biri homurdanıyor.

Odaklan, Harriet. İki tür elektron vardır: Negatif ve pozitif. Aynı kutuplar birbirini çeker. Zıt kutuplar birbirini iter.

Biri tekrar homurdanıyor ve birkaç sıra öteden hafif bir kıkırdama geliyor.

İki yalıtkan madde birbirlerine sürtüldüğünde, maddelerden biri elektron kaybedip pozitif, diğeri elektron kazanıp negatif yükle yüklenir.

Başka bir gülme duyuluyor ve ben alnıma odaklanan gözlerin hayal meyal farkına varıyorum birden.

Bunlar sadece Toby'nin gözleri değil; onların nasıl olduğunu bilirim.

Temkinli bir şekilde gözlerimi açıyorum ve salona bakıyorum. Salonda yüz elli iki öğrenci var ve bunların her biri gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Bana neden baktıkları konusunda kesinlikle bir fikrim yok. Ama buradaki hiç kimse, sanki daha önce hiç ter, sököl-müş bir kazak, tek bir çorap ya da çizilmiş bir yüz görmemiş gibi bakmıyor. Bana sanki yılsonu öğle yemeğimin çok büyük bir parçasını çiğniyormuşum gibi bakıyorlar.

Toby'ye bakıyorum ve anlaşılmaz bir şekilde yanaklarına vurmakta olduğunu görüyorum. Nat'i görebilmek için salo-nu tarayıp sonunda onu -oldukça uzak bir yerde- bulduğum-da, dudaklarını oynatarak bana bir şey anlatmaya çalıştığını görüyorum.

"Git," diyor, zarif bir biçimde beni göstererek. "*Git.*"

Nat'i severim. Dünyada en sevdiğim kişidir (sonra babam ve Annabel gelir) ama hiçbir yere gitmeyeceğim. Daha yeni geldim zaten.

"Git," diyor tekrar dudaklarını oynatarak ve sonra göz-lerini devirip eliyle alnına vuruyor.

Bu harekete alışığım artık.

"Herkes *bu tarafa baksın,*" diye bağılıyor Bayan Johnson sinirli bir şekilde ve üç yüz iki göz birden bana bakmayı bıra-kıyor. "*Toby Pilgrim, bu senin için de geçerli,*" diye bağılıyor Bayan Johnson ve son iki göz de ön tarafa dönüyor. "Sınavı-nızın başlamasına otuz saniye var."

Başlaması an meselesi olan sınavımıza odaklanmayan tek kişi, tam arka çaprazımda oturmakta olan Alexa. Yü-zünde standart bir kendini beğenmiş ifade var ve parmakları

arasında bir şey yuvarlıyor. Ben daha ne olup bittiğini anlamadan hafifçe öne doğru eğiliyor ve küçük bir top hâline getirmiş olduğu bir kâğıt parçasını tam sıramın altına gelecek şekilde öne doğru yuvarlıyor.

“Yirmi saniye.”

Aklım karışmış bir şekilde bu kâğıt topa bakıyorum ve birden kafamda bir şimşek çakıyor: Alexa sınavımı sabote etmeye çalışıyor. Beni suçlu duruma düşürmek için ders notlarını benim sıramın altına atıyor. İşte, Alexa’nın nihai planının -Harriet’in Hayatını Mahvet- başka bir basamağı.

Aman Tanrım! Eğer o kâğıdı yerden alıp yakalanırsam, sınavdan atılırım. Eğer almazsam ve sınav sonrasında o kâğıt sıramın altında bulunursa, kopya çekmekten dolayı sınavım iptal edilir. *Ne yapacağım?*

“On saniye.”

Alsam mı, almasam mı? Almasam mı, alsam mı?

“Beş saniye.”

Hızla eğilip kâğıdı yerden alıyorum. Sınav başlamadan önce bu kanıtı yok edebilirsem, kopya çekmiyor olurum. Bu durumda sadece sorumluluğunu bilen biri olarak çöp atıyor oluyorum.

Ama, Pandora gibi, kutunun içinde ne olduğunu öğrenmek zorundayım.⁴ Beni mahvetme amacıyla atılan şeyin ne

⁴ Pandora’nın kutusu, Yunan mitolojisinde insanlığın tüm günahlarını barındırdığı düşünülen ve Pandora’ya armağan edilen büyük testidir. (ç.n.)

olduğunu öğrenmek zorundayım. Dolayısıyla, notu sıranın altına sokup sessizce açıyorum:

GEEK, YÜZSÜN ALTIN GİBİ PARLIYOR.

Yo, diye düşünüyorum.

Yoo!

"Lütfen kâğıtlarınızı çevirin," diyor Bayan Johnson, ben ellerim yüzümde sırama gömülürken. "Şimdi başlayabilirsiniz."

7

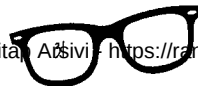
Final sınavımın geri kalan kısmını, aktrislerin yılda bir kez ellerine aldıkları ve bunun için gözyaşı döktükleri bir şey gibi görünerek geçirdim. İnternette yaptığım bir teste göre, IQ puanım 143 ama bu puanların *bir tanesiyle bile* ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Toby elbette emin değil.

"Harriet," diyor mutlu bir şekilde, ben Nat'i beklemek için salondan dışarıya doğru yürürken. "Seni takip etmekten onur duyuyorum. Doğrusu, böyle takıntılı bir şekilde her yerde takip etmeyi isteyeceğim başka hiç kimseyi düşünemiyorum."

Nedense, Toby daha da zayıf ve sünmüş görünüyor: San-ki birinin bir pizzanın üzerinden çekerek henüz almış olduğu erimiş bir peynir parçası gibi. Saçları daha kabarık, gözlerinin çevresinde koyu renk gölgeler var, ellerini yanlarında düzgün bir şekilde bir aşağı bir yukarı sallayıp duruyor ve küçük burnu hafifçe seğiriyor. Hatta onu son gördüğümüzdekinden daha çok bir firavun faresine benziyor.

Şu şekilde ifade edeyim: Bir uçak uçarak yanından geçse

ve Toby de bir örtünün altına saklanmak için fırlayıp kaçsa, azıcık bile şaşırırmam.

"Neden bahsediyorsun, Tobes?"

"Altın rengi, geleneksel olarak başarının ve zaferin rengidir," diye açıklıyor Toby hayranlıkla dolup taşan bir sesle. "Son sınav için mükemmel bir renk seçmişsin. Bunun daha önce niçin hiç kimsenin aklına gelmediğini bilmiyorum doğrusu."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve sonra kahkahalara boğuluyorum. Sadece Toby kendimi bugün kasten altın rengine boyadığımı düşünebilirdi zaten.

Âşık mısın, Sarışın? Bu her şeyi açıklıyor.

Birden gülmeyi kesiyorum. Aman Tanrım! Taksi şoförü de böyle düşünmüştü. Aklını yitirip kendini düzenli olarak boyayan bir kız gibi görüldüğüm açık.

Dünyaya vermeye çalıştığım imaj *hiç* de bu değil.

Toby sınav soruları ve ışık dalgalarının salınımları hakkında heyecanlı bir şekilde gevezelik etmeye başlayınca, bakışlarım donuklaşıyor ve şen şakrak kelimelerinin bir yükselip bir alçalan sesini dinlemeye başlıyorum.

Toby'nin çevremde olmamasının nasıl bir duygu olduğunu ne zaman hatırlamayı denesem, bunu beceremiyorum. Toby bir bilgi gibidir: Bir kez öğrendiniz mi, *bilmemezlik* edemezsiniz. Son birkaç aydır, Nat'le benim onu göremiyormuşuz gibi yapmamız gerekmeyen yerlerde biraz daha fazla zaman geçirmeye başladı ve biz...

Şey, bunu yapmasına bir çeşit izin verdik işte.

Küçük dozlarda alındığında o kadar da kötü değildir Toby. Nat'in bam teline basmadığı sürece tabii ki. Nat'in ipe sapa gelmez bilgilere sınırlı bir ilgisi vardır ve ben bu kotayı dolduruyorum zaten.

Sonunda dışarı çıkıyoruz, parlak günışığında gözlerimizi birkaç defa kırıştırıyoruz ve sonra, yarı kör bir şekilde, küçük bir gölgeliğe doğru ağır adımlarla ilerlemeye başlıyoruz. Nat'in soyadı alfabenin başlarına yakındır. Dolayısıyla, her zaman sınav salonlarının arka tarafına sıkışıp kalır. Bu arada ojesine kusur bulup durur ve sevimli küçük bir ejderha gibi sabırsızlıkla burnundan soluyup durur.

Alexa'yı fark ettiğimizde çok geçti.

Büyük bir grup arkadaşıyla birlikte okul kapısının hemen dışında duruyordu. Hepsinin okul formaları fettan bir şekilde düzenlenmişti ve sosyetik bir orduyu andırıyorlardı. Belleri kıvrılmış etekler, uçları eteğin içine sokulmuş üstler, pembe meçler ve görünen sütyen askıları çarpıyordu göze. Sanki okulun sahibiymişler gibi çimlerin üzerine tehditkâr bir şekilde yayılarak oturmuşlardı.

Bunu nasıl ifade edebilirim acaba?

Evet, okulun gerçek sahibi değiller ama sanki öylelermiş gibi de aslında.

8

Bu arada, eğer bana zorbalık eden kişiyle altı ay önce yapılan kibar ama net bir konuşmanın aramızdaki her şeyi düzelttiğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz ve belli ki Alexa'yla hiç karşılaşmamışsınız ya da benimle veya ergenlik dönemindeki başka bir kızla.

Alexa ve arkadaşları beni beklemiyorlarmış gibi yapmak istiyorum ama Alexa'nın yüzüne şöyle bir bakmam bundan vazgeçmeme yetiyor. Hakikaten ağzı sulanıyor. Bu, okulun son günü için pek de öyle muhteşem bir şey değil.

"Hey," diyor sert bir şekilde, bana doğru bir adım atarken. "Manners."

İçgüdüsel olarak başka bir çıkış arıyorum ama -çitleri halletmesi için Toby'yi kullanamadığımdan- okuldan başka çıkış yok. Dolayısıyla, boynumu bir ördek gibi içeri çekerek tamamen görünmez olmak için kendimi olabildiğince zorluyorum.

Fantastik Dörtlü'nün bir üyesi olmadığım için, bu işe yaramıyor.

"HEY," diyor Alexa tekrar, yolumu keserken. Toby'ye şöyle bir bakıyor. Toby parmağıyla kulağını karıştırıyor ve sonra parmağını kokluyor. "Sınavda *eğlendin* mi, geek? Bahse girerim ki eğlenmişsindir. Bahse girerim ki *asırlardır* yaşadığın en büyük eğlence bu olmuştur."

Hafifçe kızarıyorum. Kesinlikle haklı. Sınav büyüleyiciydi. Bir yıldızın yaşam döngüsü ile ilgili kompozisyon sorusuna geldiğimde, mutluluktan gerçekten başım dönüyordu bir parça. "Belki de," diyorum olabildiğince ne olumlu ne de olumsuz bir yanıt vermeye çalışarak ve omuz silkiyorum.

"Bahse girerim ki bütün soruları yanıtlamışsındır, değil mi, seni gidi inek."

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "Sadece yüzde doksan üç kadarını yanıtladım."

Herkes kıs kıs gülüyor. Niye bilmiyorum. Bu yine de esaslı bir A eder. Alexa bana kaşlarını çatıyor. Yürüyüp gitmeye çalışıyorum ama yine yolumu kesiyor. "Bu gece evde vereceğim büyük partiyi duydun mu?"

Bu sorunun yanıtı elbette evet aslında. Sibirya'daki Eskimoların bile Alexa'nın bu gece vereceği partiden kesinlikle haberleri var.

"Hayır."

"Ben duydum," diye söze karışıyor Toby hevesli bir şekilde. "Küçük küçük jöleler ikram edeceksin, değil mi? Alexa, bu kulağa son derece *parlak bir fikir* gibi geliyor. Normal bo-

yutlardaki jölelerin hep hijyenik olmadığını düşünmüşümdür. Aynı tabağa sokulan bir sürü farklı kaşık. Bunun yerine bir sürü küçük jöle yaptırmak çok daha sağlıklı, değil mi?"

Alexa, Toby'yi duymazlıktan geliyor. "Eskiden televizyona çıkan bir çocuk da gelecek. Yani, teknik olarak bir *ünlüler* partisi olacak."

Toby bilgece bir tavırla başını sallıyor. "O hâlde yeşil jöle yoktur. Sadece şu muhteşem kırmızı ve mor olanlarından olacak, değil mi? Annem benim jölemi roket şeklinde yapar ve motorların olması gereken yerlere de meyan kökü şekeri koyar."

Bundan yıllar sonra, tarihçiler günümüzle ilgili kayıtlara bakacaklar ve Toby'nin bunlardan canını kurtarmayı nasıl becerdiğine hayret edecekler.

"Senin için ne hoş, Alexa," diyorum, sonunda etrafından dolanarak onu aldatıp aksi yöne doğru yürümeye başlamayı becerirken.

"Yani, Manners..." diye söze başlıyor -ve boğazını temizliyor- "Gelmek ister misin?"

Tam adımımı atacakken duruyorum. İnsanlar, başları gövdelerinden kesilerek ayrıldıktan sonra beş altı saniye kadar daha duyabilirler, görebilirler ve gözlerini kırptırabilirler ama çoktan ikiye ayrılmış olduklarından hareket edemezler.

Ben de şu anda buna benzer bir şey hissediyorum.

Yavaşça arkama dönüyorum. "*Pardon?*"

Gözümün ucuyla, Nat'in okul kapısından çıkıp duraksadığını, sonra da bize doğru hızla yürümeye başladığını görüyorum.

"Partime gelmek ister misin?" diyor Alexa tamamen ifadesiz bir yüzle. "Bir TV yıldızımız var. Sen de muhteşem bir ilave ünlü olursun. Bir modelsin ya."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor ağır ağır ve yüzündeki sırıtiş tekrar beliriyor. "Dans etmek istersek, seni ayaklarından tavana bağlayıp gerçekten hızlı bir şekilde çevirebiliriz. İnsandan yapılmış sadece bize ait bir disko topu olursun."

Sonra da parmağıyla yüzümü gösterip histerik bir gülme krizine giriyor. Birkaç nano saniye sonra da herkes onun ardından kıs kıs gülmeye başlıyor.

İnsan vücudunun üç litre suyu ısıtmaya yetecek kadar ısı üretmesi otuz dakika alır. Yanaklarımın şu andaki ısısından yola çıkarak diyebilirim ki ben bu süreyi muhtemelen maksimum on bir ya da on iki dakikaya düşürebilirim.

Niye yürümeye devam etmedim ki? Benim *sorunum* ne? Altın rengi bir yüz ve hayatta kalma içgüdümün hiç olmaması dışında tabii.

"Düş yakamızdan, çarpık bacaklı," diye çıkışıyor Nat Alexa'ya, birden yanımda belirerek. "Sanki senin özenti partine gelmek istermişiz *gibi* konuşup durma."

"Sanki ben de istemenizi *isterim*. Hâlâ son ziyaretinizde kapıma bulaştırmış olduğunuz ezikliği temizlemeye çalışıyorum ben." Alexa alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Zaten, ne demeye *onu* evimde isteyeyim ki?" diye cümlesine başlıyor ve bir halının arasına sıkışıp kalmış bir ayak parmağı tırnağıymışım gibi beni işaret ediyor. "Her tarafa geek'liğini bulaştırıp dursun diye mi? Ne kadar havalı olursan ol, *bununla* baş edebilmenin bir yolu yok. Ellerime bu *salgın hastalık* bulaşır sonra."

Kendi etrafında dönüp ekliyor, "Bunu kimse istemez, öyle değil mi?" Sonra da seremoniyle arkadaşlarının ellerine birer beşlik çakmaya başlıyor.

Sanki ben yüzüm hâlâ yanarak orada hareketsiz durmuyormuşum gibi.

Sanki önemli değilmişim gibi.

Sanki hiçbir zaman önemim olmayacakmış gibi.

Sanki hiçbir şey hiç değişmemiş gibi.

9

Yavaşça ona kadar sayıp derin bir nefes alıyorum ve sonra elimi cebime sokup buruşturulmuş küçük bir kâğıt parçası çıkarıyorum.

Hâlen zaferini kutlamakta olan can düşmanımın sırtına hafifçe dokunup bu kâğıt parçacığını ona veriyorum.

“Bu kahrolası şey ne ha?”

YÜZÜN

GEEK, YÜZSÜN ALTIN GİBİ PARLIYOR.

“Bir kere, *yüzsün* değil *yüzün* diye çekimlenir, Alexa,” diyorum. “Dil bilgisiyle ilgili yardıma ihtiyacın varsa, benden yardım isteyebilirdin.”

Zorla bastırılmaya çalışılan birkaç homurdanmanın takip ettiği afallamış bir sessizlik oluyor ve ben *herkesin* Alexa’yı görüldüğü kadar çok sevip sevmediğini merak etmeye başlıyorum. Bazıları sadece ‘ünlü’ partileri ve küçük jöleler için mi burada acaba diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Alexa'nın yüzündeki sırtıma sonunda kayboluyor. "Çekimleri *biliyorum*," diye burnundan soluyor kızgın bir şekilde. "Bir yazım hatası o sadece."

Ona vermiş olduğum kâğıt parçacığını tekrar buruşturup sert bir şekilde yüzüme doğru fırlatıyor. Sol kulağıma çarpıp *pat* diye hafif bir ses çıkarıyor.

"Bunu niye umursayayım ki zaten?" diye ekliyor. "Okul bitti. Gerçek hayatta hiç kimse böyle saçma şeylere aldırış etmez."

"Ben ederim," diyorum alçak bir sesle.

"Ben de," diyor Nat yüksek bir sesle, kolunu belime dolayıp yanağıma hızlı bir öpücük kondururken.

"Ben de," diye Toby de onaylıyor. "Asla doğru çekimlerin gücünü küçümseme."

Biz tam gitmek üzere arkamızı döndüğümüzde, sanki tüm öfkesi nefretten yapılmış bir havai fişekmiş de henüz patlamış gibi kendini kaybediyor Alexa. "*Benden uzaklaşmayın*, geek'ler!" diye bir çığlık atıyor, eliyle bir park dubasına vururken. "Daha işimiz bitmedi! Gelecek yıla kadar *bekleyip* göreceksiniz! Göstereceğim... Göstereceğim siz-siz-size..."

"Hey!" diyor Toby, "Galiba Alexa nihayet öğreniyor, Harriet!"

"Bu cümlelerin devamını altıncı yapıda duymayı dört gözle bekliyoruz, Alexa," diye bağılıyor Nat. "Bu da gerçekten ür-kütücü bir şey bulmak için sana oldukça zaman kazandırır."

Birbirimize sırtıp yürümeye devam ediyoruz. Alexa'nın sesi gitgide azalıyor ve sonunda tek duyabildiğim şey, zararsız bir sivrisinek vızıltısını andırıyor.

Başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum.

Gökyüzü parlak mavi, ağaçlar iki yana ayrılmış ve önümüzde uçsuz bucaksız uzanan yazdan başka hiçbir şey yok.

10

Dans etmeye başlamak için köşeyi dönene kadar bile beklemiyoruz.

Yaz tatillerinin güzel yanı budur işte. Hayat sanki kocaman bir Etch-A-Sketch⁵ gibidir ve yeniden başlamak için onu yılda bir kez kuvvetlice sallamanız gerekir. Okula tekrar başladığımızda, önümüzde tertemiz bir yıl olacak.

Bir anlamda tertemiz bir yıl yani.

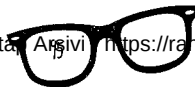
Herkes, Toby'nin okul çantası başının üzerinde sokağın ortasında 'breakdans'⁶ yaptığını unutmuş olacak, en azından.

"Alexa'nın yüzünü gördün mü?" diye bağılıyor Nat, havaya bir tekme savurup boşluğu yumruklarken. "Bu bir büyüydü."

Bu, onlu yaşlarımın geri kalan kısmını Alexa'nın seçtiği bir tualete kapanarak geçirmeyi istemiyorsam, farklı bir al-

5 Çocukların yaratıcılığını geliştiren bu oyuncağın camına alüminyum tozu yapışkır ve içinde çizici bir uç bulunur. Sağda ve solda iki dönen düğmesi bulunan oyuncakta bu düğmeler çevrildikçe çizim belirir ve oyuncağı salladığınızda da oyuncağın ekranı temizlenir. (ç.n.)

6 1970'lerin sonlarında New York'un Bronx mahallesinde Siyah ve Hispanik gençler arasında başlayan ve kısa bir süre sonra dünyanın her yerine yayılan yarışmacı, akrobatik ve pantomomik bir sokak dansı şeklidir. (ç.n.)

tinci yapıya başvurmam gerekebileceği anlamına gelmesine rağmen, mutlulukla hafifçe sıcıyorum. (Etch-A-Sketch o kadar da kusursuz değil.) "Sence, küçükken Alexa'ya şimdi hatırlamadığım korkunç bir şey yapmış olabilir miyim, Nat?"

"Yaptıysan da kimin umurunda?" diye bağıyor Nat, kendi etrafında küçük halkalar çizip her dönüşünde elime bir beşlik çakarken. "Alexa gitti! Sınavlar *bitti*. Bunun ne anlamı geldiğini biliyor musun?! Artık fizik yok! Artık kimya yok! Artık tarih yok! Artık MATEMATİK yok!"

A-Sevileri eğitimin fizik, kimya, tarih ve matematik üzerine olacak ve ben bu hafta bitmeden bunlara çalışmaya başlamaya son derece niyetliyim ama yine de en iyi arkadaşımın eline bir beşlik çakıyorum.

Nat başı dönmüş bir hâlde çantasından bir hesap makinesi çıkarıyor ve makineyi yere fırlatıyor. "*Seni bir daha asla kullanmayacağım,*" diye bağıyor makineye. "Anladın mı? Ben ve sen ayrıldık!"

Toby eğilip hesap makinesini alıyor. "Moda tasarımı okumayacak mısın, Natalie?"

"Okuyacağım." Nat, parlak siyah saçlarını savuruyor ve Toby'ye gülümsüyor. "Hayatımın geri kalan kısmında sadece kıyafetler, kıyafetler, kıyafetler olacak!"

"Öyleyse buna ihtiyacın olacak," diyor Toby, hesap makinesini Nat'e geri verirken. "Kumaş ölçümlerini, vücut şekillerini, kâr marjlarını, üretim maliyetlerini ve kredi geri

ödemelerini hesaplamak için. Kalıp çıkarma ve beden farklılaştırmadan bahsetmiyorum bile."

"Ne?" Nat'in yüzü düşüyor. "Aman tanrım..." Bana bakıyor. "Bunu aylarca öğrenmeme gerek yoktu. *Cidden*. Toby burada olmak *zorunda* mı? Nereden geldiyse oraya geri gönderemez miyiz onu?"

"Hemel Hempstead," diyor Toby yardımcı olmak adına. "303 numaralı otobüse binebilirim."

"Önümüzde koskocaman bir yaz var," diye sevinçten havalara uçarak hatırlatıyorum Nat'e, Toby'yi duymazlıktan gelerek. Kendimi bir parça, Neil Armstrong'un 1969'da *Apollo*'ya binmeden hemen önce hissettiği gibi hissediyorum. Sanki evrendeki her yer bize verilmiş ve biz bu alanda ne istersek onu yapabilmişiz gibi. "Aslına bakarsan, ben her şeyi planladım bile." Okul çantamı karıştırıp abartılı hareketlerle bir kâğıt parçası çıkarıyorum çantamdan. "İşte!"

Nat kâğıdı elimden alıyor ve kaşlarını çatıyor. "Nat ile Harriet'in Eğlenceli Yaz Akış Diyagramı mı?"

"Kesinlikle!"

Hafifçe dans ederek başımla çizelgedeki renkli baloncukları işaret ediyorum. Sarı benim için, mor Nat için ve -renk tekerleğinin azizliğinden- maalesef kahverengimsi bir sarı da diğer şeyler için. "Maksimum düzeyde eğlence ve zevk için her detayı planladım," diye açıklıyorum, diyagramı işaret ederek. "Chaucer, Hardy, Tennyson ve Kipling'in mezarları-

nın bulunduğu Westminster Abbey ile başlayacağız ve oradan da George Eliot, Karl Marx ve Douglas Adams'ı ziyaret etmek için Highgate Mezarlığı'na geçeceğiz. Yavaş yavaş ilerleyerek ölü yazarları kronolojik sırayla ziyaret edeceğiz."

Eğlenceli Yaz Akış Diyagramı'mızda Londra'ya ağırlık verdim çünkü oturduğumuz bölgenin çevresinde sadece bir paten alanı ile bir değirmen müzesi var ve her ne kadar hem ayaklarımda tekerlek olmasına hem de ekmeğe bayılsam da, daha ilkokulu bitirmeden bu iki seçeneği de tüketmiştik.

"Charles Dickens Müzesi?" diye ağır ağır okumaya devam ediyor Nat. "Leathermarket'te cam üfleme? Londra Kulesi'nde Anahtar Merasimi?"

Çok etkilendi. Bunu, bu kadar sessiz olmasından ve benimle göz teması kurmamasından anlayabiliyorum.

"Muhteşem, değil mi? İngiliz Müzesi'ndeki Parthenon heykellerinin üzerinde eski çağlardan kalma mavi boya izleri buldular. Bu da, Antik Yunanistan'ın Disneyland gibi görüldüğünü bilimsel olarak kanıtıyor. Gidip yeni sergiyi görebiliriz!"

Nat evet anlamında birkaç kez başını sallıyor ve boynunu kaşıyor. "Hı hı."

Birden ne kadar bencil görüldüğümü fark ediyorum. "Nat," diyorum hemen, "burada senin için de yığınla şey var. V&A'de balo kıyafetleri sergisi var ve Londra Moda Okulu'nda da mezuniyet defilesi düzenleniyor. Eminim ki Wilbur bu defile için bize bilet ayarlayabilir. "

Toby bilgiçlikle başını sallıyor. "Victoria ve Albert Müzesi'nin, güvercinler bahçelere gelmesin diye her yaz yırtıcı bir kuş çalıştırdığını biliyor muydunuz?"

"Ve *bu* gece birlikte bir kutlama yapabiliriz diye düşündüm. *Bunlarla!*" Okul çantamdan *Şeytan Marka Giyer* filmiyle David Attenborough'un Afrika belgeseli DVD'lerini çekip çıkarıyorum. "Ve *bunlarla!*" Bu sefer parıltılı mor bir ojeyle oje sürerken kullanılan parmak arası silikonlar ve *Taht Oyunları* temalı bir kutu oyun kâğıdı çıkarıyorum. "Dur, daha bitmedi. *Bunlar* da var!" deyip bu sefer de bir paket kalorisiz karamelli mısır patlağıyla kocaman bir çikolatalı kek çekip çıkarıyorum çantamdan.

Sonra Toby'ye bakıyorum. "Seni de unutmadım," diye ekliyorum sevecenlikle ve ona bir *Yüzüklerin Efendisi* lego seti uzatıyorum.

"Harriet Manners," diyor resmi bir şekilde. "*Hemen* stop-frame tekniğiyle hit olacak bir YouTube videosu hazırlamaya başlamalıyım."

"Ne dersin, Nat?" diye soruyorum tiz bir sesle, parmak uçlarımda bir yukarı bir aşağı yaylanırken. "Tüm Zamanların En İnanılmaz Yazı'na başlamaya hazır mısınız?! Bu arada, ben buna kısaca TZEİY diyorum."

"Hıı," diyor Nat ve bana kısacık bir bakış atıp sonra yine boşluğa bakmaya başlıyor. Tüm o kahkaha ve dans figürleri kayboldu gitti. "Toby, bizi bir saniye yalnız bırakır mısınız?"

"Kızsal konular, ha?" diyor Toby bilgece bir tavırla. "Natalie, regl ile ilgili her şeyi biliyorum, biyolojide okuduk."

"Toby!"

"Haa, regl değil öyleyse." Toby kafasını yana çevirip horoz gibi yukarıya dikeyyor. "Sütyenler olabilir mi?" Nat öyle bir kaş çatıyor ki sanki alnı *Uzay Yolu*'ndan fırlamış bir şey gibi görünüyor.

"Kedi yavruları?"

Nat, Toby'nin boğazını gerçekten sıkmak için tam uzanırken, Toby kaçıp bir ağacın arkasına sınıyor.

Sanırım eski takipçi alışkanlıkları öyle kolay kolay geçmiyor.

"Nen var?" diye soruyorum gergin bir şekilde. "*Şeytan Marka Giyer*'i izledin mi yoksa?"

Nat'ın dudakları seğiriyor. "Elbette izledim. Mesele o değil... Çok üzgünüm, Harriet. Ben de sadece iki gün önce öğrendim. Sınavlar sırasında seni üzmemek istemedim." Midem kasılıp sert bir top hâlini alıyor. Daha şimdiden, Doğa Tarihi Müzesi ve İmparatorluk Savaş Müzesi'ne yapacağımız gezile-
rin, bir bir kapatılan küçük lambalar gibi, devre dışı kalmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. "Neler oluyor?"

"Ben..." diyor ve derin bir nefes alıyor. "Ben Fransa'ya gidiyorum." Birkaç lamba daha sönüyor.

"Ne? Ne kadarlığına?"

"Tam bir aylığına," diyor Nat sefil bir hâlde. "Yarın gidiyorum."

Böylelikle tüm yazım tamamen karanlığa gömülüyor.

Fransa mı? Fransa'da benim Eğlenceli Yaz Akış Diyagramı'mda olmayan ne var ki?

Bir Fransız evinde konaklama programı var, elbette.

Nat'in annesi, Nat'i GCSE Fransızca sınavında olması gerekirken Boots'ta yakaladığı için onu ceza olarak Fransa'ya gönderiyormuş. Nat bunu, annesi arabayla önümüzdeki kaldırımın kenarına yaklaşıp 'Şimdi Hemen Bin Şu Arabaya, Genç Bayan' evrensel işaretini yaparken hızla anlattı.

Sonra da arabanın arka camından sefil bir hâlde bize hoşça kalın diye el salladı.

"Harriet," diyor Toby, iki dakika sonra saklandığı ağacın arkasından çıkınca. "Bunun ne *anlama geldiğini* biliyor musun?"

"Hayır," diyorum kısaca, çünkü maalesef bunun ne *anlama geldiğini* gayet iyi biliyorum.

Söyleme Toby, diye sessizce diliyorum içimden. *Lütfen. Sakın söyleme.*

Ama Toby'nin akıl okuma, ses tonunun değişmesini ya da gerçekten oldukça bariz olan yüz ifadelerini anlama becerisinden eser yok her zamanki gibi.

"Bu, şu *anlama geliyor*," diyor -sanki lavdan yapılmış ampuller gibi tamamen sıvı ve ışımakta olan gözlerle bana bakarken- "Bütün bir yazı *benimle* geçireceksin."

Pekâlâ, o zaman gelecek ay yataktan çıkmayacağım ben de!

Yazı, yorganımın altında el feneri ışığında hiyeroglif yazmayı öğrenerek geçireceğim. Yorganımın altından, bir pipet aracılığıyla yemekleri içebileyim diye Annabel ve babamın tüm yiyeceklerimi sıvı hâle getirmelerini isteyeceğim. A-Seviyesi eğitimime⁷ başladığımda, çoktan her yanıma küf kaplamış olacak ve bir yatak şeklini almış olacağım. Üstelik daha da ufalmış ve normalden daha az kaslı bir kütleye dönüşmüş olacağım.

Bir zamanlar Robert Burns'ün⁸ de yazdığı gibi, 'Farelerin ve insanların en iyi hesaplanmış planları bile çoğunlukla ters gider' ve aynı şey kesinlikle genç kızlar için de söylenebilir. Benim planlarım da *tamamen* alt üst oldu.

"Harriet?" diye üst kattan bağırıyor Annabel, ben eve girip tüm gücümle kapıyı çarparken. "Evdeki tüm camları

7 Birleşik Krallık'ta 16 yaş sonrası en yaygın eğitim türü A Seviyeleri (A Level) eğitimidir. Üniversiteye girmek isteyen öğrenciler bölümlerine göre A Seviyesi programlarına katılır ve sınavlara girerler. (ç.n.)

8 1759 - 1796 yılları arasında yaşamış İskoç şair. (ç.n.)

aynı anda kırmayı deniyorsan, bu inanılmaz derecede etkili bir yol.”

“Hey!” diye kızgın bir şekilde bağırdığını duyuyorum babamın. “Nasıl oluyor da kapıları çarpınca benim başım belaya giriyorken Harriet’a *iltifat* ediliyor? Duruşmanın yeniden yapılmasını talep ediyorum.”

“Bir duruşma yapmadık ki, Richard,” diyerek gülüyor Annabel, “Dolayısıyla, teknik olarak bunu ‘tekrarlamamız’ mümkün değil.”

“Of, peki, yine sen kazandın. Dua et ki mini bir ben doğurmak üzeresin. Yoksa bu kadar kolay zafer kazanmana izin vermezdim.”

“Sağ ol, sevgilim. Bu nezaketin, her zamanki gibi, beni çok memnun etti.”

Merdivenlerin alt kısmında yankılanan neşeli bir öpüşme sesi duyuyorum.

“Bilirsin,” deyip derin düşüncelere dalıyor babam, “oldukça naziğimdir. Bir çeşit modern Lancelot’um⁹. Ama bir atım yok. Niçin bir atım yok, Annabel? Atımız olmadan bizden nasıl gerçek erkekler olmamız beklenir günümüzde?”

Evet, eğer yeni bir insan hayatı yaratma namzedi olmanın babamı son altı ayda herhangi bir şekilde *birazcık* bile büyümeye zorladığını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.

9 Kral Arthur’un Yuvarlak Masa Şövalyeleri’nden biri olduğuna inanılan Fransız asker. Kurgusal bir kişidir.(ç.n.)

Turritopsis nutricula olarak adlandırılan bir denizanası vardır ve deniz biyologları, bu denizanasının ne zaman çok yaşlansa, ergenliğe geri dönerek kendini ölümsüzleştiren dünyadaki tek hayvan olduğunu söylerler. Tek söyleyeceğim şu: Kesinlikle henüz babamla tanışmamış bu biyologlar.

Bakalım *babam* bu şekilde ne kadar takılacak.

Okul çantamı holün bir köşesine fırlatıp ayaklarımı yere vura vura yavaşça merdivenleri tırmanmaya başlıyorum. Altı ay önce gayet hoş, beyaza boyanmış tahtaydı bu merdivenler ama şimdi berbat bej rengi dayanıklı bir halıyla kaplı ve her iki ucunda da saçma birer kapı var. Eskiden, parmaklıkların alt tarafında, kedinin merdivenleri tırmanıp göz hizama gelince, bir çeşit karşılama merasimi gibi, bana kafa attığı bir boşluk vardı. Şimdi o boşluk da kapatıldı.

Ayrıca, tüm prizlere ve tüm masaların kenarlarına koruyucu takıldı. Olur da bir odadan bir odaya büyükbaş hayvanlar gibi sürü hâlinde güvenli bir şekilde geçirilmek zorunda kalırsınız diye tüm antrelere de daha çok kapı konuldu.

Yakın zamanda güvenli bir hâle getirilen ve temizlenen merdiven sahanlığına ulaştığımda, gözlerimi dikip anne babama bakıyorum. "Ne yapıyorsunuz?"

"Merhaba, Harriet." Annabel'in üzerinde kocaman, lastikli, ince çizgili bir takım elbise var ve sakın bir şekilde bir bezle fosillerimi siliyor. "Hayatım, niçin yüzün altın rengi? Ve

kazağına ne oldu Allah aşkına?" Ayaklarıma doğru bakıyor. "Hamilelik hormonlarıyla dolu olduğumu biliyorum ama bu sabah çorabının iki tekini de giymiş olduğundan adım gibi eminim."

"Vay, *süper be!*" diye bağırıyor babam çalışma odasından. "Kendini altın rengine boyadın demek! Sınavı kazanmak için! Bu çok yaratıcı bir fikir, seni *dâhi!*"

Galiba kafam patlamak üzere. "Ben ciddiym, ne *yapıyorsunuz? Fosiller silinmez, Annabel. Kelimenin tam anlamıyla 230 milyon yıllık tarihi silip atıyorsun şu anda!*"

"Bu aslında   l   deri hücrelerinden ve tozdan oluşan bir tabaka sanırım. Bunların tozunu en son ne zaman aldın, Harriet?"

Fosili, Annabel'in elinden çekip alıyorum. "Bu bir Asistoharpes! *395 milyon yaşında!* Hazır elin değmişken, niye çamaşır makinesine atıp yıkamıyorsun ki?"

Üvey annem sessizce kaşlarını kaldırıyor.

"Bence o kadar yıl dayanmışsa, bir parça ıslak bezi de kaldırabilir. Sence de   yle değil mi?"

Onu duymazlıktan gelip ofis sandalyesinin üzerine çıkmış, raftan Tudor'larla ilgili kitap koleksiyonumu indirmeye çalışan babama dönüyorum. Kitap almak için her uzandığında, sandalyeyle hafifçe dönüyor ve dengesini korumak için rafa tutunmak zorunda kalıyor. "*Sen ne yapıyorsun?*"

"Burada sana ait yığınla şey var, Harriet," diye açıklama-

ya başlıyor, bir Anne Boleyn biyografisine uzanıp sandalyeyle birlikte tekrar hafifçe dönerek. "Bu yüzden, odana birkaç raf daha koyduk. Burası bebeğin odası olacak."

Yatağın üzerine rastgele atılmış olan kitaplarımdan birkaç tanesini gönülsüzce bir hışımla alıyorum. "Bu odaya *çalışma odası* deniliyor, Baba. Bu oda bir bebek için olsaydı, başka bir ad verilirdi buraya!"

"Başka bir adı var zaten, Harriet," diyor babam gülererek. "Daha demin değiştirdik."

Vücudumdaki her bir hücrenin, şu dilinizin üzerinde patlayan şekerler gibi, fışırdayıp patladığını hissediyorum. Önce Alexa, sonra Nat, şimdi de bu! Bugün, plana uygun gitme konusunda bir *çaba* göstermiyor artık.

"Odamda tüm eşyalarımaya yetecek kadar yer yok!"

"Öyleyse bir kısmını at," diye bir öneride bulunuyor Annabel yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Başka bir fosili silmeye devam ediyor. "Olmadı bunları tavan arasına ya da bahçeye koyarız. Bence bu taşlar bahçede çok mutlu olurlar aslında."

Boğazım gitgide daralıyor. "At demekle ne kastediyorsun? Doğal evrimin günümüze ulaşan kanıtlarını pat diye çöp kutusuna atamazsın öyle!"

Annabel elini gerilmiş kocaman karnına koyuyor nazikçe. "Harriet, n'oluyor, canım? Sınavın kötü mü geçti? Neyin var?"

"Benim mi neyim var? Asıl siz ikinizin neyi var? Bebek, bebek, bebek! Tek bildiğiniz bebek!"

"Justin Bieber şarkıları mı söylemeye başlamak üzere-sin?" diye soruyor babam. Annabel bir kahkaha patlatıyor ve sonra suçlu bir biçimde eliyle ağzını kapatıyor.

Kafamın taşı atıyor.

"*ALLAH kahretsin!*" diye bağıryorum. "Sizden nefret ediyorum, bu evden nefret ediyorum ve BU ŞİMDİYE KADAR GEÇİRDİĞİM EN KÖTÜ YAZ OLACAK!"

Sonra da kocaman abartılı tek bir hareketle, gözyaşları-na boğularak alabildiğim kadar çok fosili kucağıma alıp bir hışımla fırtına gibi odama dalıyorum.

Ardımdan evdeki her bir cam şangırdıyor.

12

Nick'i Düşünmemem için Nedenler

1. Bana onu düşünmememi söyledi.
2. Düşünecek çok daha önemli şeylerim var.

Pekâlâ. Tamam, belki de size *her şeyi* söylememişimdir.

Size; bir öğretmene, bir komşuya ya da köşedeki dükkânda çalışan ve sıkıp usanmadan sorular sorup duran bayana anlatabileceğiniz şeyleri anlattım ama gerçekte olup biteni anlatmadım. Asıl önemli olan şeyleri anlatmadım, yani.

Kapımın arkasına yığılıp kalıyorum ve şu anda kucağımda öylece durmakta olan fosil yığınının bakıyorum boş gözlerle. Hayvanlar âlemiyle ilgili olarak son günlerde keşfettiğim şöyle gerçekler var:

- Anne guguk kuşu tarafından başka kuşların yuvalarına bırakılan yumurtadan çıkan bebek guguk kuşu, sırtında kepçe şeklinde bir yapıyla dünyaya gelir ve doğar doğmaz yuvadaki diğer yumurtaları

itmek için sırtındaki bu yapıyı kullanır.

- Anne pandalar yavrularından sadece bir tane-
siyle ilgilenip diğerini ölüme terk eder.
- Köpekbalığı embriyoları annelerinin rahmin-
deyken birbirleriyle kavga edip birbirlerini yer ve
böylelikle sadece kazanan doğar.

Benekli sırtlanların akrabalarına ne yaptığından hiç bah-
setmeyeyim bile. Bana güvenin; bunu gerçekten öğrenmek
istemezsiniz.

Anlatmaya çalıştığım şey şu: Bir kız ya da erkek kardeşim
olacağı için inanılmaz derecede heyecanlıyım. Elbette böyle
hissediyorum. Bebekler -o kel ve bağırان hâlleriyle- sevimli-
dirler ve büyük bir yanımda kardeşimle tanışıp ona mini minna-
cık dinozorlu tişörtler, minyatür bir okul çantası ve (ileride de)
kahvaltı ederken birlikte yapalım diye eşleştirme bulmacaları
almak için sabırsızlanıyor.

Oysa diğer bir yanımda endişeli.

Edebiyat, tarih ve doğa; söz konusu olan kardeşler oldu-
ğunda, dikkat etmemiz gereken şeyler olduğunu hatırlatıp
durur bize. *Kral Lear* ve Tudor hanedanı bize başka hiçbir şey
öğretmediyse de, arkamızı kollamayı isteyebileceğimizi öğret-
miştir. Özellikle, benim gibi üvey kardeşseniz. Çünkü biri ger-
çekten sizi itmek için size dokunursa, doğal olarak önünde
sonunda yuvadan dışarı atılmış olarak bulursunuz kendinizi.

Bebek, son altı ayda her alanda hâkimiyeti eline geçirmeye başladı:

- Öncelikle, kahvaltıda tek konu konuşulur oldu: Bebeklerin kalbinin yirmi iki günden sonra atmaya başladığını biliyor muydun? On yedinci haftaya gelindiğinde bebeklerin parmak izlerinin oluşmuş olduğunu biliyor muydun?

- Sonra, gelişigüzel sorular başladı: Sence bebek, Annabel gibi mantardan mı, yoksa baban gibi tarçından mı nefret edecek?

- Sonra da, dondurmanın üzerine zeytinli milkshake ve ketçap konulmasına neden olmaya başladı bu bebek. Hatta bir keresinde, benim matematik çalıştığım yazı tahtamdan alınan bir parça beyaz tebeşir dondurmanın üzerine konuldu ve ben dehşete düştüm.

- Eve ziyaretçiler gelmeye başladı ve bu insanlar bana hiç aldırmadan doğruca Annabel'in 'karnına' doğru gitmeye başladılar.

- Annabel her zaman yorgun görünmeye başladı. Babamsa sürekli endişeli görünüyor artık ve bunu kapatmak için olağandışı bir şekilde gürültücü davranıyor.

- Son olarak da, annemin şöminenin üzerinde

duran fotoğrafı, misafir yatak odasına taşındı gizemli bir şekilde. Sanki bu, herkesin bu evde bir bebek sahibi olmayı deneyen son kişiye ne olduğunu unutmamasına yardımcı olacakmış gibi.

Ya da o bebeğin ben olduğum gerçeğinin unutulmasına yardımcı olacakmış gibi.

Evimiz -yavaş yavaş, eklenen her bir kapıyla- değişmeye, odam bana daha küçük gelmeye başladı ve anne babam bebek dışında herhangi başka bir şey hakkında konuşup düşünmekten vazgeçti.

Sonra da -birdenbire- Nick beni terk etti.

Dolayısıyla ben de bir süredir bir şekilde ihmal etmekte olduğum şeye sarıldım dört elle: Ders çalışmaya. Kahvaltıda, öğle yemeğinde, akşam yemeğinde çalıştım. Banyoda, tuvalette, otobüste çalıştım. Duşa kabinin buharlanmış camlarına matematik denklemleri yazdım. Hatta bildiğiniz gibi, modellik çekimleri yaparken bile ders çalıştım.

Yani, özetle, beynimde başka hiçbir şeye yer kalmasın diye beynimi bir sürü bilgiyle, formülle, tarihle, denklemlerle, listeleyle ve diyagramla tika basa doldurdum.

Ama şimdi sınavlar geçti gitti ve okul bitti.

Nat Fransa'ya gidiyor.

Aslan Çocuk'tan hâlâ ses seda yok.

Anne babam için, henüz doğmamış olan birinden bile

daha az önem taşıyorum.

Tek yapabildiğim şey, aşırı kalabalık olan raflara gözümü dikip ne yapacağımı düşünerek odamda oturmak.

Çünkü takıntılı bir şekilde titizlikle hazırlanmış planları olan insanlarla ilgili şöyle bir gerçek vardır: Biz hayatımızdaki her şeyi kontrol etmeye çalışmayız. Kontrol edemediğimiz şeylerin olmasını önlemeye çalışırız.

Ama şimdi geriye hiçbir şey kalmadı.

Bebek dışında hiçbir şey.

13

Her neyse.

Ertesi sabah -dünyadaki en parıltılı yastığın sahibi olarak- uyandığımda, kendimi bir parça daha ümitli hissediyorum. İşin iyi tarafı şu ki hayatımın bundan daha kötü bir hâle gelmesi hiçbir *şekilde* mümkün değil artık.

Benim dışımda benim dönemimdeki herkes dün geceyi partiye hazırlanarak geçirdi. Daha sonra daha mini şeyler giymek üzere üzerlerinde bir kıyafetle gizlice evlerinden çıktılar. Kimin kiminle öpüşeceği ve kimin keşke öpüşmeseydim diyeceği konusunda heyecanlı fısıltılarla tartıştılar. Dün geceyi kıkırdayarak, gülerек ve henüz tamamladıkları eğitim yılını asla unutmayacakları bir şekilde kutlamaya hazırlanarak geçirdiler.

Onlar bunları yaparken, ben tek başıma odamda yere oturmuş, altın rengine boyalı bir yüzle, lime lime olmuş okul kazağını kafama geçirmiş ağlıyordum. Sanırım bu, sosyal açıdan aşırı olan kendi standartlarıma göre bile, vurulabilecek en dip nokta.

Sabahları her şey daha iyi görünür. Uyandığımda, parıltılı kocaman bir peri gibi, yastığımda altın rengi nemli bir pırıltı bırakmış olduğumu fark edince, oldukça eğleniyorum.

Hugo ayaklarımın dibinde sabırla yatıyor. Ruhsal olarak tekrar dengeli olduğumu anlasın diye onu çabucak kucaklayıp telefonumu açmak için yataktan fırlıyorum. Telefonum bugünlerde o kadar az çalışıyor ki bazen bir telefonum olduğunu bile unutuyorum. Zaten bu yüzden de, telefonum açar açmaz çalınca bir çeşit şok yaşıyorum.

"Alo?"

"Dağ gelinciği yüzlüm, sen misin?"

Hiçbir zaman bu tür sorulara nasıl yanıt vereceğimi bilememişimdir.

"Selam, Wilbur. Ben Harriet."

"Ohhh, yunus şekilli keklere şükür," diye rahat bir nefes alıyor temsilcim. "Birdenbire kendiliğinden ortadan kayboldun diye düşünmeye başlamak üzereydim. Bunun bir adamın başına geldiğini daha yeni okudum, kedi yanaklım. Bu laşık yıkarken birden PUFF! Sadece birkaç deterjan köpüğü ve kırık bir tabak kalmış geriye adamdan."

Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Bazen Wilbur'la konuşmak, yüksek bir ağaçtan düşmeye benziyor: Düşerken tutunmak için birkaç dal yakalamaya çalışmanız gerekiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Pek değil, bebek pandam. Telesekreterine on dokuz

tane mesaj bıraktım ama sen öyle yaramaz bir lamba direğisin ki bunların birini bile bir tavşan gibi zıplayıp yanıtlamadın.”

Ayvayı yedim. Dün berbat ettiğim çekim tamamen aklımdan çıkmış. “Konu, Yuka’yla mı ilgili?”

Yuka beni, on altıncı yüzyılda yaptıkları gibi, asacak, gerecek ve dört parçaya ayırarak idam edecek. Bunu bir kılıç yerine kelimelerle yapacak ama ve bu, muhtemelen canımı daha çok acıtacak.

“Kesinlikle öyle, finocuğum. Ne derler, bilirsin. Vakit nakittir. Nerelerdeydin?” Güçlkle yutkunuyorum. “Ben-ben-ben-ben çok üzgünüm, Wilbur.”

“Artık her şey için çok geç olabilir, benim küçük maymuncuğum,” diye iç çekiyor Wilbur. “Doldurulacak formlar, imzalanacak şeyler, bilgilendirilecek hükümetler var.”

Ne, *hükümete* mi bildirecekler? Bu, Baylee için bile, bir hayli aşırı görünüyor. “Lütfen, Wilbur. Bir daha olmayacak.”

“Bir kez yapmış olman kâfi, kek dişlim. Genelde öyledir, yani.”

Gözlerimi kapatıyorum ve küt diye yatağımın üzerine oturuyorum.

Buna inanamıyorum. Gerçekten buna inanamıyorum.

Daha saat sekiz bile olmadı ama ben işten kovuldum gibi görünüyor.

14

Her şey bir anda olup bitti işte.

Ezop'un¹⁰ masalındaki, tilki anırdığını duyana kadar yakayı ele vermeyen aslan postu giymiş eşek gibiyim. Altı aydır, moda dünyasının gerçekte ne olduğumu anlayıp beni yaka paça dışarı atmasını bekliyordum zaten.

Hemen telefonumu hoparlöre alıp odamın bir kenarına atıyorum ve sefil bir hâlde tekrar yatağıma giriyorum. Sonra da başımın üzerine bir yastık çekiyorum.

Ne yapacağım, biliyor musunuz? Galiba burada böylece *yatacağım* sadece. Bunu kimsenin fark etmeyeceğinden eminim neredeyse. Benim kemiklerim de yüzyıllar sonra, 3. Richard'ınkiler gibi, arkeologlar tarafından bir çeşit otoparkın altında bulunacak. İnsanlar bu otoparka uzay gemilerini park ediyor olacaklar ama.

Ya da sırt roketlerini.

¹⁰ Ezop (Aesop), İ.Ö. VI. yy'da yaşadığı varsayılan eski Yunan masalcıdır. Kahramanları hayvanlar olan masallarıyla (fabl) büyük ün kazanmıştır. (ç.n.)

Ya da manyetik olarak havada duran taşıyıcılarını.

Ya da uçan baloncuklarını.

Wilbur'un saçma sapan kelimelerinden bazıları yastıktan süzülerek kulağıma ulaşmaya başladığında, 500 yıl sonra spor ayakkabılarımdaki tekerlekler yerine roket koymak için bir yol bulup bulamayacaklarını hesaplamaya çalışıyordum. "Mum fitili." "Tavşan ayaklı." "Patates burunlu." "Tokyo."

Tokyo mu?

Wilbur'un ne dediğini daha iyi duyabileyim diye parıltılı yastığı yüzümden kaldırıyorum.

"... Yani gitmeden önce yapman gereken bir sürü şey olacak... Aaa, *husursuz bacak sendromum* benim, bu bana yanına sivilce kremi alman gerektiğini hatırlattı, çünkü son yurtdışına çıktığındaki gibi bir dermatolojik felaket yaşamak istemeyiz, değil mi benim bebek tekboynuzum? Gitmeden önce daha fazla sebze yemeye bak ve..."

Oransal olarak ele alındığında, dünyadaki en hızlı şey kaplan böceğidir. Kaplan böceği bir insan boyutunda olsa, saatte yaklaşık 772,5 kilometre hıza erişebilir. Ben odanın diğer tarafına o kadar çabuk geçiyorum ki sanırım kaplan böceği ardımda nefes nefese kalır.

"Alo?" Telefonu elime alıyorum; düşürüyorum ve sonra telefonu tekrar kapıp tuşlara rastgele basmaya başlıyorum. "Alo? Alo? Wilbur? Alo? Orada mısın? Alo?"

"Başka nerede olabilirim ki, baykuş gagalım? Bu benim

telefonum, değil mi?"

"Biraz önce ne dedin sen?"

"Aşk seni kutsasın, erikli pudingim. Ailenizde kulak kiri sorunu olduğunu unutuyorum hep. Tokyo'ya varmadan önce olabildiğince sebze yemeye bak, yoksa Yuka yine başlar ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz *dedim*. "

Birden tüm vücuduma elektrik verilmiş gibi hissediyorum. *Tokyo'ya varmadan önce mi? "Kovulmadım, yani?"*

Wilbur katıla katıla gülüyor. "*Au contraire*, benim *petit poisson*'um. Yuka sana Japonya'da yepyeni bir iş verdi ve hemen harekete geçersen, uçak biletlerini vaktinde ayarlayabilirim belki ben de."

Sessizce gözlerimi duvara dikip kalıyorum.

Altı yaşımdan beri kafamı Japonya'yla bozdum ben. Japonya, Yükselen Güneşin Ülkesi'dir. Sumo ve suşinin, karaoke ve kimonoların, dağların ve manga'nın¹¹ ülkesi. Ryuichi Sakamoto ve Studio Ghibli'nin, Hayao Miyazaki ve Haruki Murakami'nin anavatanıdır. Geek'ler, freak'ler ve weirdo'lar için Mekke'dir, Japonya. Japonya'yı ziyaret etmenin hayalini kurmuşumdur şeyden beri...

Şey, ziyaret edilecek böyle bir yer olduğunun farkına varmışımdan beri.

Vay canına! Bu, *her şeyi* yoluna sokabilir. Bu benim ikinci Yeni ve Çok Daha Görkemli Yaz Planım (YVÇDGY2) olacak.

11 Japon çizgi romanı. (ç.n.)

Yepyeni bir akış diyagramı hazırlayabilirim. Bu, *muhteşem* bir şey.

Evet, belki bu geçici bir çözüm olabilir ama herkes bilir ki eğer yeteri kadar geçici çözümü bir araya getirirseniz, gerçekten uzunca süre devam eden iyi bir şeye sahip olursunuz.

“EVET!” diye bağıryorum, Hugo’yu kucağıma alıp kaşlarının tam ortasına hayatının en büyük, en parıl parıl öpücüğünü kondururken. “Ne zaman gidiyorum? Plan nedir?”

“Cumartesi gidiyorsun, benim küçük pandacığım. Ve *BAMM!...*” Bir duraksamanın ardından, “İyilik meleğinin yine iş başında,” diye ekliyor Wilbur.

15

Tamam. Yeni planı harekete geçirmenin zamanı geldi.

Anne babanızı, yurtdışı gezisi yapabilecek kapasitede, sorumluluğunu bilen neredeyse bir yetişkin olduğunuza ikna etmenin ilk ve en önemli adımı, kesinlikle yüzünüzün altın rengine boyanmamış olmasıdır. Dolayısıyla, hemen duşa girip artık Tutankhamun'un ölüm maskesi gibi görünmeyene kadar yüzümü ovuyorum.

Sonra da, *ben kadınlığın eşiğinde, saygı uyandıran ve tamamen güvenilir bir genç kızım* diyen bir kıyafet bulmak için gardırobumu dikkatle inceliyorum. *Ciddi sonuçlar doğurmadan, çok uzaklara gönderilebilirim* diyen bir kıyafet bulmak için.

Şairane bir ilhamla, sahip olduğum en pahalı kıyafeti üzerime geçiriyorum ve ona uygun aksesuarları da alıyorum. Bilgisayarımda düzeltme yaparak birkaç dakika geçirdikten sonra da anne babamla yüzleşmek için emin adımlarla mutfağa doğru gidiyorum.

"Zac mi?" diyor Annabel, açılmış bir armut konservesi-
nin üzerine ketçap döküp bitmiş bir tükenmez kalemle karış-
tırırken. "Erkek için mi, kız için mi?"

"İkisi için de. Hem kızlara hem de erkeklere verilen bir ad
bu." Babam biraz duraksadıktan sonra ekliyor, "Üstelik San
Jose'den bir dakikada yirmi iki smaç basabilen bir Amerikan
papağanının adı."

"Reddedildi."

"Zeus'a ne dersin?"

"Zeus mu? Tanrıların ve insanların babası olan, şimşek ve
gök gürültülerinin Yunan tanrısının adı gibi mi?"

"Dünyanın en uzun köpeğinin adı gibi. Bir Danua. Güzel
gözleri var."

Annabel gülüyor. "Gözlerinin ne kadar güzel olduğu hiç
umurumda değil, Richard. Reddedildi."

"Archibald nasıl? Dünyanın en küçük boğası."

Annabel sakın bir şekilde babama bakıyor. "Sanırım Har-
riet'e *Guinness Rekolar Kitabı*'nı geri vermenin vakti geldi."

Babam hayır anlamında başını sallıyor. "Şaşıyorum sana,
Annabel. Hayvanlar âleminin majestelerine hiç saygın yok
mu senin?"

"Çok saygım var, Richard. Sadece benim rahmimden
çıkmasını istemiyorum."

"Peki, Liz nasıl?"

"Kraliçeyi kastediyor olsan iyi olur."

“Elbette onu kastediyorum,” diyor babam kızgın bir şekilde. “Her ikisini de kastediyorum, aslında. Kadın gücünün, bağımsızlığın ve görkemin azılı örnekleri olan her iki kraliçeyi de.” Duraksıyor. “Ve şey... Hurley’i¹² de kastediyorum.”

Sunum yapacağım canlı tek ebeveynim kalmasın diye hemen kapı aralığından öksürüyorum. Sonra da krallara yakışır bir saygınlıkla mutfağın tam ortasına doğru yürüyorum.

“Baba, Annabel...” Peynirli pastırmanın kokusunu alır almaz mutfağa seğırtmiş olan Hugo’ya bakıyorum. “Hugo. Bu toplantıyı, dünkü davranışım için çok çok özür dileyerek açmak istiyorum. Dünkü davranışım, Eğlenceli Yaz Akış Di-yagramımın hiç beklemediğim bir anda mahvolmasından kaynaklanan yersiz bir aşırı tepkiydi. Tamamen haklı düşüncelerimi daha uygun bir şekilde ifade etmeliydim.”

Bu içten özrün hedefi vurup vurmadığını anlamak için duraksıyorum. Her ikisi de faltaşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyorlar. Evet, evet. Kendimi, *Bülbülü Öldürmek*’teki Atticus Finch gibi hissediyorum biraz. Şimdi her şeyi açığa çıkaracağım.

“İkinci olarak da,” diyorum, dizüstü bilgisayarımı masaya koyup görüntünün duvara yansması için bir tuşa basarken, “size göstermek istediğim çok önemli bir şey var.”

Etkilenmelerinden, korku ve hayranlık ile karışık saygıla-

12 Elizabeth Jane Hurley, İngiliz model, yapımcı, tasarımcı ve eski aktristir. (ç.n.)

rından kaynaklanan birkaç saniyelik bir sessizlik oluyor.

Sonra anne ve babam o kadar yüksek sesle gülmeye başlıyorlar ki Hugo bir adım geri atıp tavana bakarak havlamaya başlıyor.

"Göz alıcı," diyor babam, gülmekten soluksuz kalmış bir hâlde. "Bu sefer ne giymiş böyle?"

"Galiba Margaret'ın düğününde giydiği nedime kıyafeti bu," diye fısıldıyor Annabel, gülmekten gözlerinden gelen yaşları silerken. "Yemekten sonra yapılan konuşmalar sırasında mumun üzerine oturduğunda oluşan izi hâlâ görebilirsin."

"Ohh, şükürler olsun. Ben de kızım kocaman bir tuvalet kâğıdı askısına döndü sanmıştım."

Sabırla, her ikisinin de kıkırdamayı kesmelerini bekliyorum. Onları huzurevine yatırmanın zamanı geldiğinde, bu anı tüm ayrıntılarıyla hatırlayacağım.

"Bu kıyafet," diye söze başlıyorum, asilce üste çıkmaya karar verip, "bir nedime elbisesi olabilir ama *hayal gücünüzü* kullanırsanız, bunun çok daha önemli bir şeyi temsil ettiğini anlayabilirsiniz."

Bilgisayarımın bir tuşuna basıyorum ve duvara bir yavru kuğu fotoğrafı yansıyor. "Bir zamanlar çirkin bir ördek yavrusuydum..."

Babam elini kaldırıyor. "Fırça gibi kısa kahverengi tüyleri olan bir ördek yavrusu mu?"

Babama dil çıkartıyorum ve tekrar tu   basıyorum. Bu sefer bir kuş resmi yansıyor duvara. "Ama son altı ayda çok büyüdüm. Dönüşüm geçirdim." Google'dan kopyaladığım birkaç iribaş, kurbağa, tırtıl ve kelebek fotoğrafını birbiri ardına duvara yansıtıyorum. "Peki, dönüşüm sonrasında bir şey olur mu? Yoksa... Hik  yenin bittiği yer midir burası?"

  u slaytı gösteriyorum:

DÖNÜŞÜM → SONRA?

"Evet."

Kaşlarımı   atıyorum. "Bu, öylesine sorulmuş bir soru, Baba. Bu sorunun yanıtı kesinlikle hayır."

"Devam et, Harriet," diyor Annabel, ağzında kocaman bir ket  aplı armut parçacığıyla. "Konunun nereye geleceğini merak ediyorum."

"Bir tırtıl, kelebek olunca aynı yaprağın üzerinde mi oturur? Hayır! Uçar ve dünyanın bir kısmını görür. Bir iribaş, kurbağa olduğunda da aynı su birikintisinde mi ya  ar? Hayır! Bacaklarını esnetir, sı  rır ve başka suları keşfeder." Konuşurken bir taraftan da elbisemin aksesuarı olan yapma     ek buketim elimde, enerjik el kol hareketleri yapıyorum. "Külkedisi, prensle evlendikten sonra şömine temizlemeye devam mı etmiştir?"

"Muhtemelen," diyor babam. "O zamanlar kadın hak-

ları yoktu. Yemek yapmak ve hatta çamaşır yıkamak zorunda da kalmıştır.”

“Allah aşkına baba ya, *öylesine sorulmuş soruları yanıtlamayı kes.*”

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi toplayıp tekrar sakinleşiyorum.

“Dönüşüm, *ileri doğru* yol almak anlamına gelir. Bir kelebek aynı yaprakta, bir kurbağa da aynı su birikintisinde kalacak olsa, pekâlâ bir tırtıl, bir iribaş olarak da kalabilirlerdi. Dönüşüm geçirmelerinin bir anlamı olmazdı, yani.”

“Hadi, toparla, Harriet,” diyor Annabel nazikçe.

Aslında, yusufçuk böceğiyle ilgili bir slaytım da var ama sanırım bunu sunumumu tekrar izlemek istediklerinde göstersem daha iyi olacak. Son slayta geçiyorum ve duvara, zirvesine kendi fotoğrafımı alelacele kopyalayıp yapıştırdığım Fuji Dağı fotoğrafı yansıyor.

“Yani, özetle, bir modellik işi için Tokyo’ya gitme hakkımı kullanmak istiyorum. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim,” deyip zafer kazanmış bir edayla bir sandalyeye oturuyorum.

Muhteşemdi. Bu, işe yarar kanımca.

Belki de fizikçi filan olmam hiç. Bir avukat olurum. Şairane ve güçlü Powerpoint sunumlarım da uzun yıllar boyunca etkileyici buzdolabı magnetlerine dönüştürülür.

Babamın yüzündeki ifade bana, Hugo’nun paket pizza aldığımızda takındığı ifadeyi hatırlatıyor. “*Japonya mı? Ajans,*

Harriet'in Japonya'ya gitmesini mi istiyor? Annabel, orası şu büyük ağaçlar gibi görünen küçücük ağaçların geldiği yer. Ben de Harriet'la gidebilir miyim, Annabel? Lütfen, ha?"

"Richard," diyor Annabel, "eğer karnında kocaman bir koala olsaydı, yanında olmamı ister miydin?"

Babam ürkmüş görünüyor. "Kesinlikle isterdim."

"O hâlde, benim de aynı şekilde hissettiğimi farz edelim, olmaz mı?" Annabel bana dönüyor ve daha yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Seni Japonya'ya götüremeyiz canım. Bir kere, uçağın kapısından sığmam ve her an doğum yapabileceğimden, babanın burada bulunması gerekiyor. Anlıyorsun, değil mi?"

Evet anlamında başımı sallıyorum. Elbette bunu anlıyorum.

Annabel'in gözleri büyüyor. "Yani, Tokyo'ya yalnız gitmek istediğini mi söylüyorsun *aslında*? On beş yaşında, tek başına?"

"Yuka da..." diye söze başlıyorum ve Annabel sert bir bakış atıyor bana.

Annabel haklı aslında. Cruella De'Vil¹³ bile Yuka'dan daha güven verici bir nezaretçi olur.

Boğazımı temizliyorum ve yapma çiçek buketimi tüm gücümle sıkıca tutuyorum. "Külkedisi gibi şömüne temizlemeyi bırakma sırasının bana geldiğine inanıyorum."

13 Walt Disney tarafından üretilen ve Britanyalı yazar Dodie Smith'in 'Yüz Bir Dalmacıyalı' (*One Hundred and One Dalmatians*) romanından uyarlanan 1961 yapımı Amerikan animasyon filmindeki kötü kadın karakter. (ç.n.)

"Harriet," diyor babam, "sen daha kendi yatağını bile toplamıyorsun."

"*Sembolik olarak* konuşuyorum." Babam bu dilin inceliklerini kesinlikle hiç anlamıyor. "*Lütfen?*"

Annabel gülümsüyor. "Gel buraya," diyor şefkatle ve ben kanepeye yanına oturunca, omzuyla beni hafifçe dürtüp kalemiyle bir armut daha alıp ağzına atıyor. "Bak, şu anda işlerin senin için zor olduğunu biliyoruz, Harriet. Bunun farkında değiliz sanma."

Omuz silkiyorum.

"Ama kusura bakma. Yalnız başına dünyanın ta öbür ucuna gidemezsin. Bunun için bazı açılardan şu anda olduğundan daha büyük olman gerekir ama sen birçok açıdan yaşından çok, çok daha küçüksün."

Ne?

"Henüz göğüslerimin çıkmamış olması, yurtdışına gitmemi engelleyebileceğiniz anlamına gelmez! Buna ayrımcılık denir!"

Annabel gülüyor. "Bahsettiğim şeyin bununla uzaktan yakından ilgisi yok, Harriet."

Gözlerimi açabildiğim kadar çok açıp yalvaran gözlerle babama dönüyorum. "Ona, gidebileceğimi söyle, lütfen!"

"Üzgünüm canım ama hayatımda ilk kez Annabel'le aynı fikirdeyim." Babam bana bakarak gözlerini kırıştırıyor ama öyle sert bir şekilde kaş çatıyorum ki bunu yapmasına

engel oluyorum.

"Tüm yaz boyunca ne yapmamı bekliyorsunuz, yani? Burada öylece oturup bir köşede çürümemi mi?"

"Bilmiyorum, Harriet," diye iç geçiriyor Annabel. "Çizim yap. Kitap oku. Boyama yap. Yürüyüşe çık. Nükleer savaş başlığı yap. Babanı hayvanat bahçesine götür. Bu evin 800 km çevresinde kalmak şartıyla, ne istersen onu yap."

"Yani bana Japonya'ya *onun* yüzünden gidemeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye bağırıyorum kızgın bir şekilde ve parmağımla Annabel'in karnını gösteriyorum.

Annabel birden inanılmaz derecede bıkkın görünüyor. "Hayır, Harriet..." Elindeki armut konservesi kutusunu bırakıyor. "Japonya'ya *onun* yüzünden gidemeyeceğini söylüyorum," diyor ve o da parmağıyla direkt olarak beni gösteriyor.

16

Böyle bir anda en önemli şey, ahlaki saygınlığınızı korumanız gerektiğini aklınızdan çıkarmamanızdır. Yani, ağırbaşlılıkla ve kendinizi kaybetmeden davranmalısınız. Yenilgide asil, kayıpta cesur olmalısınız.

İşte bu yüzden, yapma çiçek buketimi mutfağın ortasına fırlatıp, "Hayatımı mahvetmeye çalışmaktan vazgeçin artık! Bu haksızlık! Keşke hiç DOĞMASAYDIMMM!" diye bağır-mam büyük bir hüsrandı.

Sokak kapısına hücum ederek kapıyı sonuna kadar açıp olabildiğince çok enerjiyle ayaklarımı yere vura vura yürüyüp gitmem de öyle.

Gerçekten kaçmadan önce, anne babamın son derece mantıksız davranmakta olduklarına dikkat çekmek isterim.

Neredeyse on altı yaşındayım. Bu yaşta, Isaac Asimov üniversiteye başlamıştı; Eddie Murphy, New York'ta stand-up komedi gösterileri yapıyordu; Louis Braille körler için kabartma yazıyı icat etmişti; satranç şampiyonu Bobby Fischer

uluslararası bir satranç ustası olmuştu ve Harry Potter tüm büyü dünyasını kurtarmak üzereydi.

Bu, attığım her adımda yanımda olmak isteyen insanların hayatımda olmasının değerini bilmediğim anlamına gelmiyor. Ama yine de...

Bahse girerim ki Isaac Asimov *kendi* anne babasından böyle bir saygısızlık görmemiştir.

Planım, ta Nat'lerin evine kadar ayaklarımı yere vura vura yürüyüp a) sonsuza kadar ya da b) anne babam yokluğundan perişan olup eve döndüğüm takdirde ne istersem onu yapabileceğimi söyleyene kadar orada kalmaktı.

Ama maalesef, nedime elbisemin o kocaman ipek eteği yolun alt tarafındaki bir çalılığa takıldı ve ben kendimi bu çalılıktan kurtarmayı becerdiğimde, ayaklarımı yere vuracak enerjim kalmamıştı gerçekten. Kendimi bir ahmak gibi hissettirm biraz.

Ben daha kapıyı bile çalmadan, Nat'lerin kapısı açılıyor ve -bu ilk kez olmuyor- beynim bana küçük bir oyun oynuyor. Nat'in annesi yüzü renkli, mucizevi bir bulamaçla kaplı değilse ve üzerinde bir sabahlık yoksa Nat'e o kadar benzer ki bu sizde sanki bir solucan deliğinden geleceğe sızmışsınız hissi uyandırır.

"Harriet, canım!" diyor Nat'in annesi, bana gülümseyerek. "Ne hoş bir elbise!" Beni öpmek için öne doğru eğiliyor.

"Ve tacına bayıldım."

"Merhaba, Bayan Grey," diyorum kibarca. "Evden kaçtım ve artık burada kalacağım."

"Öyle mi, tatlım? Ne kadar heyecan verici bir şey bu."

"Nat evde mi, acaba?"

"Yukarıda, bavulunu hazırlıyor." Nat'ın annesi duraksıyor ve havayı kokluyor. "Ve bu kokuya bakılırsa, benim Chanel parfümümü de götürüyor."

"ASLINA BAKARSAN CHANEL PARFÜMÜN DEĞİL, ANNE," diye aşağıya sesleniyor Nat. "PRADA PARFÜMÜN. BU DA PARFÜMDEN NE KADAR ANLADIĞINI GÖSTERİYOR!"

Nat'ın annesi merdivenlerden yukarı doğru uzanıp sesleniyor. "Cezalısın, Natalie. Yanına *hiç* parfüm almayacaksın. Ne benimkini ne de bir başkasını. Ve topuklu ayakkabı, makyaj malzemesi ya da takı da yok. Kontrol edeceğim."

Nat neredeyse saniyenin yarısı kadar kısa bir zamanda, sihirli bir cin gibi, merdivenlerin başında beliriyor. "Anne. Evden makyajsız çıkamam. Ben bir *yabani* değilim."

"Belki bir daha canın ruj denemek istiyor diye bir sınava girmemeye karar verdiğinde, durup düşünürsün biraz."

"Ya da belki de annem arkamdaki koridorda far deniyor mu diye kontrol ederim öncelikle."

Nat'ın annesi gülüyor. "*Bu çok iyiydi*, Natalie. Ama maa-
lesef sadece birimiz anneyiz ve bu sen değilsin."

Nat kızmış görünüyor. "İyi. Neyse ne. Nasıl istersen öyle

yap, her zamanki gibi."

Nat bana bakıyor ve 'Buna inanabiliyor Musun?' ifadesini takınıp somurtuyor.

Sonra da, 'Bu Üzerindeki De Ne Böyle Allah Aşkına?' ifadesini takınıp bana tekrar bakıyor.

"Harriet, niye Disney Kanalı'ndan daha demin kovulmuş gibi görünüyorsun?"

Eteklerimi tutup yana doğru açıyorum. "Ebeveyn manipülasyonu için."

"İşe yaradı mı bari?"

"Yok. Azıcık bile yaramadı."

"Doğruyu söylemek gerekirse, bunun için neden çaba harcadığımızı bile anlamıyorum zaten." Nat, annesine tekrar ters ters bakıyor ve sonra bana gel diye işaret ediyor. "Her neyse, yukarı gel, Harriet. Galiba yardımına ihtiyacım var."

17

Nat'in *birinin* yardımına ihtiyacı olduğu kesin.

Nat'in odasının kapısını açmakta oldukça zorlanıyorum. Sonunda -kapıyı açmayı becerdiğimde- bunun nedeninin, Nat'in sahip olduğu her bir kıyafetin yerde olması olduğunu anlıyorum. Nat'in odası, bizim bahçenin köstebek girdiğinde görüldüğü gibi görünüyor ama yerde toprak yığınları yerine halıdan fışkıran yaklaşık on beş ayakkabı, elbise, kazak, çanta, eşarp, çorap ve askılı penye tişört yığını var.

Nat çoktan çıkıp yatağının ortasına oturmuş ve elinde bir kutu tampon tutuyor.

"Hadi zıpla buraya," diyor ayağıyla yatağının üzerinde bir noktaya işaret ederek, ben odada yolumu bulmaya çalışırken.

Dikkatli bir şekilde bir etek yığınının üzerinden geçerek yatağa ulaşıyorum. "Ne yapıyorsun, Allah aşkına?"

Nat asık bir suratla havaya bir tampon kaldırıp gösteriyor. "Bunu." Aplikatörün içindeki pamuğu çıkarıp onun yerine pembe bir ruj tıktırıyor. "Sanırım bir kutuya beş ruj

ve küçük olmaları koşuluyla da birkaç eyeliner ve dudak parlaticı sığdırabilirim." Sonra da bir saç kremi şişesini havaya kaldırıyor. "Bu, fondöten." Sonra, küçük bir tüp nemlendirici çıkarıyor. "Bu, krem allık." Son olarak da son derece kalın bir *Harper's Bazaar*¹⁴ dergisi uzatıyor. "Tüm sayfaların ortasını keserek bir oyuk oluşturmanı istiyorum. Oraya farlarımı ve rimelimi koyabileceğim böylelikle."

Dehşet ve korku ile karışık bir saygı duygusuyla gözlerimi dikip Nat'e bakıyorum ve dergiyi ondan alıyorum.

"Aslında, bir peçeteliğin içine bantlı topuklu ayakkabı koyup üstüne de peçeteleri koyabilirsin belki? Pedlerin arasına da küçük parfüm şişecikleri sıkıştırabilirsin, ha?"

Nat bana sırtıyor ve elini havaya kaldırıyor. "Harriet Manners, sensiz ben ne yapardım?"

Eline bir beşlik çakıyorum. "Biraz daha kısa olurdun ve daha az güzel kokardın, sanırım." Sonra, makası alıp sarı dalgalı saçları beline uzanan güzel bir modelin fotoğraflarının bulunduğu birkaç sayfanın ortasını düzgün bir şekilde kesmeye başlıyorum.

Gitmeyecek olduğum o muhteşem Japonya seyahatiyle ilgili her şeyi Nat'e anlattığım saatler süren verimli bir çalışmanın ardından, "Cidden, Nat, sensiz ne yapacağım ben? Sen en azından Fransa'da olacaksın. Ben tek başıma buraya

14 ABD merkezli uluslararası moda dergisi. (ç.n.)

  akılıp kalacağım,” diyorum Nat’e.

“Toby de olacak. Toby’yi unutma,” deyip burnunu buruşturuyor Nat bana ve ben de bunun üzerine ona dergiyle vuruyorum. *K     dozlarda alınması gerektiğini söylemiştim Toby’nin.* “Benimki daha beter. Bir * iftlikte* kalacağım, *hayvanlar* ve daha bir sürü şey olan gerçek bir çalışma  iftliğinde. Hapishane olarak kullanılan şu adanın adı neydi?”

“Alcatraz mı?”

“Evet. Oraya gönderilmeyi tercih ederdim. En azından kaçıp San Francisco’daki d kk nlara doğru y zebilirdim. Fransa’ya tarz bir şekilde gideceğim yine de.” Bir ruj alıyor eline. “İçim bittiğinde, John Lewis’teki güzellik stantlarında çalışan şu kadınlardan biri gibi görüneceğim.”

“İnek sağacak, tereyağı yapacak ve yumurta mı toplayacaksın? ”

“Kesinlikle bunları yapmayacağım!” Nat’in tüyleri  rpeyor. “Yumurtaların tavukların poposundan çıktığının farkındasın, değil mi?”

“Hiç de öyle değil, Nat,” diyerek gülüyorum, bir parça kâğıt daha keserken. “Aslında buna popo değil, kloak¹⁵ denir ve tüm kuşlarda, amfibilerde ve sürüngenlerde üreme ve sindirim sistemiyle ilgili işler için kloak bulunur.”

“İyyy. Bu daha da iğrenç aslında.” Nat, perişan g r -

15 Bazı canlı gruplarında son bağırsağın dışarıya a ıldığı; dışkının ve idrarın belli bir süre tutulabildiği ve eşeyssel üretimin akıtıldığı ortak, tek olan vücut açıklığıdır. ( .n.)

nür bir hâlde, yatağın üzerine yanıma oturuyor. "Of, Tanrım, Harriet. Bu yaz tam bir felaket. Bahse girerim ki çiftlikte bir tutam incecik bıyığı olan iğrenç bir çocuk olacak ve ben üzerimi değiştirirken yanlışlıkla odama girme gibi bir huyu da olacak."

Kıkırdıyorum. "Ve havluyla duştan çıktığında *tam orada* bulunmak için, sen her duşa girdiğinde dışarıda pusuya yatmış olacak."

"Evet," diyor Nat ve gülmeye başlıyor. "Akşam yemeğinde de *manalı manalı* tuz isteyecek benden."

"Her on dakikada bir, sana mutfaktan çaldığı zeytinyağıyla masaj yapmayı teklif edecek."

"Bahse girerim ki evde dolanırken parlak yeşil bisiklet şortu giyecek ve tişörtleri de çok kısa olacak." Şu anda her ikimiz de kendimizi kaybetmiş bir hâlde kıkırdayıp kusar gibi böğğ sesleri çıkartarak yatağın üzerinde yuvarlanıp duruyoruz.

"O çiftlikten kaçmak zorunda kalacağım," diyor Nat kararlı bir şekilde. "Bir domuz çalacağım ve onun sırtında Paris'e gideceğim."

Telefonum bipliyor ve telefonumu cebimden çıkarıyorum. "Domuzlar saatte 17,7 km hız yapabilir," diyorum, bilinmeyen bir numaradan gelen mesaja tıklarken. "Bu, yürümekten kesinlikle daha hızlı."

"Bir traktörden de daha hızlı. Araba kullanmıyorum ama

tahminimce traktör sürüyorsan, önündeki her şey sana yol açmak için önünden çekilir. Sence traktörde, arabada olduğu gibi, vitesler...”

Nat gevezelik etmeye devam ediyor ama aslında onu duyamıyorum artık.

İnsan beyninin yüzde sekseni sudan oluşur ve hayatımda ilk kez ben de beynimin aynen böyle olduğunu hissediyorum. Beynim sanki kafamın içinde vınlıyor ve girdap oluşturarak dönüp duruyor. Kulaklarım, bir havuzun dibinde oturduğunuzda duyduğunuz uğuldama sesiyle doluyor.

Çünkü gelen mesaj şu:

Umarım final sınavının hakkında gelmişsindir. Haberleşelim. Hep aklımdasın. Nick x

18

Nick'i Düşünmemem için Nedenler

1. Bana onu düşünmememi söyledi.
2. Düşünecek çok daha önemli şeylerim var.
3. Tek yaptığım onu düşünmek.

22 Ocak (156 gün önce)

"Bir martı," dedi Nick, başını araba lastiğinden yapılmış salıncağımın ipine yaslariken.

Her ikimiz de kalın kabanlara ve atkılara sarılıp sarmalanmıştık. Benim başımda Rusya'dan aldığım, iki yanında kulaklığı olan büyük kürk şapka vardı. Geriye doğru kaykılıp ona baktım, kaşının hemen üzerindeki soluk yara izini işaret ederek. "Sana bunu bir *martı* mı yaptı?"

"Evet. Ben de onu çıplak ellerimle yakalayıp yere yatırdım. Sonra başka bir martı daha geldi ve onunla da dövüştüm. Sonunda, yaklaşık on beş kadar martı oldu. Hepsini de yendim. Ondan sonra da bana Martı Dundee¹⁶ demeye başladılar."

¹⁶ *Timsah Dundee (Crocodile Dundee)* filmine bir gönderme. (ç.n.)

Gözlerimi kıstım. "Kaç yaşındaydın?"

"Dört. Çok güçlü bir çocuktum."

Güldüm. "Hadi, gerçeği anlat."

Nick'in dudaklarının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. "On beş martıyı, daha anaokulunu bile bitirmeden, çıplak ellerimle yerle bir etmiş olduğum konusunda bana güvenmemene *inanamıyorum*. Ne tür bir kız arkadaşsın sen, bakayım?"

"Martılar hakkında gereğinden fazla detaylı bilgiye sahip bir kız arkadaşım. Yazık sana. Erkekler konusunda bir şey bilmiyorum ama martılar konusundaki bilgim bunu dengeler."

Kahkahalarla güldük. "Dolce & Gabbana çekimindeki kızı tercih etmem gerektiğini *biliyordum*." Sonra da ben ona dil çıkarırken, o salıncağımlı birkaç kez salladı. "Tamam. Aslında şöyle oldu. Sahilde taş toplarken, anne babamın elinden kurtulmuştum. Çok küçük olduğum için çok uzaklaşmamıştım ama irice bir martı gelip beni ürkütünce, düşüp başımı bir taşa çarptım. Birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda, martı göğsümde duruyordu."

"Korkmuş muydun?"

"Hayır. Kahramanlar korkmaz." Nick biraz düşünüp, "Gerçi, birimiz kesinlikle altına kaçırmıştı. Altına kaçıranın martı olduğundan son derece eminim." dedi.

Yine güldüm. "Martılardan nefret ederim. Biliyor musun, o kadar uyanıklardır ki yoldan gelen sıcaklıktan faydalanmak için hep köprüler çevresinde dolaşırlar ve solucanlar yer üstü-

ne çıksın diye ayaklarını yere vurup yağmur yağıyormuş gibi yaparlar.”

“Bu beni hiç şaşırtmadı. Çok sinsidirler.”

“O martı ne kadar büyüktü?”

“Bir kaplan kadardı. Nispeten, yani.”

Nick’i küçük ve korkmuş olarak hayal etmeye çalıştım ama bir türlü beceremedim. “Peki, bu yara izine neden olan neydi? Kaya mı, martı mı?”

“Kaya. Gerçi, martı da yüzüme gerçekten çok yaklaşmıştı. Çok, çok yakındı. İşte, bu kadar yakındı.” Nick birden salıncağı durdurup yüzünü neredeyse yüzüme yapıştırdı.

Nefesimi tuttum. Gözlerinde, siyah ile kahverenginin değişik tonlarını; gözlerinin altındaki siyah kirpiklerinin karışıklığını; şapkamın, gözbebeklerindeki yansımasını; yanağındaki küçük beni görebiliyor ve -sonunda ne olduğunu çözebildiğim- yeşil kokusunu alabiliyordum. Bu koku, misket limonu kokulu duş jeline olan düşkünlüğünden ve kotuyla hep ıslak çimlere oturma eğiliminden kaynaklanıyordu.

“Oldukça yakınmış,” demeyi becerebildim, o elini nazikçe yanağıma götürüp şapkamdan dökülen bir parça tüyü alırken.

“Evet,” dedi Nick, yüzünde bir köşeden başlayıp sanki sonsuza kadar genişleyecekmiş gibi görünen bir gülümsemeyle. Eli, tüyün olduğu yerdeydi hâlâ. “Ama bana zarar verebilecek kadar yakın değildi.”

Sonra da eğilip beni öptü.

19

Bilim adamları, müziğin kalp atış hızını artırdığını söylerler. Ancak, bir şeyi atlamışlar:

Cep telefonuna gelen bir mesaj da aynı şeyi yapabilir.

Sanki Nick odada, yanımdaymış gibi hissediyorum birden. Telefonu elimden düşürüyorum.

“Harriet? N’oluyor?”

Bir insan günde 70.000 şey düşünürmüş. Ben bu limiti dört buçuk saniye içinde doldurmak üzereyim.

“Mesaj Nick’ten,” diye   zetliyorum.

“Cidden mi?” Nat telefonu elimden kapıp mesajı okuyor. Sonra, telefonu bana geri fırlatıp yataktan aşıağıya atıyor ve bir kazağı gelişigüzel bir şekilde katlamaya başlıyor.

Çok hızlı nefes alıp veriyorum ve kalbim, buz tutmuş bir g  l  n üzerinde dolaşan Bambi gibi hoplayıp durmaya başlıyor. Tüm bedenim birden zafer kazanmış, neredeyse acı veren bir vızıldama hissiyle doluyor. Ne *demimtim* size? Mesele, Nick’in fikrini *değiştirip değiştirmeyeceği* değildi. Fikrini *ne zaman* değiştireceğiydi.

Yine de size karşı dürüst olacağım: Gerçekten hiç acele etmedi Nick. Allah aşkına, Jane Eyre ve Bay Rochester¹⁷ de-ğiliz nihayetinde. En son konuştuğumuzdan bu yana yeni bir ekol yaratabilirdim ben.

Yataktan aşağı atlayıp odada daireler çizerek dönüyorum ve telefonumu kucaklar gibi göğsüme bastırmaya başlıyorum. "Onu hemen mi aramalıyım, Nat?" diyorum soluk soluğa, sadece telefonumu öpüp tekrar kucaklamama yetecek kadar ara vererek konuşmaya. "Yoksa mesaj mı atsam? Sence ne yapmamı istiyor? Avustralya'dan direkt buraya mı geliyordur sence?" Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve pencereye doğru uçuyorum. "Aman Tanrım! Nat, ya geldiyse?"

Bir hışımla pencereyi açıyorum ama sonra Nat'lerde olduğum geliyor aklıma. Nick'in önce buraya gelme olasılığı neredeyse hiç yok. *Hemen* eve gidip hazırlanmalıyım. Saçıımı yıkamalıyım. Kimya setimi ortadan kaldırmalıyım.

Ayakkabılarımı giymeye başlıyorum.

"Soğukkanlı görünmek için yanıt vermeden önce ne kadar beklemeliyim?" Soluk soluğa devam ediyorum. "Beş dakika mı? On dakika mı? Bir saat mi?"

O kadar heyecanlıyım ki ayakkabımın bağcıklarını adam gibi bağlamayı beceremiyorum. "Yoksa hemen mi arasam? Yanlış bir izlenime kapılmasını istemem."

17 Charlotte Brontë'nin romantizm akımının en ünlü örneklerinden biri olan *Jane Eyre* adlı romanındaki karakterlerden ikisi. (ç.n.)

Tekrar mesaja bakıyorum. Tüm bu soruların yanıtı bu mesajda bir yerde olmalı. Belki de mesaj şifrelidir. Belki bir haikudur. Bir alegori belki de. Allah aşkına, tam beş yıl İngiliz Edebiyatı okudum ben. *Macbeth*'teki imgelemi ve *Hamlet*'teki sembolizmi analiz edebilirim. *Bunu* da anlayabiliyor olmalıyım.

"Ne yapacağım, biliyor musun?" diyorum. "Galiba onu hemen arayacağım. Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Telefonum aniden ortadan kayboluyor.

"Hiç de aramayacaksın," diye çıkışıyor Nat ve göz açıp kapayınca kadar yatağının üzerine   k  p telefonumu sanki bir     it dikdörtgen el bombasıymış gibi havada delice sallayıp duruyor. "  nce beni öldürmen gerek."

Gözlerimi dikip bakıyorum en iyi arkadaşıma. Yanaklarının kızardığını ve ellerinin titremekte olduğunu ancak ş  mdi fark ediyorum. Kızgınlıktan kaynaklanan kızarıklık, göğsünden yukarı doğru tırmanmaya ba  lıyor. Aynı kazağı beş defa katlayıp a  tığını da ancak ş  mdi fark ediyorum. "Ne saçmalıyorsun, Allah aşkına?"

"Nick'le ileti  me ge  meyeceksin," diyor yüksek sesle. "Gerekirse, bu telefonu yerim. Şarjı da."

Bunun fiziksel olarak mümkün olduğundan bile emin değilim. "Ne? Niye?"

"    nk   uyanman gerek, Harriet."

Gözlerimi kırpı  tırıyorum ve sonra kendime şöyle bir ba-

kıyorum. "Uyanık olduğumdan gayet eminim, Nat."

"Bu, epik bir aşk hikâyesi değil. Ortada sadece seni kullanmış olan bir çocuk var. O ortaya çıkmadan önce senin için önemli olan her şeyi unutmana neden olan bir çocuk. O kadar çok kitap okudun ki artık kurguyla gerçeği bile ayırt edemiyorsun."

Ürküyorum. Komiklik olsun diye ara sıra eski kelimeler kullanıyor olmam, kendimi bir Austen romanında sandığımı anlamına gelmez. Her zaman böyle sanmıyorum, en azından.

"Elbette bunları ayırt edebiliyorum," diyorum kızgın bir şekilde. "Neyin gerçek, neyin gerçek olmadığını gayet farkındayım." Bir kere, bir kitapta olsam, daha güzel olurdu. "Telefonumu ver hemen."

Bir fok balığını yakalamaya çalışan bir katil balina gibi, Nat'in üzerine atılıyorum. "Harriet," diyor Nat aceleyle, biraz geri kaçarak. "Nick *iki aydır* seni arayıp sormadı. Hayatının en önemli sınavlarından sadece birkaç hafta önce seni *terk edip* kaçtı. Bu, seni önemseyen birinin yapacağı bir şey değildir. Bana inanmak zorundasın. Erkekleri senden daha iyi tanıyorum."

Yine ürküyorum ve içimdeki bir şey beni hafifçe çimdikliyor. "Genel olarak erkekleri tanıyor olabilirsin," diyorum muhalif bir şekilde, "ama Nick'i tanımıyorsun. Nick beni önemsiyor. Biliyorum."

Tekrar Nat'ın üzerine atıyorum ama onu yakalayamıyorum.

"Önemsemiyor," diyor Nat, duvara yapışana kadar geri kaçıp beni ayağıyla kendinden uzak tutmaya çalışırken. "O bir geri zekâlı ve onun sivri elmacık kemikleri, sivri leğen kemikleri ve salak dik saçlarıyla senin kanını tekrar emmesine izin vermeyeceğim. Hayır!"

Birden bir hiddet dalgası kaplıyor her yanıma. En iyi arkadaşım, tüm ipleri elinde tutan çılgın bir kukla oynatıcısı gibi davranıyor. Benim Aslan Çocuk'uma geri zekâlı diyor. Bana Nick'in o güzel leğen kemiklerini hatırlattı.

En çok da, çok ufak bir parçam Nat'ın haklı olabileceğinden kuşkulandığı için öfkeliyim.

"*Natalie!*" diye bağıyorum. "Nat! Telefonumu ver HE-MEN!"

"Bana bunu yaptıрма," diye bağıyor Nat ve yanakları daha da kızarıyor. "Hayatında bir kerecik sözümü dinle, Harriet."

"*Telefonumu ver!*" diye bağıyorum tekrar ve -midemde bir kasılmayla birlikte- birden Nat'ın ne yapacağını anlıyorum.

Eğer o mesajı silerse, hiçbir şekilde Nick'e ulaşamam. Nick gittikten sonra şeytana uyup mesaj atmayayım diye numarasını silmiştim. Sosyal medyaya 'takılmıyor'. E-posta adresini de hatırlayamıyorum.

Nick benden vazgeçecek.

Eğer böyle bir şey olursa, Nat'le olan on yıllık arkadaşlığımızın devam edeceğinden emin değilim. Daha da önemlisi, *Nat'in hayatta kalacağından* emin değilim. Büyük olasılıkla en iyi arkadaşımı hemen oracıkta öldürürüm.

Nat'in her iki yanağının ortasında da birer kırmızı nokta var. "Bunu senin için yapıyorum," diyor Nat, telefonumun ekranına dokunurken. "Gerçekten."

"Hayır!" diye bağıryorum ve Nat'in elinden telefonumu kurtarmak için can havliyle bacaklarına sarılıyorum. Ben ayaklarına yapışırken, Nat de beni tırmalayarak kurtulmaya çalışıyor. Bir de bakıyorum ki Nat'in ayağında çorabının sadece teki kalmış ve benim nedime elbisemde de bir sökük var.

Sonunda telefonumu geri almayı becerdiğimde, ikimiz de oflayıp pufluyoruz; çizik içindeyiz ve baştan ayağa kıpkırmızıyız. Ama çok geç artık.

Mesaj silindi.

Nick'e dair son şansım da o mesajla birlikte gitti.

Bunun üzerine ne dediğimi gerçekten duymak istemezsiniz.

Şu kadarını söyleyeyim: Bu durumla ilgili hislerimi hiçbir şekilde yoruma açık bırakmadım. Her bir hissimi gayet açık bir şekilde ifade ettim.

Konuşmayı, Nat'e Fransız tavukları tarafından yenmemesini umduğumu söyleyerek sonlandırıyorum ama bunu öyle

bir söylüyorum ki aslında tam tersini ima ediyorum. Sonra da hiddetle Nat'lerden   ıkıyorum.

"Harriet?" diye pencereden sesleniyor Nat, ben ipek elbisem ardımdan hafifçe dalgalanarak ayaklarımı yere vura vura yürüyüp giderken. "*  z  r dilerim.* Zıvanadan   ıktım! Bunu yapmamalıydım!"

"Evet," diye geri bağırıyorum, ardıma dönmeden, "yapmamalıydın!"

Ayaklarımı yere vura vura yürümeye devam ediyorum. Böyle bir şeyi kim *yapar* ki?

Nat kendini ne sanıyor?

20

Sonraki birkaç gün, odamdan çıkmayı tamamen reddediyorum.

Odamdan çıkmamın bir anlamı yok. Odamdan çıkarsam, yapabileceğim sadece tek bir şey var. O da, anne babamın kusursuz bir şekilde düzenlenmiş olan tüm kitaplarımı çalışma odasından çıkarıp en ufak bir alfabetik sıralama bile gözetmeksizin kapımın önüne yığmalarını izlemek.

Cuma öğleden sonra geldiğinde, babamın "*Başka bir seçkisiz alıntılar kitabı mı? Cidden mi?*" deyip durmasından o kadar usanmıştım ki uzun, rahatlatıcı bir yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Eski en iyi arkadaşım şu anda çoktan Fransa'ya varmış ve Bay Likralı Yeşil Bisiklet Şortu tarafından kovalanıyor olmalı.

Güzel. Bunu hak ediyor.

Umarım bu çocuk, adam gibi bir natürel zeytinyağı bile kullanmayıp onun yerine düşük kaliteli yemeklik yağ kullanmayı tercih ediyordur.

Maalesef, stres azaltıcı egzersiz yapma çabalarım, önümde bir ağaçtan bir ağaca sürünerek ilerleyen küçük, pofuduk kafalı bir figür tarafından iki dakika içinde mahvediliyor. Duygularını incitmeyeyim diye ters yöne bakmak zorunda kalıyorum.

"Toby," diyorum sonunda, sırtımı gittiğim yöne doğru dönerken. Toby hemen kendinden bir hayli daha dar olan bir sokak lambasının arkasına geçip kendini gizlemeye çalışıyor. "Seni görebiliyorum."

"Emin misin?"

"Gayet eminim, evet."

"Hay aksi," diyor üzgünce, "ev yapımı takipçi kamuflajım üzerinde biraz daha çalışmam gerekecek sanırım." Gri tişörtüne ve gri pantolonuna işaret ediyor. Her ikisinin üzerine de birbirini çaprazlama kesen soluk siyah çizgiler çizilmiş.

Gözlerimi dikip Toby'ye bakıyorum ve sonra anlamaya çalışmaktan vazgeçip "Allah aşkına, ne kamuflajı bu?" diye soruyorum.

"Kaldırım kamuflajı," diyor Toby ve yere uzanıp kıpırdamadan öylece duruyor. "Gördün mü? Ama sadece şehirde işe yarar, elbette. Kırsal alanlarda işe yaramaz."

Gülüyorum ve dikkatle adım atarak Toby'nin üzerinden geçiyorum.

"Harriet," diyor Toby, hızla ayağa kalkıp ardımdan koşarken. "Natalie ve sen iyi misiniz? Geçen gün Nat'lerden

çıkmanı beklemek için evlerinin önündeki orman gülünün içinde otururken, elimde olmadan oldukça yüksek sesle kavgaya ettiğinizi duydum da.”

Anlaşılan o ki Toby sandığım gibi benden vazgeçip kendi hayatına devam etmemiş. “Beklenmedik bir en iyi arkadaş pozisyonu açığım oluştu,” diyorum gergin bir şekilde. “Bu pozisyonu ister misin?”

“İster miyim?” diye bağıyor Toby, bir aşağı bir yukarı zıplayıp dururken. “Yani, *isterim* tabii. Bunu açıklığa kavuşturayım da.”

“Harika,” diyorum ciddi bir şekilde. “Artık birbirimizin en iyi arkadaşınız. Gidip bir iki rozet yaptırabiliriz ya da başka bir şey işte.”

Toby hâlimden memnun bir sessizlik içinde yanımda yaylanıp duruyor ve sonra iç çekiyor. “Korkarım ki bu işi kabul edemeyeceğim, Harriet,” diyor üzgün bir şekilde. “Sen ve Natalie ruh ikizisiniz. Sadece öpüşmüyorsunuz. Sizi ayırmaya çalışmak yanlış olur.”

Birden fazla anlama çekilebilecek bir homurtu sesi çıkarıyorum. Ruh ikizi dediğiniz, süper model olan eski erkek arkadaşınız size mesaj attığında, sizin için mutlu olur. “En iyi arkadaşım olsan da olmasan da, Tokyo’ya gitmeyeceğim için, bu yaz sadece senle ben olacağız, Toby,” diyorum.

“Aslında, pek öyle olmayabilir,” diyor Toby ağırbaşlı bir şekilde.

Toby'yi pek de dinlemediğimden "Ha?" diye dalgın bir şekilde soruyorum çünkü mahvolmuş Eğlenceli Yaz Akış Diyagramı'ma çoktan kafa yormaya başladım. Bu diyagramı tekrar kullanabilirim ne de olsa. Tek yapmam gereken, aynı renk kalem bulmak. Böylelikle, *Nat*'i çizip yerine *Toby* yazabilirim ve tatil planım hiç değişmemiş olur.

"Galiba bir misafirin var bile."

Midem birden harekete geçiyor ve vücudumdaki her bir tüy diken diken oluyor. *Nick* mi acaba?

Başımı kaldırıp bakıyorum. Evimizin önünde park edilmiş parlak pembe bir Vosvogen duruyor.

Tüylerim tekrar yatışıyor. Yo, hayır! Hayır, hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır! Arkamı dönüp ters istikamete doğru yürümeye başlıyorum.

"Harriet?" diye sesleniyor biri. "Gelip en sevdiğin yaşlıya kocaman bir sarıl güzelce hadi."

İşte -yazlık bir yılbaşı ağacıymış gibi pul payetler ve ziller içinde- büyükannem kapının ağzında duruyor.

Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmak istiyorum.

Büyükanneme tercih edeceğim bir hayli yaşlı kişi var. Dedemi tercih ederim, mesela. *Nat*'in dedesini, *Nat*'in büyükannesini, yaşlı piyano öğretmeni Bay Henry'yi ya da mahallemizdeki gazete bayiinde çalışan ve ben istemeden bana şeker veren şu çok yaşlı bayanı tercih ederim.

Bunun nedeni, büyükannemi sevmemem değil. Sadece onu pek tanımıyorum.

Hiç tanımıyorum, aslında.

“Tatlım!” diyor büyükannem, ben tepesi atmış bir su aygırına yaklaşırken atacağınız kadar küçük adımlarla ona doğru yaklaşırken. “Saçların eskisinden de turuncu!” çekip beni kollarına alıyor ve sanki kocaman bir kediymiş gibi belindeki tüm ziller parılıyor. “Başın uzaktan tutuşmuş gibi görünüyor!”

Galiba alnıma bir papatya nakışının sonsuza dek orada kalacak olan izi çıkmak üzere. “Sa ım sarı-kızıl,” diyorum, olabildiğince nazik bir şekilde büyükannemin göğsünden kendimi kurtarıırken. Odun ve kırmızı pancar kokuyor büyükannem.

“Ne kadar da pasaklı olduğuna bir bak!” diye gülüyor, geri çekilip büyücülerin kıyafetlerinin kollarına benzeyen bluzunun uzun koluna t  k  r  rken. Ben kaçmayı beceremedem, bluzunun koluyla burnumun üzerini kazır gibi silmeye başlıyor. “Hay Allah,  ilmiş bunlar. Aynı Richard’inkiler gibi. Tapılası! Seni görmeyeli ne kadar oldu? Beş ay? Altı mı yoksa? ”

“    buçuk yıl,” diyorum, sonunda ortaya çıkan anne babama büyükannemin omzunun üzerinden gözlerimi dikip bakarken. Tabii ki Annabel bir şeyler yiyor. Bu sefer elinde, üzerine katmerli dondurma sürülmüş bir dilim kızarmış ekmek var.

"Vay canına!" diyor büyükannem, bize gülümseyerek. "Biliyor musunuz, Hindistan'dayken bir öğleden sonralığına bir Hindistan cevizi tezgâhı devralmışım ve bir de baktım ki aslında sırt çantalı turistlerden çok para kazandıracak *çok kârlı* bir iş yapıyorum. Hindistan cevizi özü, ishale iyi gelir de."

Toby elini uzatmış bir hâlde bize doğru seğirtiyor. "Ben Harriet'in takipçisi, Toby Pilgrim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Büyükanne Manners."

"Bunty," diyor büyükannem neşeli bir şekilde, Toby'nin uzattığı eli sıkarken.

"Ama maalesef," diyor Toby, burnunu parmağına silerken, "gitmeliyim şimdi. Üzerinde yüz resmi olan şu tabaklardan aldık bir tane ve annem spagetti yaptı. Dolayısıyla, bu yüze gerçekmiş gibi görünen saçlar yapmak için spagetti hâlâ sıcak ve kolayca şekillendirilebilirken eve varmak istiyorum."

Toby bize birden el sallayıp tabanları yağıyor. Hepimiz, onun hemen dışarıdaki çalılığın arkasına çömelip saklandığını görmemişiz gibi yapmak zorunda kalıyoruz.

"Geleceğini bilmiyordum." Gözlerimi yuvarlayarak anne babama bakıyorum. Bugünlerde hiç kimse bana *hiçbir* şey anlatmıyor mu?

"Valla, birinin seni yurtdışına götürmesi gerekiyorsa, bu kişi zamanının çoğunu yurtdışında geçiren biri olsa iyi olur, değil mi?"

Gözlerimi dikip önce büyükanneme, sonra anne babama ve sonra tekrar büyükanneme bakıyorum. Ne?

"Anlaşılan bu yazı Tokyo'da geçireceğiz," diye sırtıyor. "Orada neler olup bittiğine bir bakmalıyız bence. Sence de öyle değil mi?"

Göçebe büyükannemi tüm hayatım boyunca muhtemelen sadece bir elin parmakları kadar görmüş olduğumu umursamamaya başlıyorum birden. Saçlarının bebek pembesi olması ve saçına iliştirdiği şeyin bir dal parçası gibi görünüyor olması da umurumda değil artık.

Hatta onu en son gördüğümde, 'yağmur ormanlarını kurtarmak' için poponuzu tuvalet kâğıdı yerine elinizle silmenin faydaları hakkında kırk beş dakikalık bir sohbet yapmış olduğumuzu bile umursamıyorum.

"Aman Tanrım, seni *seviyorum!*" diye bağıyorum, kendimi büyükannemin boynuna atarken. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

"İşte, beklediğim karşılama *buydu.*"

Sonra kendimi önce babamın, sonra da -olur da kardeşimi ezerim diye biraz daha dikkatlice- Annabel'in boynuna atıyorum. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Yazımı *kurtardınız!* Tümüyle kurtardınız!"

Babam gülüyor. "Öylesine kaliteli bir Powerpoint sunumuna nasıl hayır diyebilirdik, Harriet? Biz *canavar* değiliz." Elini ağzına götürüyor. "O bir canavar," diye fısıldarmış gibi

yapıyor, Annabel'i göstererek, "ama *ben* değilim."

"Yukarı çıkıp yarın için bavulunu hazırla, Harriet," diyor Annabel sakın bir şekilde, babamı duymazdan gelerek. "Büyükanne'nin de yepyeni bir Eğlenceli Yaz Akış Diyagramı hazırlamana yardım etmek isteyeceğini sanıyorum."

"Akış diyagramı nedir?" diye soruyor büyükannem. "Nehirleri mi sıralıyor?"

Hay Allah! Büyükannemi hemen bir eğitime almak zorunda kalacağım. "Hazırlamamız gereken yeni planlar var!" diye bağıyorum, koşarak merdivenlerden yukarı çıkarken. "Seyahat rehberleri! Zaman çizelgeleri! Listeler! Listeler ve listeler ve listeler ve..."

"Bak, Harriet!" diyor büyükannem, ardımdan gelirken ve bahçeyi gösteriyor. "Bir sincap!"

"Harriet'in ihtiyaç duyacağı her şeyi aldığından emin ol," diye sesleniyor Annabel ardımızdan.

"Sevgili kızım," diye merdivenlerden aşağıya doğru sesleniyor Bunt. "Yurtdışı seyahatlerinin güzel tarafı, kendinden başka hiçbir şeye ihtiyacının olmamasıdır."

"Ve pasaporttan başka, anne," dediğini duyuyorum Annabel'in bıkkın bir hâlde. "Ve biletten, vizeden, temiz kıyafetlerden ve yedek iç çamaşırlarından başka hiçbir şeye!"

Yo, yo!

Başına buyruk büyükannemle başına buyruk babam arasında göze çarpan bir aile benzerliği olduğunu düşünüyorsa-

nız, yanıyorsunuz.

Bunty, babamın annesi değil.

Annabel'in annesi.

21

Tüm yazım hayata döndü yeniden.

Sevinçten havalara uçarak önemli olan her şeyi -kâğıtları, sözlükleri, kalemleri vb.- bir bavula doldururken, birden Nick'in e-posta adresini aylar önce eski bir kâğıt parçasığına yazıp eski bir *Yeşilin Kızı Anne* kitabının içine koyduğumu hatırlıyorum. *Hıh. İletişim bilgileri konusunda Nat'in bana prim verdiği*nden çok daha kurnaz ve düzenliyim ben.

Sanki Nick'ten o kadar kolay vazgeçeceğim.

Zihnimden kendime bir beşlik çıkıp iyice düşündükten sonra cep telefonumdan şu e-postayı yazıyorum:

Sevgili Nick,

Mesajını aldım. Haberleşelim. Hep seni düşünüyorum! Bir modellik işi için birkaç haftalığına Japonya'ya gideceğim ama telefonum yanımda olacak. Bana yine bir mesaj at ya da ara. Ya da Wilbur'dan yeni adresimi al, ha?

SENİ ÇOK ÖZLEDİM. :)

Harriet xxxx

Yazdığım e-postaya bakıyorum mutlu bir şekilde -Nick'in yazdıklarını yanlış yorumlaması ya da bunlara yanlış anlamalar yüklemesi *kesinlikle* mümkün değil- ve sonra GÖNDER'e basıyorum. Nick'in izimi sürüp beni bulması ve *gelmiş geçmiş* en güzel, en romantik yazı geçirmem an meselesi artık.

Sonraki yirmi dakikayı, sanki hayali bir çeşit uzay ağustos böceğiymişim gibi odamda oradan oraya mutlu bir şekilde sekerek geçiriyorum. Seyahat belgelerini tarıyor, çıktılarını alıyor ve bunları dikkatli bir şekilde alfabetik sıraya koyuyorum. Yapmam gereken tüm listelerin bir listesini yapıyorum. Bunty'yi yatağıma oturtup ona Japonya'yla ilgili bir seyahat web sitesinden çok ilginç bilgiler okuyorum: "*Karaoke* kelimesinin *solistsiz orkestra* anlamına geldiğini biliyor muydun?" ve "Eskiden Japonya'da kadınların dişlerini siyaha boyaması gibi bir gelenek olduğuna inanabiliyor musun?" gibi bilgiler.

Büyükannem bu esnada pencerenin pervazına oturmuş, "Ooo! Gözlüklerin duvarda bir gökkuşağı oluşturuyor, Harriet. Bu bir *sihir* değil de ne?" gibi yorumlar yapıyor.

Öyle mutluyum ki 'sihir' ile 'ışık kırılması' arasındaki farkı açıklama ihtiyacı bile duymuyorum. Dizüstü bilgisayarımı aşağı katta unuttuğumun farkına varıncaya dek deli gibi oradan oraya seğirtip duruyorum. Muhtemelen, *Japonya'dayken* Japonya'yla ilgili daha fazla bilgi bulmak için bir ara bil-

gisayarına ihtiyaç duyacağım.

Bilgisayarımı almak için merdivenlerden eşi benzeri görülmemiş fiziksel bir beceriyle zıplaya zıplaya iniyorum.

“Annabel? Baba? Bilgisayarımı acaba...” diye şakırken birden konuşmayı kesiyorum, çünkü annemle babam baş başa vermiş mutfak masasında oturuyorlar ve alçak sesle bir şeyler konuşuyorlar.

Tek duyabildiğim şey, ‘Harriet’ kelimesi.

22

Mesele Şu ki anne babam -özellikle birbirleriyle- *asla* alçak sesle konuŐmazlar.

Herkes, başkalarının konuŐmalarını gizlice dinlemenin hiÇ iyi sonuçlar doğurmadığını bilir. Genellikle eninde sonunda ya duymamanız gereken bir Şeyi duyarsınız ya da *Hamlet*'teki Polonius gibi kalbinize bir bıçak saplanır. Dolayısıyla, Şu anda yapılacak en mantıklı Şey, ya anne babamın konuşmasını hemen kesmem ya da hemen buradan ayrılmam.

Ne yazık ki Şu anda niÇin oturma odasının duvarı arkasında saklanmış olarak olabildiğince sessiz bir Şekilde nefes alıp verdiğim konusunda bir açıklamam yok.

" yle *bitkinim* ki, Rich," diye konuşmasını sürdürüyor Annabel. "Sürekli bir Şeker pekmezi ırmağında ağır ağır ve güçlükle yol alıyorum gibime geliyor."

"Yok canım, pekmez ırmağı olamaz o," diyor babam rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Mutfak dolaplarımızın hâline bakılırsa, pekmezi de yiyip bitirmiŐsin."

Kafaya hafifçe indirilen bir Şaplak sesi duyuyorum. "Ger-

çekten," diyor Annabel, "üremenin bu kadar zorlu bir iş olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şu anda bir sürüngen ya da bir tavuk olmak için bir hayli yüklü para verirdim doğrusu."

Babam gülüyor. "Bunu tek başına yapmıyorsun, Bels." Ovulan bir omuz sesine benzeyen bir ses geliyor kulağıma. "Hiçbir yere gitmeyeceğim. Birbirine bağlı eldivenlerin bir teki gibi kendimi sana bağlayacağım."

"Sağ ol, canım."

"Hayatın paltosunun kolu içinden geçeceğim ve uzun bir aşk ipiyle öbür tekime, sana, bağlanacağım."

Annabel gülüyor. "Tamam, bu kadar eldiven alegorisi yeter sanırım."

Uzun, ıslak bir öpüşme sesi geliyor ve hayal kırıklığıyla yüzümü *buruşturuyorum* elimde olmadan. İstatistiklere ve veli toplantısının bitmesini dışarıda beklerken kulak misafiri olduğum şeylere göre, benim dışımda herkesin sadece 'çocukların hatırına' bir arada olan anne babaları var. Bu, kendimi biraz garip hissetmeme neden oluyor, çünkü benimkilerin benimle hiç alakası olmadığı gayet açık olan bir ilişkileri olduğunu biliyorum. En azından, birbirlerine ilgileri yokmuş gibi yapsalar bari.

Babam, "Ama bu yine de sorunu çözümüyor. Harriet ne olacak?" diyor, ben tam lafa girmeye hazırlanırken.

Birden nefes almayı kesiyorum.

Annabel iç geçiriyor. "Bilmiyorum, Rich. Hiç bilmiyorum. Bugünden sonra..." -Annabel'in endişeli bir şekilde masaya bir tükenmez kalemle vurmakta olduğunu duyabiliyorum. "Bazen işleri bir hayli zorlaştırıyor, biliyorsun. Artık dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu benim ilk bebeğim. Onu da dünyalar kadar çok seviyorum ama..."

Tüm bedenim uyuşuyor. Ama mı? Ama?

Burada bir 'ama' olmaması gerekir.

Tam kapının kenarından başımı uzattığım anda, Annabel'in başını ellerinin arasına aldığını görüyorum. Babam bu arada Annabel'in başının üzerine nazikçe bir öpücük konduruyor ve Annabel, "Sanırım onun burada olmaması herkes için en iyisi," diyor.

23

İnsan beyninde 200 milyar sinir hücresi bulunur. Sadece beyin korteksindeki sinapsların sayısı ise 125 trilyondur ki bu da kabaca 1.500 Samanyolu galaksisinde bulunan yıldızların toplam sayısına eşittir. Şu anda, beynimdeki sinir hücrelerinin ve sinapsların her biri aynı anda patlıyormuş gibi hissediyorum.

Beni, ben istediğim için göndermiyorlar. Beni, *kendileri* için gönderiyorlar.

Son altı aydır kafamdan uzak tutmaya çalıştığım her bir düşünce, havanın elektrikli süpürgeye akın etmesi gibi, uğuldayarak beynime hücum ediyor birden. Korktuğum şey *buydu* işte. Kafamda birikip durarak bebek konusundaki heyecanımı bastıran şey *buydu*. Anne pandanın bir seçim yapacağı ve seçilenin ben olmayacağım düşüncesi yani.

Üstelik bu sadece bir başlangıç daha, değil mi?

Bebek, bir iki yıl içinde odamı elimden alacak.

Yatağımı ve köpeğimi elimden alacak.

Kitap okurken oturduğum pencerenin kenarındaki bir parça güneş ışığını elimden alacak.

Eski tren setimi koyduğum, dolabın arka tarafındaki küçük yeri, altına şiiirlerimi sakladığım oynak döşeme tahtasını ve sözlüklerimi koyduğum rafı alacak elimden.

Banyodaki askımı, duşta kalma zamanımı ve çizilmesi neredeyse on altı yıl almış olan kapı pervazına kurşun kalemle çizilmiş olan çizgileri alacak elimden.

Babamın oyuncak bebeklerimi yüzme havuzuna saçıp saçlarını karıştırmasını ve bir ahmak gibi davranmasını alacak elimden.

Annabel'i ise tamamen elimden alacak bu bebek.

Böyle dürtüle dürtüle, hep daha uzağa itilip duracağım, ta ki yapayalnız kalana kadar.

Holün duvarına yaslanıp ağzımdan sık ve kesik nefesler alıp veriyorum. Sonra, sessiz ve ihtiyatlı bir şekilde kafamdaki kutuyu açıyorum. Bu kutuya altı aydır dokunmamıştım.

Kutunun içine -biri birer- insanları koymaya başlıyorum dikkatli bir şekilde. Annabel ile babamı koyuyorum önce. Sonra bebeği, sonra da Nat'i koyuyorum. Sonunda da kutunun kapağını kapatıp üzerine oturuyorum.

Onun burada olmaması herkes için en iyisi.

Böyle hissediyorlarsa, ben de başka bir yere giderim.

Daha güzel, daha heyecan verici bir yere. Tek başıma dünyayı görürüm.

Dönüşüm böyle bir şeydir, çünkü. Asla durmaz. İribaş, ayakları oluştuğunda yaşadığı su birikintisinden zıplayıp çıkar. Tırtıl, kanatları oldu mu uçar gider.

Bir kez değiştiğiniz mi bunun geri dönüşü yoktur artık. İsteseniz bile yoktur.

24

Sorumluluk Sözleşmesi

   bu sözleşme, Annabel Manners ile Bunty Brown arasında, Harriet Manners'ın velayetine ilişkin olarak, tanık olarak hazır bulunan babası Richard Manners'ın da rızasıyla yapılmıştır.

Taraflar, i  burada uygun görülen hususlar konusunda, hukuken bağlayıcı olması amacıyla aşağıdaki şekilde anlaşmışlardır:

- Bunty Brown, 'ya  ın sadece bir sayı' olduğuna ne kadar ateşli bir şekilde inanırsa inansın, olgun ve sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi davranacaktır.
- Bunty Brown, Harriet Manners'ın reşit olmayan biri olduğu gerçeğini kabullenecek ve HER ZAMAN ona eşlik edecektir. Parıltılı ya da nadir bir şey g  rd    u için veya 'canım   yle istiyor, hayatım' diye Harriet Manners'ın yanından ayrılmayacaktır.
- Bunty Brown, altmışlarda yapmış ya da yapma-

miş olduğu herhangi bir Şeyden Harriet Manners'a bahsetmeyecektir.

- Yetmişlerdekilere de bahsetmeyecektir.
- Seksenlerdekilere de bahsetmeyecektir.

• Bunty Brown, Harriet Manners'ı Kelt Şamanizmine, Putperestliğe, Zerdüştlüğe, Bahaîliğe, Prens Phillip Hareketine, 'Scientology' tarikatına, Budizme, Taoizme, Sihizme, Müslümanlığa, Hinduizme, Konfüçyüsçülüğe, Hristiyanlığa, Şintoizme, Museviliğe, Vikaya ya da Bunty Brown'un şu anda bağlı olduğu herhangi başa bir inanç sistemine döndürmeye teşebbüs etmeyecektir.

• Bunty Brown, Harriet Manners'ın hiçbir yerini delmeyecek, hiçbir yerine kına yakmayacak, batık yapmayacak veya çiçek, tüy ya da pul payet takmayacaktır.

• Bunty Brown, Harriet Manners'ı ön planda tutacaktır.

İmza:

Annabel Manners

Bunty Brown

Örümcek Adam Brad Pitt Richard Manners

25

Sonraki 17 saat şöyle özetlenebilir:

- Anne babamdan uzak duruyorum.

Evet, hepsi bu kadar işte.

Annabel ve babam, yüzlerinde şimdiye kadar bir yetişkinin yüzünde görmüş olduğum en mutlu ifadeyle bize el sallarken, ben gitmek için o kadar can atıyordum ki hastane randevuları yüzünden beni havaalanına götüremiyor olmaları bile umurumda değildi.

Hepimiz, *hastane* diyerek *Harriet gidiyor* ve *randevu* diyerek de *büyük parti* demek istediklerini biliyoruz. 'Ortalığı toparlamak' diyerek de *balonlar uçurup yatak odamı anında bir ev sinemasına çevirecek* olduklarını kastettiklerini biliyoruz.

Tokyo'ya varır varmaz onları arayacağıma söz verip tüm dikkatimi,

a) Araba yolculuğu boyunca bir şeyler çalışmaya,

b) Kafama çarpmasın diye, Bunty'nin dikiz aynasından mutlu bir şekilde sallanmakta olan pembe rüya avcısına veriyorum.

Havaalanına vardığımızda, çoktan on-on beş Japonca kelime öğrenmiş ve detaylı bir seyahat rehberini incelemiştim. Böylelikle de kendimi tamamen oyalamayı becermiştim. Tütsü yakmak istediğim tapınakları, ziyaret etmek istediğim tiyatroları, tatmak istediğim yiyecekleri ve fotoğraflarını çekip Toby'ye göstermek istediğim parazitoloji müzelerini belirlemiştim tek tek.

Büyükanneyle giden yolcu salonuna girdiğimizde, tiz bir haykırış duyuyorum ama hiç üstüme alınmıyorum bile. İşte, aslında şu anda burada ne yapıyor olmam gerektiğini bu kadar unutmuşum.

"Hooop, Monster Munch'im¹⁸!" diye sesleniyor biri. Leopar desenli bir tulumla pembe lastik çizmeler giymiş olan bir adam hevesli bir şekilde ayaklarını yere vura vura bize doğru yürümeye başlıyor. "Dakikalarca bekledim ve sonunda öyle sıkıldım ki Duty Free'ye girdim. *Kokla bakayım!* Gözlerini kaparsan, istenmeyen bir yılbaşı sabunu sanabilirsin beni!" Sonra da, havada süzülerek uçan bir güvercin gibi, dairesel bir hareket yaparak elini büyükanneye uzatıyor ve "*Enchanté,*" diye ekliyor, abartılı bir reverans yaparak. "Bu,

18 Çocuklara yönelik olarak üretilen, canavar şeklinde, fırınlanmış mısır çerezi. (ç.n.)

mest olmanın Fransızcasıdır. Belli ki bizden çalmışlar bu kelimeyi, kerataalar."

Afallamış bir şekilde gözlerimi dikip Wilbur'a bakıyorum. "Şey, çalmadılar aslında," diyorum, "Hem *enchanté* hem de *mest olma*, *büyü yapmak* anlamına gelen Latince *incantare* fiilinden gelir. Merhaba, Wilbur. Bizimle mi geliyorsun?"

Wilbur'u gördüğüme memnun olup olmadığını bilemiyorum. Wilbur'u severim ama büyükannemle Wilbur bir arada nasıl olurlar ki?

"Wilbur," diyor Wilbur, beni kenara itip Bunty'nin elini öperken. "*Bur*'la bitiyor, *iam*'la değil. Bu çitlembiğin temsilcisiyim," diyor ve beni işaret ediyor, olur da biri beni yakın çevredeki diğer çitlembiklerle karıştırırsa diye.

"Bunty," diye gülümsüyor büyükannem, hiç etkilenmemiş bir hâlde.

Wilbur, büyükannemin pembe çiçekli elbisesi ile dantelle süslenmiş, bej, saçaklı battaniyeden yapılmış aynalı yeleğine işaret ediyor. "Buna *bayıldım*. Ne diyoruz buna?"

Büyükannemin gözleri ışıltıyor. "'Pullarla bezenmiş Nepalli keçi çobanı, ırmağın kenarında ay ışığında disko dansı yapıyor' desek?"

"Vay canına!" diye bağıyor Wilbur en yüksek sesiyle. "Bu *süper ötesi* bir şey! Bir ara yeleği ödünç alabilir miyim?"

"Hemen alabilirsin, istersen," diyor Bunty, yeleği çıkartıp Wilbur'a uzatırken. "Bende düzinelerce var bundan."

"*Sen var ya sen!*" diye cıyaklıyor Wilbur, yeleği tulumunun üzerine geçirip küçük daireler çizerek dönüp dururken. "Eğer sıvı bir şey olsaydın, seni hemen bir dondurmanın üzerine döküp üzerine de yüzlerce, binlerce şey serpip hemen yalayıp yutardım! Bel *düşmanı* ve kaloriyle *yüklü* olurdun ama *buna hiç aldırmazdım bile.*"

Büyükannemle Wilbur bir arada nasıl olur derken ne kastettiğimi anladınız mı şimdi?

"Bizimle mi geliyorsun?" diye sorumu tekrar ediyorum Wilbur'a, büyükannem gülümseyip yakındaki bir dükkânda gördüğü pofuduk bir anahtarlığa doğru giderken.

"Hayır, benim küçük lokumum. Sadece seni hazırlamak için buradayım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Wilbur..." Bunu kibarca nasıl ifade edebilirim ki? "Allah aşkına, tüm modellik kariyerimin herhangi bir aşamasının herhangi bir noktasında beni hiç hazırlamadın ki sen." Duraksıyorum. "*Hem de hiç.*"

Wilbur'un gözleri kocaman açılıyor. "*İncindim,*" diyor, eli göğsünde. "Yo, *yaralandım.* 'İncinmek' yerine başka hangi kelimeyi kullanabilirim, küçük taşıma çantam benim?"

"Rencide oldum? İçime oturdu? Kırıldım?"

"*Kesinlikle doğru.* Her şey bir tarafa, nasıl benim yüzde yüz bir profesyonel olmadığımı söylersin?"

"Son fotoğraf çekimim içi beni dışçine yollamıştın."

"İkisinin kartvizitleri çok benzerdi. Üstelik ben o anda

Sting'in geçmekte olduğunu sanmıştım ve aklım çok karışmıştı." Wilbur haksızlığa uğradığından kızgınmış gibi görünmeye çalışıp iç çekiyor. "Tamam. Ben berbat bir temsilciyim. Fakat bu seferki devasa bir iş, bonbon şekerim. Calvin Klein gibi devasa bir şey. Çok devasa işte. Yuka, Baylee'yle ilişkisini kesip kendi markasını kurdu. Bu büyük bir iş, şeftalili bonbonum ve ben hepimizin aynı şekilde düşündüğünden emin olmalıyım."

Birden kendimi kötü hissediyorum. Bunu istediğiniz gibi algılayabilirsiniz ama en son modellik yapmaya kalkıştığım da, kendimi altın rengine boyanmış bir hâlde bir kornişe takılmış olarak bulmuştum. "Yeni markasını benimle mi piyasaya sürecektir yani?"

Wilbur kıkırdamaya başlıyor. "Of, tavşancığım, beni gerçekten ortamdan ikiye yarıyorsun. Bunu hayal etsene bir!"

Sabırla, Wilbur'un bu kadar rencide edici olmayı kesmesini bekliyorum.

"Hayır, asıl..." -öksürüyor gibi yapıyor- "daha uzun olan modeller bugün uçakla gidiyorlar Çin'e, Hong Kong'a, Makau'ya, Güney Kore'ye..."

"Moğalistan'a ve Tayvan'a mı?"

Birden gülmeyi kesiyor Wilbur. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunlar, Doğu Asya'da bulunan Kuzey Kore haricindeki yedi ülke." Wilbur'un yüzü garip, solgun bir hardal rengi alıyor. "Sadece bir tahmindir. İyi misin sen?"

Wilbur derin bir oh çekiyor. "Bunların tamamı çok gizli bilgi, bebeğim. Yuka, Baylee'ye ayrılacağını söylemeden önce kampanyayı tamamlamamız gerekiyor. Eğer bunu organize edebilirsem..." -hafifçe öne doğru eğiliyor ve omuzlarını tutuyor- "finocuğum, buradan çıkış yolum olabilir bu."

"Yuka *havaalanından* çıkmaya izin vermiyor mu?"

Wilbur tekrar kıkırdamaya başlıyor. "Havaalanından değil, *temsilcilikten*, küçük Hindistan cevizim. Yuka *nihayet* bana yeni markasında bir pozisyon verecek."

Niye bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Anladığım kadarıyla, yetişkinler sahip oldukları işleri yapmaktan neredeyse hiç hoşlanmıyorlar zaten.

"Temsilci olmak hoşuma gidiyor ama bu konuda şaşılacak kadar kötüyüm, fındık farem. Her neyse, bir masada oturup hoş bayanlarla konuşayım diye diploma almadım ben. Bunu yapmak istesem, normal bir ofiste çalışırdım."

Wilbur üzerindeki yeleği düzeltiyor. "Bu bizim için bir fırsat, tavşancık. Hem senin hem de benim için bir fırsat." Duraksıyor. "Daha çok benim için çünkü, hadi dürüst olalım, ben düzgün bir kariyeri olan bir yetişkinim ama sanırım genç bir model olarak senin raf ömrün neredeyse doldu bile."

Son yirmi dört saatte bir sürü şey düşündüm. Mesela, Japonya'nın ne kadar uzakta olduğunu (9.600 km), çubukla yemek yeme konusunda ne kadar kötü olduğumu (çok), bir

uçak kazasında ölme olasılığının ne kadar olduğunu (10,46 milyonda 1), Nat'e kaç tane Hello Kitty alacağımı (sıfır, çünkü Hello Kitty'ler Nat'in tüylerini diken diken ediyor) ve Japonya'da kişi başına kaç otomatik satış makinesi düştüğünü (23) düşündüm.

Fakat Japonya'ya vardığımda aslında *modellik yapmak* zorunda kalabileceğim, bunun bir sürü insan için önem taşıyacağı ya da bunun benim sınırlarımı *yine* tamamen aşabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Tamam," diye kekeliyorum gergin bir hâlde. "Elimden geleni yapacağım."

Wilbur iç geçiriyor. "Bunu yapacağını biliyorum, bebek pandam," diyor, yanağımı hafifçe sıkarak. "Zaten benim de endişe duyduğum şey *tam olarak* bu."

26

Güvenlik kapısından geçtiğimizde o kadar heyecanlı ve gerginim ki kendimi bir köpekbalığı gibi hissediyorum. Hareket etmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum kendimi yani.

Ya da konuşmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum.

Tabii bu, bir köpekbalığının tarzı değil pek ama insanların benden olabildiğince çabuk uzaklaşmaya çalışmaları konusunda benzer bir iş görüyor doğrusu.

"Japonya'ya gidiyorum," diyorum elektrikli arabalarının yanında duran adama. "Japonya'ya gidiyorum," diyorum kozmetik mağazasında kasada duran bayana. "Japonya'ya gidiyorum," diyorum büfede bana sandviç veren adama.

"Ben de öğle arasına çıkıyorum," diye yanıtlayıp hemen ortadan kayboluyor adam.

Uçağa bindiğimizde *her şey* aniden büyüleyici gelmeye başlıyor bana. Hosteslerin üniformaları, yusyuvarlak olan ekmekler, bedava çorap ve diş fırçası konulmuş küçük paketler, koltuk başlıklarının yanlarını bükebiliyor olmanız, hatta uçuş güvenliği prosedürünü anlatan broşürler bile -evet, doğru

bildiniz- büyüleyici.

Galiba fazlaca heyecanlıyım.

"Daha önce hiç uçağa binmedin mi?" deyip gülüyor Bunty, ben önümdeki tepsiyi defalarca açıp kapayabileyim diye üzerinden geçtiğimiz tanıdık yerleri parmağımla işaret etmeyi bırakınca.

"Bindim ama yanımda hep..." Yutkunuyorum. *Anne babam ya da Nat vardı.* "Uzun mesafe uçuşu yapmadım daha önce. Bir uçak kazası geçirme olasılığının yüzde 0,00001'den daha az olduğunu biliyor muydun? Bu, bir eşek tarafından öldürülmenin ya da doğal yollarla *tek yumurta* dördüzüne gebe kalmanın daha olası olduğu anlamına gelir."

Bunty dizlerinin üzerine bir battaniye örtüyor. "Öyle mi?"

"Hı hı." Londra'nın ışıkları aşağıımızda kalan büyük, parlaltılı bir neon göletinde erimeye başlıyor. "Kokpit camlarının başıboş uçan kuşların çarpmasına dayanıp dayanamayacağını test etmek için cama saatte sekiz yüz beş kilometre hızla ölü tavuk fırlatırlarmış. Bir keresinde tavuk camdan *içeri* girip pilot koltuğunu ikiye ayırmış. Sonra, yanlılıkla donmuş bir tavuk fırlattıklarını anlamışlar."

Bunty kıkır kıkır gülüyor. "Annabel'in senin yaşındaki hâline çok benziyorsun, canım. O da küçük şeylerin cazibesine kapılırdı."

Bunty yüzümdeki ifadeyi göremesin diye hemen pence-

reden dışarıya bakıyorum. "Aslına bakarsan, herkes bu tür bilgilerden hoşlanır. Görünen o ki her ay üç milyon kişi Google'da 'ilginç bilgiler' diye arama yapıyor."

Bunty bana bakıp burnunu b  z  şt  r  yor ve sonra gözlerini kapatıyor. "Komik," diyor. "O da aynen bunu söylerdi."

Ben daha buna bir cevap veremeden, büyükannem derin bir uykuya dalıyor.

Önümüzdeki on dört saat boyunca uyanık kalmaya çok niyetliyim. Canım sıkılmasın diye hazırladığım özel bir yolculuk çantam var.   antamda incelenilecek haritalar,      lecek bulmacalar ve Asya bayrakları ile ilgili testler var (birinin yurtdışında sizi bunun gibi bir konuda ne zaman sınavacağını asla bilemezsiniz).

Fakat akşam yemeğinde verilen küçük tereyağı kutucukları beni o kadar heyecanlandırıyor ki heyecanın zirvesine ulaşıp daha Fransa'nın üzerinden bile u  madan uyuyakalıyorum.

Gözümü açtığımda bir de ne göreyim...

Japonya'dayım!

27

Ziyaret Etmek İstedğim Yerler

Japonya

Burma Myanmar

Rusya

Japonya'ya gelmeyi o kadar uzun zamandır istiyordum ki bu listeyi çantamdan çıkarıp baktığımda görüyorum ki Japonya yazarken a yerine o yazıp sonra bunu düzeltmişim. Kâğıdın kat yerlerinde de Nat'in ilkokuldayken bir dönem boyunca her şeye serptiği şu mavi parıltılı tozlardan var hâlâ.

Sonunda buradayım işte.

İnişten hemen birkaç dakika sonra sanki yeni gözlerim, yeni kulaklarım, yeni bir burnum, yeni bir dilim, yeni bir cildim varmış gibi hissetmeye başladım. Çevredeki insanlar daha önce hiç görmediğim mimikler yaparak anlamadığım bir dil konuşuyorlar ve bilmediğim yiyecekler yiyorlar. Her yerde okuyamadığım yazılar ve İngiltere'ye tamamen yabancı bir uğultu var. Ne olduğunu çıkaramadığım kokular geliyor

burnuma her yerden. Renkler bile farklı görünüyor. İngiltere’de yazın görmeye alışık olduğumuz gümüş rengi parlaklık yerine altın sarısı bir parlaklık kaplamış hafifçe her şeyi. Japonya yerine aya da gelmiş olabiliriz pekâlâ.

Tabii şu yerçekimi meselesini hiç hesaba katmazsak. Yoksa şu an havaalanında uçuyor olurum ve bavullarıma sımsıkı yapışmam bir hayli zor olurdu.

“Çok eğlenceli, değil mi?” diyor Bunty, ben küçücük bir dükkânın ortasında durmuş gözlerimi kırıştıtırırken. Üzerinde kızgın ahtapot resimleri olan bir çift parlak pembe paketi bana doğru sallarken, “Al bunlardan birini. Aklını başından alacak,” diyor Bunty.

Oysa kremşanti ve çilekle doldurulmuş bir sandviç, ‘Ter’ adlı bir içecek ve vakumlanarak bir torbaya konulmuş bütün bir kalamar gördüm ve çoktan aklım başımdan uçtu bile.

Şaşkınlık içinde, Bunty’den gösterdiği paketi alıyorum -kocaman, balıklı bir cipse benziyor- ve bir köşede bir arada durmakta olan aşağı yukarı benim yaşlarımdaki bir kız öğrenci grubunu izlemeye başlıyorum. Hepsi *tamamen* aynı. Hepsinde aynı uzunluktaki aynı etek, aynı çorap, aynı gömlek ve aynı sırt çantası var. Makyaj yapmamışlar. Siyah saçları ya atkuyruğu şeklinde toplanmış ve kâkülleri var ya da kısa ve kulak arkasına atılmış. Fattan bir kişiselleştirme söz konusu değil. Yani, modaya uysun diye herhangi bir değişikliğe gitme, etek belini kıvrıma, topuklu ayakkabı giyme ya da du-

dağa parlatıcı sürme sinsiliği yok. Bunun *bir örnek* sıfatının tam tanımı olduğu düşünüldüğünde, bu hâlleri son derece kafa karıştırıcı bir şey aslında.

Hepsinin elinde harita var ve kocaman açılmış gözlerle çevrelerine bakınıyorlar. Dolayısıyla, Tokyo'dan olduklarını sanmıyorum. Beni fark edince, gözleri daha da kocaman açılıyor. Birkaç tanesi tiz bir sesle *kawwwaaaaiiiiiii* diye bağır-maya ve kıkırdamaya başlıyor. Birden sendeleyip bavulumun üzerine kapaklanıyorum ve daha da yüksek sesle bir kıkır-danma ve *chhhooooo kawwaaiiiii, ne?* diye birkaç ciyaklama duyuyorum.

Elbette ne söylüyor oldukları konusunda bir fikrim yok ama kötü bir şey söylüyorlar gibi gelmiyor.

Hafifçe kızarıyorum ve onlara utangaç bir şekilde el sall-ıyorum. Onlar da kızarıp utangaç bir şekilde bana el sallama-ya başlıyorlar. Sonra, bir tanesinin çantasında küçük bir dinozor anahtarlığı takılı olduğunu fark ediyorum. Bir diğ-e-rinin çantasından küçük bir Winnie the Pooh ve başka bir tanesininkinden de küçük pofuduk bir ördek sallanıyor.

Aman Tanrım! Ait olduğum yer *burası* mı yoksa? Bütün bir ömrü bir yere, bir gruba uygun olmaya çabalayarak ge-çirdikten sonra bir de bakıyorum ki ayak bileklerinde kısa çoraplar giyen, makyaj yapmayan ve okul çantalarına süs eş-yaları takmayı seven diğer tüm tertipli, utangaç genç kızlar dünyanın diğer ucunda yaşıyor.

Belki, içlerinden biri beni evlat edinebilir mi diye sorarım.

Onlara tekrar utangaçça el sallayıp Bunty'nin ardından dükkândan çıkıyorum.

Son derece yoğun, nabız gibi atan bir ısı duvarından ge-
çip bir taksiye biniyoruz ve Tokyo'nun kalbine doğru yavaş ve
dolambaçlı bir yolculuğa başlıyoruz.

Gerçekten daha önce hiç bu kadar *uyanık* bir şehir gör-
memiştim.

Işıklar yanıp sönüyor. Her yerde insanlar var. Her bir yan-
dan kızartma kokusu yükseliyor. Tüm sokaklar, caddeler,
yollar kocaman bir yarış arabası setiymiş gibi dolambaçlı bir
şekilde birbirini kesip birbirinin üzerinden geçiyor. Gitgide
daha da yüksek binalar görünüyor ve bunların arasında -sır
gibi gizlenmiş- küçük ahşap tapınaklar, çiçekler, ağaçlar göze
çarıyor. Kaldırım taşları arasında biten çimenler gibi gizlice
etrafa bakınıyorlar.

Her şey -tabelalar, dükkânlar, restoranlar, tişörtler, yaya
geçitleri- hareketli, parlıtlı ve sesli. Hepsi ışıklandırılmış, renk-
lendirilmiş, titreşiyor ve ses çıkarıyor.

Sanki tüm şehir ve şehirdeki her şey sekiz fincan kahve
içmiş de gecenin geri kalan kısmını titreyerek, kendini ger-
çekten rahatsız hissederek ve tavana bakarak geçirecekmiş
gibi. (Birkaç ay önce Nat'le yapmıştık bunu. Hiç de sandığı-

mız kadar eğlenceli olmamıştı.)

Solumdaki camdan dışarı bakarken, bir dükkânın vitrininde küçücük turuncu spor ayakkabılar giymiş ve suni el-mastan yapılmış bir eyeri olan mor bir tekboynuz görüyorum. Birkaç dakika sonra binlerce elmasla kaplı bir araba dikkatimi çekiyor. Sağ tarafta da gümüş rengi ipliklerle asılmış olan bilerin mankenler görüyorum.

Gri takım elbiseli bir grup adam yürüyerek yanımızdan geçiyor. Grubun tam ortasında, kırmızı ekoseli kumaştan yapılmış bir takım elbise giymiş olan bir adam var.

Tavşan şeklinde giyinmiş olan bir kadın el sallıyor bize.

Taksi kırmızı ışıktaki her durduğunda, kapıyı açıp kendimi dışarı atarak yolun ortasında *Neşeli Günler*'de¹⁹ Julie Andrews'ın yaptığı gibi kollarımı iki yana açıp dairecikler çizmek için zor tutuyorum kendimi. Tabii bana bir arabanın çarpma olasılığı daha yüksek ve bir dağın tepesinden yuvarlanma olasılığım daha düşük.

Tam on yıl boyunca Japonya'yla ilgili araştırmalar yaptım. Japonya fotoğraflarına baktım, Japonya'yla ilgili bilgiler ezberledim ve odamın duvarıma Japonya haritaları yapıştırdım. İnternette Japonya'yla ilgili bir sürü şeyin çıktısını aldım ve takvimlerden Japonya fotoğrafları kestim. Ancak bu şekilde davranmak beni hayatımda ilk kez hayal kırıklığına uğrattı.

19 (İng) *The Sound of Music*-1959 tarihli aynı adlı Broadway müzikalinden uyarlanmış 1965 yapımı müzikal film.(ç.n.)

Okuduğum, baktığım ya da incelediğim şeylerden bir teki bile gerçekten burada *olmanın* yarattığı hisse yakın bir his bile yaratmadı asla.

Taksi büyük, gri, pis beton binaların bulunduğu daha küçük bir caddeye girip bir kaldırımın kenarında duruncaya dek tam bir sessizlik içinde camdan dışarıyı seyrettim. Binaların pencerelerinde demir çubuklar ve yerlerde üzerinde hâlâ biraz kurutulmuş tavuk takılı olan tahta çubuklar var.

"İşte, bi'tanem," diyor Bunty bir şey anons edermişçesine, sanki siyah bir şapkadan pis bir Tokyo kenar mahallesini henüz çıkarmış gibi ellerini öne doğru uzatarak. "Atla bakalım."

Kapımı açmaya yelteniyorum önce ama sonra duraksıyorum. Büyükanmem hiç kıpırdanacakmış gibi görünmüyor ve yaptığı çağrı da kulağa hiç olması gerektiği gibi gelmiyor. İkimizi kapsamıyor sanki bu çağrı. "Ben mi?"

"Yok, taksi şoförüne söylüyorum," diye gülüyor Bunty. Şakacıktan koluma yapışıp kolumu sarsıyor. "Evet, sen, şapşal ördek."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Böylesinin senin için çok daha eğlenceli olacağını düşündüm, tatlım. Gerçek bir yetişkin macerası olacak bu senin için. Anne babana söylemeyeceğiz ama. Anlaştık mı? Seninle kalsam, tarzını kısıtlıyor olurum kesinlikle."

Şoför kapımı açıp bavulumu kaldırıma sürüklemeye başlıyor. Aklım karışmış bir şekilde ağzım bir açılıp bir kapanırken taksiden iniyorum. Neden *bahsediyor* Bunty? *Kısıtlanacak* herhangi bir tarzım yok ki benim. Bu kadının benim hakkımda *en ufak* bir fikri var mı acaba?

"A-ama..." diye kekeliyorum hafifçe açık olan camın aralığından, şoför arabaya geri girip motoru çalıştırırken. "Ya Annabel'le imzaladığın sözleşme ne olacak?"

"Ne yani, kızım ne yapacak ki?" diye sırtıyor Bunty bir kaşını kaldırıp. "Beni dava mı edecek?" Bunty'nin Annabel hakkında da bir şey bilip bilmediğinden hiç emin değilim artık.

Araba hareket ediyor.

"Be-bekle," diye bağıryorum, arabanın arkasından gitmeye yeltenirken. "Bunun... Bu gerçekten büyük bir... Lütfen... Ben... Yapamam." Yutkunuyorum. "Beni dünyanın öbür ucunda böyle *terk edip gidemezsin!*"

"Terk etmiyorum!" diye bağıryor Bunty camdan, taksi sokağın başına doğru geri geri giderken. "Seni özgür bırakıyorum! İyi eğlenceler, canım! Daire 6B!"

28

R   ber kitabıma göre; Tokyo'nun yüzüğü 2.187 km², nüfusu 12,6 milyon ve Tokyo'da yirmi    semt, altmış iki belediye, 168 metro istasyonu ve dokuz tren hattı mevcut. Kilometrekareye 6,029 kişi d      r ve Tokyo dünyanın en büyük metropoliten alanı. Neresinden bakarsanız bakın, oldukça büyük bir   ehir yani.

Şu son birkaç dakikada daha çok büyüdü gibime geliyor.

Büyükannem tamamen gözden kayboluncaya dek taksinin gitgide daha da ufalmasını izliyorum. Sonra derin bir nefes alıp geriye ne kadar hevesim kaldıysa artık onu toparlayıp endişeli bir şekilde bavulumu yol boyunca s  r  meye başlıyorum.

Bavulumun tekerlekleri ikide bir kaldırım taşlarının arasına sıkıştığından bavulum devrilip duruyor. 6B yazısının 5E gibi göründüğünü     ene kadar da buranın önünden altı kez ge mı  oluyorum. Üstelik heyecanımın büyük bir kısmı da -sanki büyük,   zg  n bir salyangozmu  gibi- yolda bir ağa-

ğı bir yukarı giden yapışkan bir iz olarak kalmış.

Sonunda boğazımı temizliyorum ve sanki bir smokinin düğmeleri gibi iki düzgün sıra şeklinde dizilmiş olan zillerden birine basıyorum. Zil cızırdıyor ve donuk bir ses, "Kim o?" diyor.

"Şey, adım Harriet Manners. Galiba burada kalıyorum?"

"Hemen aşağıya iniyorum. Bekle orada." Cızırdama birden kesiliyor ve birkaç kat yukarıda bir kapının küt diye kapandığını duyuyorum.

Bu çok saçma. Tüm hayatım boyunca aynen bana tembih edildiği gibi davrandım. Yani on beş yıl boyunca yabancıların verdikleri şekerleri almadım, elimde makas varken koşmadım, kibritle oynamadım, salıncaktan atlamadım, sokak köpeklerini okşamadım ya da tanımadığım insanların arabasına binmedim. Şu an yaptığımı bakın ama: Cıvarda çığlık attığımı duya-bilecek insan bile yokken dünyanın öbür ucunda, kararmakta olan bir ara sokakta, bir yabancıнын kapısını çalıyorum.

Bu şekilde öleceğimi bilseydim, rahat davranıp gerçekten çocukluğumun tadını çıkarırdım hiç olmazsa.

Gelmesi an meselesi olan saldırganıma karşı kendimi savunabileceğim bir şey bulabilmek için hızla çantamı karıştırmaya başlıyorum. Kapı birden açıldığında da, Disneyland'den almış olduğum Pocahontas²⁰ kalemimi çekinerek yüzüme kaldırıyorum.

20 Aynı adlı Walt Disney yapımı bir çizgi filmdeki Kızilderili kadın kahraman. (ç.n.)

"Aaa," diyor baltalı katil kesik kesik soluyarak ve ben silahımı düşürüyorum.

Çünkü karşımda şimdiye kadar görmüş olduğum en güzel kız duruyor. Üzerinde siyah bir kot ile gri bir yelek var.

29

Nat ve ben yedi yaşıımızdayken asla birer prenses olamayacağıımızı anlamıştık.

Binlerce çilim ve turuncu saçlarım vardı. Herkes bilirdi ki bunlardan birine bile sahip olanlar asla bir kuleden kurtarılmamış; aksine, sonsuza dek orada bırakılmışlardır ve böylelikle de kraliyet soyları sona ermiştir.

Nat'inse zapt edilemeyen siyah saçları, koyu renk bir teni ve daha sonraları annesinin 'tek kaş' olarak tanımlayacağı türde kaşları vardı. Prenseslerin açık renk tenleri ve birbirinden net şekilde ayırık iki kaşları olduğu da genellikle kabul gören bir gerçektir. Bu da Nat'in de prenses olamayacağı anlamına geliyordu.

Şu anda karşımda durmakta olan uzun kız, tam olarak bir prensesin görünmesi gerektiği gibi görünüyor doğrusu. Büyük, büyüleyici mavi gözleri, pürüzsüz bir cildi, kalın dudakları, dalgalar hâlinde beline kadar inen açık sarı saçları var. Bir iyilik aurası çevreliyor onu ve sanki hayvanlarla iletişim kurma becerisine sahip. Bir günışığı demeti başına vuruyor

ve bu, sanki bir haleymiş gibi görünüyor. (Bu günüşiğini nereden bulduğu konusunda hiçbir fikrim yok, çünkü şu anda hava neredeyse tamamen karanlık).

Her an ayaklarının dibinde tavşanlar çift hâlinde sıçramaya başlayacak ve omzuna bir mavi kuş konacakmış gibi.

"Merhaba," diyor, kulağa son derece memnun olmuş gibi gelen bir sesle ve ben onun benden bile daha İngiliz olduğunun farkına varıyorum. "Ben Poppy. *Pek* beklediğim gibi değilsin."

"H-Harriet Manners," diye kekeliyorum, uzattığı eli sırkarken. "Tanıştığımıza memnun oldum, ıımm..." deyip sessizliğe gömülüyorum ve gözlerimi dikip omzunun üzerinden içeriye doğru bakıyorum kaba bir şekilde. Bir yanım hâlâ, holde dolaşan yedi minyatür adam görmeyi bekliyor.

"Geldiğine çok memnun oldum," diyor, bavulumu alıp hole doğru çekerken. "Erkek arkadaşım her zaman çok meşguldür. Zaten ikisi aynı şey değil, değil mi? Onlar kızsalsay-lerden bahsetmekten hoşlanmıyorlar sonuçta."

Aman Tanrım. Sanırım Poppy için çok büyük bir hayal kırıklığı olacağını kanıtlamak üzereyim.

"İııı..." Can havliyle, bu kızın benden hoşlanmasını sağlayacak bir konu bulmak için kafa yormaya başlıyorum. "Batı'da kadınların topuklu ayakkabı giymeye on altıncı yüzyılda Catherine De Medici ile başladığını biliyor muydun? Fransa Kralı Henry ile evlenmek üzereyken, Henry'nin onu olduğun-

dan daha uzun sanmasını istemiş."

Poppy kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor ve ben de on beş yıl içinde neden sadece tek bir kız arkadaş edinmeyi becerebildiğimi anımsıyorum.

"Ama Ortadoğu'da," diye devam ediyorum gergin bir şekilde, "topuklu ayakkabılar, ayak kızgın kuma değmesin diye kullanılmış."

"Ne kadar şahane!" Poppy kıkırdıyor. "Başka?"

Başka mı?

Bu, genellikle hazır olduğum bir yanıt değildir. Ayakkabılarla ilgili bilgilerimi neredeyse tükettim sayılır. "Neil Armstrong'un aldıkları ay taşlarının ağırlığını dengelesin diye botlarını çıkarıp ayda bıraktığını biliyor muydun?"

"Muhteşem!" Poppy birkaç kez el çırpıyor ve sonra bavulumu parlak yeşil bir kapıya doğru çekerek holün karşı tarafına geçiriyor.

Bana gülümsüyor. Sahici, büyük, güzel bir gülümseme bu. Gözlerimi kırıştırtıp bakışlarımı yıpranmış bavulumu, buruşmuş dinozorlu tişörtüme ve eşofman altıma çeviriyorum. Bavulumu oradan oraya sürüklemekten terden yapış yapışım ve kollarımı kaldırmadan bile Hugo'nun yağmurda dışarı çıktığında koktuğu gibi koktuğumu anlayabiliyorum. *Kral Lear*'da Regan ve Goneril de Cordelia'nın yanında böyle hissetmiş olmalılar.

Sanırım onu niçin hapse attıklarını anlamaya başlıyorum.

"Rin?" diye sesleniyor Poppy, kapıyı iterek açıp zarif bir bilek hareketiyle bavulumu holden içeri sokarken. Bavulumun üzerinden atlayarak geçmeye çalışırken bileğimi tekerleğine çarpıyorum. "*Harriet* geldi! Gelip merhaba de."

Bir tıkırtı oluyor ve inanılmaz derecede güzel bir Japon kız odalardan birinden koşarak dışarı çıkıyor. Beline kadar uzanan, son derece dolgun, çok hoş kıvrıcıklara sahip saçları var. Üzerinde, dantelle süslenmiş, önden düğmeli, pembe çiçekli bir elbise var. Ayaklarında da pembe kurdeleli beyaz soket çorap var. Pul payetle işli olan kemerine bir klipsle büyük, pembe bir oyuncak ördek iliştirilmiş. Yüzü tamamen mat ve yanakları parıltıyor. Upuzun kirpikleri var ve pırıltılı bir ruj sürmüştü.

Aynen büyükanne Manners'ın bir zamanlar şöminesinin üzerine koyduğu porselen bebeklere benziyor ama onlardan birazcık daha büyük ve önünde DOKUNMA, HARRIET yazan bir uyarı yok.

Rin nefes nefese bir hâlde gelip holde duruyor. "Hediye seçti ben ama bulamıyor onu şimdi. Dolaşmaya çıkmış." Eğilip başıyla selamlıyor beni. "Ben Rin. Seninle tanıştığıma mest oldum."

"*Memnun*," diye düzeltiyor onu Poppy nazik bir şekilde. "*Memnun* denir, Rin."

Rin afallamış görünüyor. "Memnun kim? Sonra geliyor?"

Memnun için bir hediye yok bende."

"Bu... Of, boş ver." Poppy ayakkabılarımı çıkartmam için bana işaret ediyor ve çok dar bir koridora giriyoruz. Poppy bana yol göstermek için önden yürüyor. "Bizler de modeliz. Bu, modellerin kaldığı bir daire. Gerçi, bunu biliyordur zaten."

Poppy'nin bana nereden tanıdık geldiğini birden çözüyorum. Nat'ın dergisini oyarken fotoğraflarını kestiğim kızlardan biriydi Poppy. Hatta yüzünü çöp kutusuna attığımı hatırlıyorum belirgin bir biçimde.

"Ben de," diye gülümsüyor Rin, mutlu bir şekilde başını sallarken. "Bazı zaman modellik yapıyor ben, ara sıra." İnce, zarif parmaklı eliyle elimi tutup bana mini minnacık daireyi gezdirmeye başlıyor. "Bu, mutfak," diyor, hayatımda gördüğüm en küçük küvete sahip banyoyu gösterirken. "Bu, bahçe." Mutfağı gösteriyor. "Ve burası oturan oda." Çok alçak bir masayla dört yuvarlak yastığın bulunduğu bir odayı işaret ediyor.

"Oturma odası," diye nazikçe düzeltiyor Poppy.

"Çok özür diliyor ben," diyor Rin, hafifçe kızarıp yine eğilerek beni selamlarken. "İngilizcem çok kötü. Süper çok çalışıyor ben ama yapışkan olmuyor. Hep -nandakke- unutupor ben."

"Kalıcı olmuyor." Poppy gülüyor. "Rin Avustralya'ya taktı kafasını. Oraya taşınabilmek için mümkün olduğunca ça-

buk İngilizce öğrenmek istiyor. Erkek arkadaşım, Rin'in geçmiş hayatında kesinlikle bir koala olduğunu söylüyor."

"Bir gün," diyor Rin hülyalı bir sesle, "Sidney'e taşıyor ben ve büyük bir mangal alıyor ve sonra sosis yakıyor olacak."

"Kızartacağım," diye Rin'i otomatikman düzeltiyor Poppy, bizi küçücük bir genç kız odasına sokarken.

Diğer odaların aksine bu odada, Japon tarzından eser yok. Sürgülü bir kapı ya da hasır kilim yok burada. Bildiğimiz türden gri bir halı, köşeye sıkıştırılmış bir ranza ve üzerinde bir sürü yastık olan kocaman çift kişilik bir yatak var odada. Yatağın tam ortasında, pembe çiçekli bir elbiseyle beyaz çorap giydirilmiş ve pul payet işli tasmaına pembe bir oyuncak ördek iliştirilmiş olan siyah iri bir kedi yatıyor.

"Benim kedi," diyor Rin, gururla kediye işaret ederken. "Kylie Minogue." Kedi, mağrur bir şekilde beni inceliyor, çoraplarından birini yalıyor ve sonra uyumaya devam ediyor.

"Senin yatağına çıkmış," diyor Poppy, kediyi iterek yataktan indirmeye çalışırken. Kylie'nin aynı fikirde olmadığı gayet açık: Bir gözünü açıyor, Poppy'ye şöyle bir bakıyor ve patilerini yorgana geçiriyor. "Büyük yatak senin. Rin'le ben ranzada yatacağız."

Bu, adil görünmüyor. En son ben geldim buraya. "Ranzada yatabilirim," diyorum hemen. "Ya da sırayla yatarız?"

"Hayır, Harry-chan," diyor Rin, başını iki yana sallarken.

"İri iş senin." İRİ diyor ama *büyük* demek istiyor olmalı. "Bu yatak senin. Süper hoş."

Rin, Kylie'yi kucağına alınca, kedi durumdan hiç hoşnut olmadığını belirtircesine büyük bir *yaygara* kopartıyor.

"Benim için de hiç sorun değil," diyor Poppy omuz silerek ve gözü arkamdaki aynadaki yansımasına takılıyor birden. "Aman Allahım, saçlarım! Bu gece erkek arkadaşım dışarı çıkacağım. Gidip hazırlanmaya başlamalıyım hemen."

Bir Poppy'nin bir santimden bile daha az kaymış olan altın sarısı tek bir saç teline, bir de kendi darmadağınık hâlime bakıyorum. Çenemde, uçakta yediğim yemekten kalan bir sos lekesi var hâlâ.

Poppy banyoya doğru giderken birden arkasını dönüyor ve beni dilimi çıkarmış yüzümdeki bir lekeyi yalamaya çalışırken yakalıyor.

Elimi tutuyor. "Harriet?" diyor. "Seni gerçekten daha yakından tanımak isterim."

Gözlerimin daha da kocaman açıldığını hissedebiliyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sen... Vatanımdan bir parça gibisin."

"*Hai*," diyerek Poppy ile aynı fikirde olduğunu belirtiyor Rin. "Hamster gibi."

"Hampshire," diye düzeltiyor Poppy.

"Hamsterların vatanı Hampshire," diyor Rin, gülümseyerek.

"Şey..." Kekeliyorum. "Te-teşekkür ederim."

Poppy, "Ayrılmaz bir ikili olacağımıza daha şimdiden eminim," diyor.

Prenses Poppy, yüzünde insanı mutlu eden -hani prenslerin kulelere tırmanmasına ve ejderhalarla dövüşmesine neden olan türden- bir gülümsemeyle yanağıma bir öpücük kondurup süzülerek banyoya giriyor ve kapısını kilitliyor iç-
riden.

30

Bu işte bir tuhaflık var.

Birkaç kez gözlerimi kırpttırıp bavulumun üzerine bırı-
kıyorum kendimi. İki kızla tanıştım ve şu an itibariyle henüz:

- Beni baştan ayağa süzüp sonra da beni gör-
müyorlarmış gibi yapmadılar.
- Arkama geçip yüz göz işareti yapmadılar.
- Aslında tam tersini kastettikleri açık olan bir
şey söylemediler bana.
- Ben konuşurken gözlerini devirmediler.
- Saç rengimin 'bir saç için korkunç derecede
parlak' olduğunu söylemediler.
- Bavulumun üzerine, kişiliğim hakkında haka-
ret içeren ama acı verecek kadar da doğru olan bir
şey yazmadılar.

Bir model için oldukça kısa ya da çilli olduğumu veya
bir insan için oldukça garip bir görünümüm olduğunu da

söylemediler henüz. Parmaklarımla sırtımı yokluyorum ama sırtıma bir not bile yapıştırmamışlar. Bu kızlar benimle *arkadaş* olmaya mı çalışıyorlar ne?

"Yatak altında hediye arıyor ben," diyor Rin heyecanlı bir şekilde, ben umutsuzca ortama alışmaya çalışırken. "Çok sevecek sen, Harry-chan. O, hoş geldin Japonya demek için." Ranzaya doğru seğirtiyor önce ama sonra durup bana dönüyor. "Harry-chan, nereden geldi sen?"

"İngiltere'den."

"İngiltere!" Rin, sanki birden tişörtümü çıkartmışım da rengârenk kanatlarımı ona göstermişim gibi büyülenmiş görünüyor. "İngiltere'de hangi dil konuşuyorlar, Harry-chan?"

"Şey..." Böyle bir soruyla karşılaşacağım aklımın ucundan bile geçmemişti hayatım boyunca. "İngilizce. Aynen Poppy'nin konuştuğu gibi."

"Hamster'daki gibi de o zaman!" Rin bundan daha çok şaşırmış görünemez doğrusu. "Her yerde İngilizce! Süper kolay kullanımlı!" Sonra da o güzel elbisesi üzerinde olduğu hâlde yere diz çöküp yatağın altına girmeye çalışıyor. Bu arada poposu, aşırı heyecanlanmış bir köpek yavrusunun poposu gibi, bir o yana bir bu yana sallanıp duruyor.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum: On yıl önce piyanonun altına girip Nat'i orada bulduğumdan bu yana hissetmediğim türden bir sıcaklık.

İşte, ihtiyacım olan şey *tam da* buydu: Macera. Heyecan. Beş yaşımdan bu yana edindiğim ilk yeni kız arkadaşlar. Annem babam, Nat ya da Toby olmadan yeni bir başlangıç yapma fırsatı. Hayatımda bembeyaz bir sayfa açıp kendim olma fırsatı.

Dahası, benim için mükemmel olan bir ortamdayım, çünkü ne tarafa dönsem öğrenecek yeni bir şey çıkıyor karşıma. Bu, aynen okulda olmak gibi bir şey. Tabii, sürekli olarak okulda değildim ve orada Alexa da vardı.

Hayatımın en güzel yazını geçireceğim.

Biri hızla dairenin kapısına tıklatıyor. Hemen bavulumun üstünden kalkıp kapıyı açmak için kapıya doğru yöneliyorum. Doğrusu, kendimi en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlayamıyorum bile.

Kapıyı açıyorum ve en son ne zaman bu kadar mutlu olduğum kafama dank ediyor.

Çünkü kapının önünde karşımda en son böyle hissetmemi sağlayan şey duruyor.

Karşımdaki Nick.

31

13 Şubat (132 gün önce)

"Bir yunus ya da bir ördek olmadığımı biliyorsun, Nick," dedim uykulu bir hâlde. Griptim ve burnum telefonun ekranında bir salyangoz gibi izler bırakmasın diye telefonu yüzümden uzak tutuyordum.

"Değil misin?" Nick'in telefonun diğer ucunda gülümsemediğini hissedebiliyordum. "Kesin emin misin?"

"Bir sani..." Hapşırdım ve gözlerim hâlâ kapalı bir hâlde bir mendil almak için uzandım. "Evet. Ve bu, nefes almak için periyodik olarak su yüzüne çıkayım ya da yırtıcı hayvanlara karşı tetikte olayım diye beynimin yarısı uyanık olarak uymadığım anlamına geliyor. Dolayısıyla da, beni bir cumartesi sabahı -telefonu yüzümden biraz daha uzaklaştırdım- sabahın 6:34'ünde aradığında doğal olarak yüzde yüz uyumakta oluyorum."

"Anladım." Nick güldü. "Keşke bir zürafa olsaydın. Zürafalar günde sadece beş dakika kadar uyur. Zürafa olsaydın, şu anda muhtemelen uyanık olurdun."

Hıh! Bir kere bu, benim insanlara aktardığım bilgilerden biriydi. Nick'in bu bilgileri çalmaya başladığına inanamıyordum. Hiç mi arlanması yoktu şu erkeklerin?

"Aslına bakarsan, zürafaların ne eli ne de ses telleri vardır. Dolayısıyla, bir zürafa olmamın sabahın köründe telefonu yanıtlama meselesine hiç de faydası olacağını sanmam." Gülümseyip doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. "Dolce&Gabbana çekimin bitti mi? Paris nasıl?"

"Soğuk ama burası kadar değil."

Gözlerimi kırıştırdım. "Burası kadar mı? İngiltere kadar mı yani?"

"*Burası* kadar." Penceremin camına bir şey çarptı.

Midem harekete geçti birden ve hemen yataktan fırlayıp aceleyle perdeleri açtım. Oradaydı işte! Hâlâ yanmakta olan sokak lambasının sarı neon ışığı yüzüne vuruyordu. Bu gezegende, yüzü aynen bir Simpson'inki gibi sarı olup da güzel görünebilecek tek insan Nick'ti.

Birbirimize aptalca gülümsedik ve sonra o elini kaldırıp bileğini hafifçe bükünce camıma bir şey daha çarptı. "Artık cama taş atmayı kesebilirsin, Romeo," diye güldüm.

"Taş değil bunlar," dedi. "Nane şekeri. Hem trende yemek hem de nefesimi hep taze tutmak için. Çok amaçlı bir taktik. Ya da çok amaçlı bir Tic-Tac şekeri. Yakala!" Sırıtip bir nane şekeri daha attı cama.

(En son attığı nane şekeri de bahçeye düştü ve bu, yak-

laşık bir saat içinde babamın uyanması ve bahçede, “Anna-bel? Sanırım çevredeki kuşlar ciddi bir kabızlık çekiyor. Üstelik dışkıları da *gayet* düzgün şekilli,” diyerek dolanmasıyla sonuçlanacaktı.)

“Bekle orada,” deyip kendime çekidüzen vermek için can havliyle odanın içinde koşuşturmaya başladım. Burnum kıpkırmızıydı ve silmekten pul pul olmuştu. Gözlerimde de çapaklar vardı. Üstelik elimi yalayıp kokladığımda, grip kokusu sinmiş olan nemli perdelerin kokusu geldi burnuma.

Sanırım bundan sonra başucumda bir diş fırçasıyla gülsuyu dolu küçük bir kâse ya da en azından, böyle anlarda kafama geçirebileceğim bir kâğıt torba bulundurmam gerekiyordu.

Odamda bulduğum soğumuş, şekerli çayla hızlıca ağzımı çalkalayıp çayı saksiya tükürdüm ve üzerime baştan aşağıya parfüm sıktım. Sonra da derin bir nefes alıp, sabahlığımın eteği bir süper kahramanın pelerini gibi dalgalanarak uçar gibi indim merdivenleri.

Ben kapıyı açar açmaz “Selam,” diyerek sırtıttı Nick. Kızarmıştım, titriyordum ve her tarafımı ateş basmıştı. Üstelik bunların geçirmekte olduğum viral enfeksiyonla hiçbir alakası yoktu.

“Selam,” diye mırıldandım, birden utangaçlaşarak.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Sürekli ve iğrenç hissediyorum, tamamen dürüst olmam gerekirse.”

Saçları dimdikti, gözleri uykuluydu ve üzerinde o kocaman mavi askerî kabanı vardı. Her ikimizin de elinin aynı anda içine sığabildiği kocaman cepleri olan mavi kabanı. O kadar yakışıklı görünüyordu ki hemen oracıkta Nick'in tam önünde zil takıp kendimi beğenmiş bir hâlde O BENİM-O BENİM-O BENİM diye oynamamak için zor tutuyordum kendimi.

"Acayip sevimli görünüyorsun," dedi Nick, burnunu büzştürerek. "Daha sık virüs kapıp bu kadar sevimli olmaya ne dersin?" Ona dil çıkardım. "Düşündüm de, senin yerinde olsam, dilimi bir daha içeri sokmazdım," dedi ve ben şakacıktan onun kolunu yumruklarken, o sırtıp arkasından bir termos çıkardı.

"Evet, hasta hanımefendi, sana ballı, limonlu ve parasetamolcu bir içecek getirdim, ama reklam olmasın diye etiketini çıkardım." Elini kocaman cebine daldırıp bir de küçük bir paket kâğıt mendil çıkardı. "Bunlar, şu akan küçük burnun için." Sonra, çizgili atkısını boynundan alıp "Bu, bir zürafanın ki kadar uzun olmayan normal uzunluktaki boynun için." Sonra da gösterişli bir hareket yaparak cebinden ufacık bir oyuncak aslan çıkarıp bana uzattı.

Daha da kızardı yüzüm. "Hımm," dedim, beceriksizce boğazımı temizlerken. "Bunun ne anlama geldiği konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Öne doğru eğilip sanki cesur, gripten etkilenmeyen bir şövalye gibi beni nazikçe öptü. "Son günlerde maalesef pek

de üzerine d   mediğin tarih test kitabının her tarafına ne yazdığını gördüm, Manners. Aslında sana gerçek bir aslan getirmeyi deneyecektim ama hayvanat bahçesinden çıkma-mıza izin vermezlerdi.”

Ben de onu öptüm. Grip olmak birden hayatta başıma gelen en güzel şey oluvermişti ve bir ömür boyu grip kalma-nın yollarını araştırmayı düşündüm.

“Salı gününden önce İngiltere’ye geleceğini sanmıyordum,” dedim ve hemen ardından sabahlığımın kolunu ağzı-ma götürerek hap ırdım.

“Ne yani, bu iğrenç mikropların hepsini sana mı bırak-saydım?” Nick yüzüme düşmüş olan bir sa  demetini alıp saÇımı d zelitti. “Seninle bir şey konuşmam gerekiyordu.”

Erkek arkadaşım, onu  pmenin başımı döndürdüğünü anlamasın diye hissettirmeden kapıya yaslanıp dengemi ko-rumaya çalıştım. İki ay sonunda bunun artık böyle olmaması gerektiğinden emindim ama durum hiç de öyle değildi işte. Aksine, Nick her geçen gün daha da yakışıklı oluyordu ve bu, başımın daha çok dönmesine neden oluyordu. “Ne konu a-caksın benimle?”

“Herhangi bir şey,” deyip sırttı Nick, hafifçe burnumun ucuna vururken. “Sadece seninle konuşmak istedim, Har-riet. Konunun hiç önemi yok.”

Sonra yeniden öptü beni.

32

Bilim adamları dünyanın saatte 1.670 km hızla kendi eksenini etrafında döndüğünü söylerler. Dünya birden dursa, her şey -ağaçlar, kayalar, binalar, insanlar- bir dakika içinde yer-yüzünden kopup boşluğa sürüklenir.

Şu anda ben de tam olarak böyle hissediyorum. Sanki dünya gıcırdayarak durmuş ve ben de dünyanın tepesinden boşluğa düşüyormuşum gibime geliyor.

"Selam," diyor Nick, kapının pervazına yaslanırken. "Ne var, ne yok?"

Teni daha da koyulaşmış ve saçları kesilmiş. O büyük, siyah bukleler gitmiş ve bu da yüzünün şeklini değiştirmiş: Elmacık kemikleri daha çıkık, gözleri daha çekik ve dudakları da daha kıvrık görünüyor. Hâlâ bir aslana benziyor ama bu görüntüsü bana *Aslan, Cadı ve Dolap*'taki²¹ Aslan'ın yelesi kesildikten hemen sonra taş levhaya doğru sürüklenirkenki hâlini anımsatıyor daha çok. Tabii ki aslan gibi İsa'yı temsil

21 (İng.) *The Lion, The Witch and The Wardrobe* - C. S. Lewis'in fantastik roman serisi olan *Narnia Günlükleri*'nin (*The Chronicles of Narnia*) yayımlanan ilk kitabıdır. Bu kitaptan uyarlanan aynı adlı film 2005'te gösterime girmiştir. (ç.n.)

etmiyor ve bir modele benziyor.

Eski Mısırlılar kalbin vücudun içinde dolaştığına inanırlarmış. Sanırım bir bildikleri varmış, çünkü şu anda kalbim soluk borumda bir yerlerde gibime geliyor.

Hiç ses çıkarmadan gözlerimi kırıştırtıp duruyorum ama sonra konuşma sırasının bende olduğunun farkına varıyorum. Aynen Hugo'nun televizyona baktığı gibi ben de boş boş ama büyülenmiş bir şekilde Nick'e bakmaktayım hâlâ.

"Se-selam," diye kekeliyorum sonunda, zorla nefes alırken. "Be-ben... ıııı..." *Aferin, Harriet*. On beş yıllık sözlük çalışmanı çöpe attın bir kalemde işte.

"İııı," diye sırtıyor. "Hımm ya da şey kadar iyi değil ama yine de en sevdiklerimden biri."

"Aslında," diyorum, tüm bedenimle gülümsemeye başlarken, "ı-yiyim diyecektim, ama sen sözümü kestin."

"İı-nanılmazım, değil mi?" diyor burnunu büzüştürürken. "Şahane bir tişört. Sanırım üzerindeki biliyorum. Dip-lodocus²², ha?"

"Hı hı." Tişörtümü öne doğru esnetiyorum. "Ama aslında anatomik olarak yanlış çizilmiş, çünkü boynunu bir zürafa gibi yukarı kaldırmış. Uzmanlar, dip-lodocusların boyunlarını yere yatay tuttuklarına ve sadece yerdeki yeşillikleri *silip süpürmek* için kullandıklarına inanıyorlar artık."

Bunu göstermek için boynumun hızla hafifçe ileri doğru

22 155–145 milyon yıl önce yaşadığı tahmin edilen otçul bir dinozor türü. (ç.n.)

savrulduğunu hissediyorum, ama buna engel olamıyorum.

Sanki bir diplodocusmuşum gibi.

Kızarıyorum ve onun da burun delikleri genişliyor hafifçe.

“Tişört şirketine yazıp bunu onlara bildirmelisin.”

“Yazdım bile,” diyorum, daha da kızarıırken.

Nick birden bir kahkaha patlatıveriyor ve -gripmişim, Nick beni yeni baştan öpmek için uyandırıyormuş gibi- en başa dönüyoruz.

“Eee...” Böyle çok hoş ama havadan sudan daha fazla konuşmaya yetecek ciğer kapasitem yok gerçekten. Bir timsah nefesini on beş dakika tutabilir ama ben bir timsah değilim. Hemen nefes almaya başlamazsam, bayılıp kalacağım. “Ne işin var burada?”

Nick başını duvara yaslıyor ve hafifçe kısılmış güzel gözleriyle birkaç saniye bana bakıyor. “Bir iki modellik işi yapıyorum ve Yuka halamın yeni kampanyasının sahne arkasında yardımcı oluyorum.”

“Yaa.” Bir parça hayal kırıklığına uğruyorum. “Ama *burada* ne yapıyorsun?” Kapının önünü işaret ediyorum. “E-postamı aldın mı?”

“Aldım.” Bana doğru bir adım atıyor. “Seninle bir şey konuşmam lazım.”

Evetttt! Gördünüz mü işte? Kendini beğenmişlik etmek istemem ama endişelenmememin nedeni *tam da* buydu işte.

Nat yanılıyordu; ben haklıydım. Bir kızın aslında ihtiyaç duyduğu tek şey; sayısız film, kitap ve TV draması tarafından kanıtlanmış olan romantik olay örgüsüne birazcık inanmaktır.

Nick sonunda ben olmadan yıldızların parlamadığının, güneşin ışık saçmadığının ve ayın parıldamadığının farkına vardı. (Bunları metaforik olarak söylüyorum elbette. Yoksa hepimiz ölmüş olurduk.) Her otuz saniyede bir her şeyi gereksiz detaylarla açıklayan ben olmayınca hayatının da anlamlı olmadığını farkına vardı.

Tamam, belki Nick'in dönmesi istediğimden biraz daha uzun zaman aldı ama hoş bir dramatik giriş yapıp ona geri dönmem için bana kur yapmak için ihtiyaç duyduğu süre iki aysa, ben kimim ki onu bundan mahrum bırakayım?

Dolayısıyla, Nat'e erkekleri onun anladığından daha iyi anladığımı söyleyeceğim eve dönünce. Bundan böyle, o benden ilişkilerle ilgili öğüt almaya başlayabilir.

Hatta bir tür kurs bile verebilirim belki bu konuda.

Alabildiğim kadar derin bir nefes alıyorum. *Soğukkanlı davranmaya devam et, Harriet. Sakinliğini koru. Sofistike görün...*

"Aaa, Nick," deyiveriyorum mutlu bir hâlde, bir gazoz gibi fışkırıp köpürürken içim. "Yanılmadığımı biliyordum, geleceğini bi..."

Banyonun kapısı açılıyor.

"Merhaba," diyor Poppy, örgülü saçı ve parlak kırmızı rujuyla bize doğru gelirken.

"Hey," deyip gülümsüyorum. İlginç bir şekilde, beş dakika önce görüldüğünden bile daha güzel görünüyor şu anda. "Poppy, bu..." diye söze başlıyorum ama Poppy gelip altın rengi kollarıyla Nick'in boynuna sarılıp yanağına bir öpücük kondururken tüm kelimeler beni yüzüstü bırakıyor.

"Merhaba, yakışıklı," diyor Nick'in kulağına yumuşakça. "Sözleştığımızdan çok daha erken geldin." Ve ben, Alice'in tavşan deliğinden düşmesi gibi, birden bir boşluğa düşmeye başlıyorum çok yavaşça.

"Öyle mi?" diyor Nick. Bana bakmıyor. "Pardon. Gitmeye hazır mısın?"

Hayır.

Hayır.

HAYIR.

"Seninle mi, Nick Hidaka?" diyor Poppy, çantasını kapıp Nick'e hoş bir şekilde gülümseyip hole doğru süzülürken. "Her zaman ve her yere gitmeye hazırım, bebeğim."

Artık düşmüyorum.

Her bir parçam daha demin yere çakıldı bile.

Kapı Poppy'nin ardından bir içeri bir dışarı doğru sallanırken, Nick sonunda bana bakıyor.

"Konuşmak için en iyi zaman değil şu an muhtemelen,"

diyor kısık sesle, sanki kalbinizin milyarlarca parçaya bölünmesi için başka, daha uygun zamanlar varmış gibi. "Daha sonra konuşabilir miyiz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama gerçekten söyleyecek hiçbir şeyim yok. Üstelik bunu dile getirmek için daha da az kelimem var.

Nick sabırla bekliyor ve sonra geriye doğru birkaç adım atıyor. "Yakında görüşürüz?"

Ağzımı açıyorum ama hâlâ ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor.

Suratını asıyor ve hafifçe kızarıyor. "Tokyo'da süper bir ilk gecen olsun," diyor yine kısık bir sesle, kapının koluna doğru uzanırken. "İyi uykular."

Sonra da aramızdaki kapıyı kapatıyor.

33

Nick'i Düşünmemem için Nedenler

1. Bana onu düşünmememi söyledi.
2. Düşünecek çok daha önemli şeylerim var.
3. Tek yaptığım onu düşünmek.
4. O bir geri zekâlı.

Orada öylece ne kadar durduğumu bilemiyorum.

Dakikalarca da durmuş olabilirim, saatlerce de. Bin yıl da durmuş olabilirim. Bacaklarımın arkasından yukarıya doğru bir sarmaşık uzamaya, omuzlarımda yosun bitmeye başlamış ve saçıma sincaplarla kuşlar yuva yapmış olabilir ve ben bunları fark etmiyor olabilirim.

Akil almaz derecede, inanılmaz biçimde salakça davrandım.

Nick, tekrar bir araya gelebilelim diye konuşmak istemiyordu benimle. Başka biriyle tanıştığını söylemek istiyordu bana. Kur yapmaya çalışmıyordu.

Beni uyarmaya çalışıyordu.

Beynimin içinde, Nick'e göndermiş olduğum şu neşeli, kısa e-postadan parçacıklar zıplayıp durmaya başladı ve bu satırlardan biri herhangi bir yere her temas ettiğinde, ben dünyanın merkezindeki çekirdeğine doğru daha da batıyorum.

Haberleşelim. Sekiz yüz kilometre.

Hep seni düşünüyorum! Bir sekiz yüz kilometre daha.

Bana yine bir mesaj at ya da ara? Dört yüz seksen kilometre daha.

SENİ ÇOK ÖZLEDİM. Bin altı yüz kilometre daha.

Dört öpücük ve ilgi bekleyen, hevesli bir gülen sürat: :) Evet; alev, erimiş lav ve sıcaklık dışında başka hiçbir şeyin bulunmadığı çekirdeğin tam ortasıdayım artık, sonsuza kadar.

Of, Allah'ım. Sevdiğim hikâyelerin *hiçbirinde* böyle bir şey olmaz. Gerçi, Hans Christian Andersen'ın *Küçük Deniz Kızı* dışındakilerde *böyle* bir şey olmaz diyebiliriz aslında ve bu, yakın geleceğimle ilgili olarak hayra alamet değil doğrusu.

Artık sesimin çıkmadığına şaşdırmamak gerek. Muhtemelen sesimi, bacaklar karşılığında bir deniz büyücüsüne sattım.²³

"Harry-chan?" Yumuşak bir el omzuma dokunuyor. "İyi-sin mi, Harry-chan? Çok soluk sen, Harry-chan. Belki yolculuk ağır şimdi sana?"

23 *Küçük Deniz Kızı (The Little Mermaid)* masalına bir gönderme. Dünyalı bir prensle âşık olan denizkızının prensin yanına gitmesi için Deniz Büyücüsü ona bacak verir, ama bunun karşılığında denizkızı sesini kaybeder. (ç.n.)

Dönüp Rin'in güzel yüzüne boş boş bakıyorum.

"Ben-ben-ben..." Yutkunuyorum. "Ben -şey- sanırım birden oldukça yorgun hissetmeye başladım kendimi." Dönüp ayaklarımı sürüye sürüye yatak odasına doğru yürümeye başlıyorum. "Gerçekten uzun bir gündü." Kedi Kylie'yi yana itip üzerimdeki kıyafetlerle yeni yatağıma kıvrılıyorum ve kollarımla bacaklarımı sarıyorum. Bugün; ağlayarak, ter içinde, korkmuş bir hâlde uyanıp da bunun nedeninin ne olduğunu pek anımsayamadığınız şu akıl karıştırıcı kâbuslardan birine benzemeye başladı.

"Evet, sen uyu," diyor Rin, yatağımın kenarına oturmuş dikkatlice üzerimi örterken. Kedi yatağa sıçrayıp tırnaklarını bacaklarıma geçirerek benimle oynamaya başlıyor ama Rin onu kucağına alıyor. "Hayır, Kylie Minogue. Olmaz, tatlım. Harry-chan uyumak varken onla oyun yok."

Sonra, kapıya boş ve bitik bir hâlde baktığımı fark ediyor. "Nick süper yakışıklı, ne? Prens, sinema yıldızı ya da Abercrombie reklamında adam gibi. Bir gün istiyor ben bir Avustralyalıyla romantik ilişki. Muhteşem değil mi, Harry-chan? Peri hikâyesi gibi?"

Birden Nick ve Poppy canlanıyor gözümün önünde: Çıkık elmacık kemikleri, parıldayan bir cilt ve magazin tarafından onaylanmış, muhteşem bir güzellik. Birbirlerine çok yakışıyorlar, çok uygunlar birbirlerine.

"Evet," diye onaylıyorum onu. "Kesinlikle bir peri masalı gibi."

Maalesef benim peri masalım değil bu.

Sonra da gözlerimi kapayıp -tüm ölümsüz denizkızı ruhumla- keşke evde, İngiltere’de olsaydım diye geçiriyorum içimden.

34

Birçok şey öğrendim.

Tırtılların 4,000 kası olduğunu biliyorum mesela. Her yirmi kişiden birinin fazladan bir kaburgası olduğunu ve astronotların Uranüs'te bazen gökten elmas yağdığını keşfettiklerini biliyorum. Develerin ilk Kuzey Amerika'da ortaya çıktıklarını, katil balinaların grup hâlinde yüzerken aynı anda nefes aldıklarını ve tek bir insan gözünde, Samanyolu'ndaki yıldız sayısından daha çok sayıda reseptör hücre bulunduğunu biliyorum.

Fakat erkekler hakkında hiçbir şey bilmediğim gayet açık.

Şimdi ne yapmam gerektiği konusundaki en ufak bir fikre karşılık bugüne kadar öğrenmiş olduğum her bir bilgiyi gözümü kırpmadan veririm doğrusu.

Bir türlü uyuyamıyorum. Dolayısıyla, Rin hafifçe horlamaya başlayana kadar bekleyip yorganımı yerde sürüyerek banyoya gidiyorum ve elimde telefonumla boş olan küvete kıvrılıyorum. Nat'ın ne olup bittiğini anlaması biraz zaman

alıyor, çünkü öyle hıçkır hıçkır ağlıyorum ki ilk üç dakika boyunca söylediklerimden çıkarabildiği tek şey "S-s-s".

"Salyangoz?" diye bir tahminde bulunuyor, eğilip dik-
katle kameraya bakarken. "Sosis? Saç?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "S-s-s..."

"Sehpa? Sos?" Nat'ın S ile başlayan bir kelime bulmak için kelime dağarcığını taradığını anlayabiliyorum. "Sezar sa-
lata?"

Birden, hiç beklenmedik bir şekilde bir sümük kabarcı-
ğı oluyor burnumda. Başka bir şey söylemeyi deniyorum.
"N-N-N..."

"Nane? Nikel? Kusura bakma, Harriet, ama kendimi bir
penguenle iletişim kurmaya çalışıyormuşum gibi hissediy-
orum. Sakinleş ve kelimeleri tam söylemeye çalış."

Burnumu yorganıma siliyorum itaatkâr bir şekilde (Hadi
ama sanki kalbi kırık olan herkes böyle yapmıyor mu?). Son-
ra da birkaç derin nefes alıp sonunda, "Ü-üzgünüm. Ço-çok
ü-ü-üzgünüm, Na-nat. Se-sen ha-haklıydın. Ya-ya-yanıldım
be-ben. Ni-Nick be-be-beni hi-hiç ö-ö-önemse-se-miyor.
Ye-yeni bi-bi-birini bu-bulmuş. He-hem de o-o kız To-To-
Tokyo'da be-benim ka-kaldığım da-dairede ka-ka-kalıyor.
Ço-çok güzel. Ne ya-ya-pacağı-ğı-mı bilmi-mi-yorum. Ço-
çok ca-canım yanı-nı-yor. E-e-eve dö-dö-dönmek is-is-istiyo-
rum," demeyi becerebiliyorum hıçkır hıçkır ve birden tek-
rar gözyaşlarına boğuluyorum.

Nat oturduğu yerde dimdik doğruluyor birden. "Ne?! Nick Tokyo'da mı? Tokyo'da mısın *sen*? Benimle *kafa mı buluyorsun* Allah aşkına?"

Şu anda biriyle kafa bulmak için hiç havamda olmadığı-mı söylemek, yüzyılın en hafif ifadesi kalır. "Da-daha demin gö-gördüm o-onu."

Nat'in yüzü ekrandan kayboluyor ve arkada bir yerlerde bir şeylerin fermuarının çekildiğini duyabiliyorum. Burnumu çekip yorganın burnumu silmediğim başka bir sırlısklam tarafıyla gözlerimi siliyorum. "Nat? Beni dinliyor musun?"

"Hayır." Nat'in yüzü tekrar ekranda beliriyor. "Bavullarımı toplayıp seni almaya geliyorum."

Gülümsüyorum. Toby haklıydı: Nat benim öpüşmediğim ruh ikizim. Her şeyin hep olduğu gibi kalmasını istiyorum. Tuzla biber, çilekle kremşanti, simitle peynir, ayıcık şekilli bir arkadaşlık kolyesinin iki yarısı gibi uyum içinde olmasını istiyorum her şeyin.

Ama sanırım Nat biraz fazla iyimser düşünüyor şu anda. Maalesef bir aracı ya da parası yok ve şu anda benden çok uzakta, Fransa'da. Saatte 17,7 km hızla zavallı kızcağızın buraya varması yaklaşık bir ay alır.

"Sa-saçmalama," diye hıçkırıyorum hâlâ ama daha sakinim. "Annen ömrün boyunca seni, sonra da hayaletini cezalandırır böyle bir şey yaparsan. İyi olacağım."

Nat önce bir duraksıyor, sonra da asık bir suratla homurdanarak pasaportunu yere atıyor. "İğğhhhh. Cidden ya, bu erkeklerin *derdi* ne?"

Her ikimiz de bu önemli soruya kafa yoruyoruz. Bu soru; şu eski, yanıtı olmayan sorulara benziyor. Bilirsiniz bu soruları işte:

Hayatın anlamı nedir?

Evren ne kadar büyüktür?

Tanrı var mıdır?

Erkeklerin derdi nedir?

"Ya-ya-yani..." Burnumu elime siliyorum. "Ne yapacağım, Nat? Söyle bana. Söz, bu sefer seni dinleyeceğim."

En iyi arkadaşım ne yapmam gerektiğini düşünürken ikimiz de rahatsız edici olmayan bir sessizlik içinde oturuyoruz olduğumuz yerde. Küçükken de, ne zaman birimiz düşüp dizini incitse, artık canı yanmayana kadar böyle sessizce oturup beklerdik. Sanki -sadece bir arada olarak- bir şekilde bu acıyı paylaşabilirmişiz gibi.

Sonunda Nat bir karara varıyor. "Umurunda değilmiş gibi yap, Harriet. Hiçbir zaman da umurunda olmamış gibi yap."

Yüzümü asıyorum. "Nat... İkinci sınıftaki *Pamuk Prenses* oyununda bir ağacı oynayacak kadar bile oyunculuk yeteneğim olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Nat gülüyor. "Sahneden düşüp baban gelip seni yerden

kaldırıncaya kadar yerde dallarını savurup durmuştun. Çok eğlenceliydi.”

Aslında hiç eğlenceli değildi. Aylarca Bayan Campbell’ın gözlerine bakamamıştım. Tüm gösteriyi mahvettiğimi ve belki de Scunthorpe’daki tiyatro işini kabul etmesinin daha iyi olacağını söylemişti bana. “Yapabileceğimi sanmıyorum,” diyorum kısık bir sesle. “Bu...” Nasıl söylesem ki? “Söz konusu olan *Nick*.”

“Zaten bu yüzden daha önemli ya bu.” Nat’in kızınca ortaya çıkan kızarıklığının yine boynundan yukarıya doğru tırmanmaya başladığını görebiliyorum. “Kazanmasına izin veremeyiz. Bunu mahvedemeyecek. Unutma, Harriet, SEN TOK-YO’DA MO-DEL-LİK YA-PI-YOR-SUN. Dünyanın en şanslı kızısın. EN ŞANSLI. Umursamıyormuş gibi yapacaksın ve bunu elinden gelen en iyi şekilde yapacaksın.”

Kafam karıştı şimdi. Önce yalan söylemenin çok kötü bir şey olduğu ve bir daha asla yalan söylememem gerektiği, sonra da mümkün olduğunca inandırıcı bir şekilde yalan söylemem gerektiği söyleniyor bana. Anlaşılan o ki söz konusu erkekler olduğunda, daha önce öğrendiğim her şeyin tam tersini yapmam gerekiyor. Okulda bununla ilgili bir ders niye yoktu ki sanki?

Hayatımın üç yılını ahşap işçiliğine harcadığıma inanamıyorum.

“Harriet, sözümü dinle. Lütfen bana güvenir misin artık?”

Yere bakıp evet anlamında başımı sallıyorum. Nat'ın sözünü başta dinleseydim, şimdi Nick'i unutma konusunda iki ay yol almış olurum. İyi olmaya çok, çok daha yakın olurum. "Tamam," diyorum. "Öyle yapacağım."

"Güzel," diyor Nat. "Haklı çıkmak istemezdim, Harriet. *Bunun* olmasını istemezdim. Seni incitmesini istemezdim."

Bunu yalnız başıma atlatmak zorunda olmadığım için çok memnunum.

"Seni özledim, Nat," diyorum gergin bir sesle. "Bir daha hiç ama hiç kavga etmesek olur mu?"

Nat bir kahkaha atıyor. "Elbette yine kavga edeceğiz. Bunu hep yapıyoruz. Sonsuza kadar senin canına okuyacağım işte." Tırnaklarına bakıyor. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa ara. Tek yaptığım inekleri sağmamaya çalışmak."

"Gerçekten mi? Neye benziyor inek sağmak?"

"Hiçbir fikrim yok. İnsanlara, koca bir lezbiyen inekmi-şim gibi bir ineğin memelerine dokunmayacağımı söyleyip duruyorum. Dolayısıyla, inek sağmanın nasıl bir şey olduğunu anlama fırsatım olmadı henüz." Nat sırtıyor ve bana bir öpücük gönderiyor. "Burada hava hâlâ apaydınlık olduğundan bunu söylemek garip geliyor ama yat, Harriet. Sabah her şey daha iyi olacak. Hep öyle olur."

Esneyip tamam anlamında başımı sallıyorum, çünkü kendimi birden yorgun ve bitkin hissetmeye başladım. Aynı zamanda, ağır bir yükü üzerimden birden atmışım ya da o ağır

y     üzerinden beni atmış gibi de hissediyorum. Daha Nat'le birbirimize hoşça kal deyip ben -yığışım g      m      ama g    lerim tamamen kuru bir h    de- kocaman yatağıma yeniden kıvrılmadan önce,          Yeni ve çok Daha Görkemli Yaz Planı'mın (YV    DGY  3) ne oldu    unu kesinlikle biliyorum:

Yalan söylemek. Yeniden.

Bu, benim b       maceram. 9.600 km yol yaptım ve buraya gelmem on beş yılımı aldı. Hayatımın en g    el yazını ge    irmek için geldim Japonya'ya ve   yle de yapaca    ım.

Üstelik hiçbir *erkek* bunu mahvedemeyecek.

35

Uzmanlar, anormal derecede yüksek IQ'ya sahip insanların sık sık uyuyamamaktan yakındıklarını söylerler. Bu, benim otuz beş saniye içinde horlamaya başlamamın nedenini de açıklıyor şüphesiz.

"Harry-chan?"

Küçük ve yumuşak bir şey hafifçe yüzüme dokunuyor. Yatakta dönüp gözlerimi açıyorum ve birden arkamdaki duvara doğru geri çekiyorum kendimi. Ortalık neredeyse tamamen zifirî karanlık ama yüzümden iki santim kadar uzakta duran Rin'in yüzünü seçebiliyorum hayal meyal. Birazcık daha öne doğru eğiliyor ve garip bir şekilde tekrar parmağıyla dokunuyor yüzüme. "Harry-chan, küçük farecik gibi ses çıkarıyor sen. Kötü bir rüya görüyor?" diyor.

"Güüüaydın," diye eveleyip geveliyorum. "Sa't kaç?"

"Dört sabah."

Rin, *sabahın dördü* demek istiyor olmalı.

"Çok pardon," diyorum, esneyip yatakta doğrulurken. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır." Rin yatağımın ayakucuna tüneyip hâlâ uyumakta olan Kylie'yi kucağına alıyor ve boynundan sarmakta olan kocaman kulaklıkları gösteriyor. "Ben süper sesli uyuyor. Ben dinliyor *nandakke*... İskoçya, Galler. Ama pil ölüyor ve adam beni uyandırıyor. Sen istiyor, *takk takk takk* kapıda."

Uykulu bir hâlde, Rin'in söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. "Kapıda *beni* görmek isteyen bir adam mı var?"

"Evet. Bu yüzden seni uyartmaya geldim." Rin gururla gülümsüyor ve tekrar yüzüme dokunuyor. "İyi iş yaptı ben, ne?"

Gözlerimi kırıştıtırırken üzerinde mavi bir yunus resmi olan kapüşonlu eşofman üstümü kapıp Winnie-the-Pooh saatimin ışığına basıyorum. Dördü biraz geçiyor. Hâlâ rüya görüyor olma olasılığımı göz ardı edemem aslında. Gerçi, hâlâ rüya görüyorsam, yatmadan önce ne yediğimi tekrar değerlendirmem gerekecek.

Sersem sepelek, sendeleyerek koridoru geçip kapıyı açıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi dikip kapıda duran adama bakıyorum. Siyah bir takım elbise giymiş ve beyaz eldivenlerle siyah bir şapka takıyor. Gözlerim kısa beyaz çoraplarına takılıyor. "Michael Jackson?"

"Hayır. Adım Shinosuke. Şoförünüzüm. Araba, sizi ilk fotoğraf çekimine götürmek için dışarıda bekliyor. Hazırlanmak için beş dakikanız var."

Tekrar saatime bakıyorum. “Şimdi mi?”

“Şimdi değil,” diyor Shinosuke, suratını asarak. “Söylediğim gibi. Beş dakika sonra.”

Benimle kafa mı buluyor bunlar? Yuka ilk çekimimi sabahın dördünde yapmamı mı istiyor? Ülkeye sadece dokuz saat önce ayak basmışken üstelik? On dört saatlik bir uçuştan sonra? Dört saatlik uykuyla? Uçuş sersemliğime ve kırk kalbime rağmen?

Şimdi bir daha düşündüm de, buna niçin şaşırdığımı bilmiyorum doğrusu. Bu, kalpsiz moda dünyası işte. Yuka’nın beni çekime direkt havaalanından kaşlarımdan tutup sürükleyerek götürmemesi bile oldukça duygulandırdı beni aslında.

Başımla evet anlamında ufak bir hareket yapıp yatak odasına koşturuyorum ve hemen bavulumu alıyorum. Daha bavulumu boşaltmadım bile. Dolayısıyla, Poppy’yi ya da Rin’i (çoktan karnının üzerinde Kylie’yle ranzasında yatmış, hafifçe horluyor) uyandırmayayım diye sahip olduğum her şeyin içinde olduğu bavulumu sürükleyerek banyoya götürüyorum. Bavulun en üst kısmında bulduğum ilk şeyleri - sarı siyah çizgili taytımı ve Batman tişörtümü- üzerime geçiriyorum ve saçımı atkuyruğu yapıyorum. Sonra da içimdeki modeli yoklayıp şöyle bir aynaya bakıyorum.

Pul pul bir cilt, şişmiş gözler, yanağımda yastık kılıfının düğmesinin neden olduğu kırmızı bir iz, burnumun ucunda

bir mürekkep lekesi ve ağzımın kenarında stresten kaynaklanan iki kocaman sivilce. Üstelik çenemdeki sos lekesi de hâlâ duruyor.

İçimdeki modelin, bir kez daha olduğu yerde kalmaya karar verdiği gayet açık.

Birkaç saniye sonra, dişimi fırçalayarak kapıya doğru koşuyorum ve ağzıma bir parça çikolatalı bir bisküvi atarken kapıdan çıkıyorum. (Diş macunuyla bisküvinin sırasını karıştırdığımı fark ediyorum o anda).

Dışarıda kocaman siyah bir limuzin bekliyor. Ben kapıda görünür görünmez limuzin uğursuzca birkaç santimetre öne doğru geliyor ve limuzinin kapısı açılıyor sonuna kadar.

"Dört dakika elli saniye," diye mırıldanıyorum dolu ağzımla, saatime bakıp arka koltuğa yerleşirken. "Becerdim!"

"Tebrikler," diyor bir metre uzaktan soğuk bir sesle biri, yüzündeki çikolata zerreciklerini silerken. "Keşke aynı şeyi kişisel temizliğin konusunda da söyleyebilsek."

Limuzinin tavanında, başımın üzerinde bir lamba yanıyor ve ben, gözlerini dikmiş bana bakmakta olan Yuka Ito'yu görüyorum.

36

İster inanın ister inanmayın ama ben de Yuka Ito'yu en son siz gördüğünüzde görmüştüm.

Onu ulusal televizyonda rezil ettikten, yeğeniyle öpüş-tükten ve tüm Baylee markasını mahvettikten sonra onunla karşılaşmamıştım. Yuka, peri kafataslarından yapıldığını ve etrafının erimiş lav ile yaşlanmış modellerin vücutlarıyla çevrili olduğunu hayal ettiğim bir kuledeydi bu zaman zarfında. Bense, Hertfordshire'da üç yataklı yarı müstakil bir evde kitapların altına gömülmüştüm.

Ki -size tamamen doğruyu söyleyeceğim- bunun aynen böyle olması çok hoşuma gidiyor.

Bisküvimi yutabildiğim kadar çabuk yutup, önce tavan-daki ışığa, sonra da tekrar Yuka'ya bakıyorum. O kadar minicik, o kadar solgun ve öylesine baştan ayağa siyahlar içinde ki arabanın koltukları arasında tamamen kayboluyor. Tek görebildiğiniz şey, sanki havada asılı duran küçük, beyaz bir yüz. Yuka'nın çevresinde hafif bir soğukluk olduğu hissediliyor ve ben bunun tek nedeninin klima olduğundan tama-

men emin değilim doğrusu.

Yuka Ito bana bakıp ışığı kapatıyor. Sanırım her şey daha şimdiden oldukça kötü gitmeye başladı bile.

"Harriet Manners," diyor çabucak. Pek de cana yakın olmayan bir ses tonuyla, direkt olarak sivilcelerime bakarken "İrin üretmeyi bırakacağın konusunda anlaştık sanıyordum. Bu, yeni sözleşmenin bir parçasıydı." diye ekliyor.

Parmaklarımla yüzümün kapatabildiğim kadarını kapatmaya çalışıyorum. "Çok özür dilerim." Çoktan özür dilemeye başladım bile ama daha doğru dürüst arabaya yerleşmedim bile. "Bunların neden çıktığını bilmiyorum gerçekten."

Yuka, elimde kalan çikolatalı bisküvi parçasına bakıyor anlamlı anlamlı. "Birkaç fikir önerebilirim."

"Aslında," diyorum, "birçok bilimsel araştırma gösteriyor ki çikolata akneye neden olmuyor. Akne, hormonal..."

Yuka gözlerini kısıyor ve benim hayatta kalma içgüdüm kendini gösteriyor nihayet. Susup bisküvinin geri kalan kısmını çantama koyuyorum ve endişeli bir şekilde boğazımı temizliyorum. *Konuyu değiştir, Harriet.* "Ben -şey- buraya geleceğini düşünmemiştim, Yuka. Sanmışım ki," -uçan maymunlarına çekidüzen veriyor olursun- "diğer modellerle olursun. Başka bir ülkede."

"İş verdiğim başka herkes kendini nasıl organize edeceğini biliyor," diyor Yuka, ellerini düzgün bir şekilde önünde kavuştururken. "Onları işe almamın sebebi bu."

Havada asılı kalan imayı anlamazlıktan gelmeye çalışıyorum. "Seni tekrar g r mek çok hoş," diye yalan söylüyorum. "şey... lııı..." *Modayı düşün. Duygusal bir bağlantı düşün. Ortak ilgi alanlarınızı düşün.* "... şapkan rahat mı?"

şapkan rahat mı mı? Bu, tüm zamanların en muhteşem konuşmaya giriş c mleciklerinden biri değil elbette.

"Harriet. Model nedir?"

Aman Tanrım. Beni test etmeye başladı bile. İyi ki ne yapmam gerektiğini kontrol edeyim diye sözlükten bu kelimenin anlamına bakmışım birkaç sefer şu son bir iki ayda. " rnek alınmaya değer kimse ya da şey?"

"Aynen  yle." Yuka bakışlarını kıyafetime kaydırıyor. "Dünyadaki kadın pop l syonu, su la mücadele eden bir yaban arısı gibi görünmek istemez."

Ben de kıyafetime şöyle bir göz atıyorum. Siyah bir maske takıp uçarak eşek arılarına ve muhtemelen  ekirgelere karate tekmeleri savurmaya başlayacakmışım gibi görünüyorum. "Acele ediyordum ve bavulumun üstünde bunlar vardı?"

"O zaman bunları bavuluna koyma."

Çin'de 'Sarhoş Karides' denilen bir yemek var. Karidesler kaynatılmış sert bir alkolün içine atılıyor ve siz de bu karidesleri hâlâ kıpraşırlarken canlı canlı yiyorsunuz. şimdi bu karideslerin kendilerini nasıl hissettiklerini anlamaya başlıyorum.

"Yuka," diyorum, derin bir nefes alarak. "Bu arada, sana ne kadar minnettar olduğumu belirtmek isterim. Bana

Tokyo'yu görme ve takımının bir parça..."

"Teşekküre gerek yok," diye sözümü kesiyor, bir elini havaya kaldırırken. "Yeni markam için senin yüzünü istiyorum ve bunun için sana para ödüyorum."

Bu söylediği kulağıma, sanki kulağımı kesip bir tür şık bir kolyeye ilıştirecekmiş gibi gelse de memnuniyetle kızarıyorum. "Yeni markanın adı ne?"

Yuka, beni işe aldığına çoktan pişman olmuş gibi bakıyor bana. "Yuka Ito."

"Haa."

"Üç şeyi netleştirmek isterim," diyor, koltuğunda hafifçe geri yaslanırken.

Kalem kâğıt bulmak için hızla çantamı karıştırıyorum. "Söyle bakalım," diye ciyaklıyorum önce ama sonra utanç içinde boğazımı temizliyorum. "Yani, dinliyorum demek istedim, Yuka Ito. Çok teşekkür ederim. Devam et, lütfen."

Yuka sessizce bana bakıyor ve kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Wilbur sana önümüzdeki birkaç hafta ağzını kesinlikle sıkı tutman gerektiğini anlattı zaten. Anladın mı?"

Hevesli bir şekilde başımı evet anlamında sallayıp 1. Ağzını sıkı tut yazıyorum.

"Eğlen diye Tokyo'ya getirmedim seni. Bu bir iş ve çok sıkı çalışacaksın. Açık mı?"

Birazcık daha az hevesli bir şekilde başımı evet anlamında sallayıp 2. Tatil değil yazıyorum.

Sanırım bu, Meguro Parazitoloji Müzesi'ne yapmayı planladığım gezime elveda diyebileceğim anlamına geliyor.

Yuka gözlerini kısıyor. "Bu başlangıç kampanyası, Batı ve Doğu ideolojilerinin eşsiz bir karışımı olacak. Her bir çekimde stereotip görüntüler çekilecek ve bunlar ince ince ayrıntısına kadar incelenecek. Bunları sorgula ve bunların hakkını ver. Güçlü, kırılgan, feminen ol."

"Bu, kulağa..."

"Bu, Baylee değil. Dört yüz yıllık bir geçmişimiz ve sırtımızı dayayacağımız kocaman bir kâr marjımız yok. Söz konusu olan benim tasarımlarım, benim adım ve benim kariyerim. Bu sefer, başa buyruk davranışları tolere etme lüksüm yok. Bu *tamamen net* mi?"

Uygun bir şekilde kulağım çekildi. Yutkunuyorum. Daha önce kimse bana başıma buyruk olduğumu söylememişti. Belki de fark ettiğimden daha çok babama benzemeye başladım.

Bu, iç karartıcı bir düşünce.

"Anladım," diyorum sadece ve 3. *Rahat dur* yazıyorum.

"Sana *bir sürü* para ödeniyor," diyor Yuka, ben üçüncü notun altını üç kez çizip yanına birkaç yıldız koyarken. "Eğer bu üç basit beklentiği karşılayamayacaksan, bunu yapabilecek bir sürü model var."

Kızarıyorum. Annabel, 18 yaşıma gelene kadar kaç lira kazandığımı öğrenmeyeceğimi ekletmişti ilk sözleşmeme

ama -doğrusu- şimdi bunu birazcık merak ediyorum. Bir piyano alabilir ve *Küçük Kadınlar*'daki²⁴ Beth gibi olabilirim belki. Tabii, tifodan ölme kısmı dışında.

"Tamam," diyorum.

"Güzel," diyor Yuka, pencereye dönerek konuşmanın bittiğini net bir şekilde gösterirken.

Uysal bir sessizlik içinde, Tokyo'nun önünden geçtiğimiz kocaman ışıklarını izliyorum. Yuka Ito hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz -gerçi, hiç kimsenin böyle yapmadığı gibi açık- ama Yuka, sözünü sakınmaz. Ürkütücüdür ama en azından nerede duracağınızı bilirsiniz.

Genellikle de işten çıkarılmanın dört santimetre kadar gerisinde durursunuz.

Modellikle ilgili yeni listemi araba yavaşlamaya başlama kadar sıkıca elimde tutuyorum. Burnuma hemen tanıdığım keskin, tuzlu, ekşi bir koku çarpıyor. Bu koku, deniz yosunu ve deniz suyunda bulunan *bromfenol* adlı kimyasal bir bileşikten kaynaklanır.

Heyecanla öne doğru eğiliyorum. "Aaa —deniz kenarına mı geldik?"

Yuka parlıyor, "Tokyo deniz kıyısında bir yer değildir."

"Ama bu koku," diye açıklıyorum. "Şey gibi koku..."

24 (İng.) *Little Women* - Amerikalı yazar Louisa May Alcott'un bir romanıdır. (ç.n.)

"Burası Tsukiji, dünyanın en büyük canlı balık pazarı."

Hayatımda gördüğüm en devasa toptan satış yerlerinin biri önünde duruyoruz. Uçsuz bucaksız, endüstriyel bir yer ve buradaki balık kokusu o kadar keskin ki midemdeki çikolatalı bisküvi geri çıkmakla tehdit ediyor beni.

"Ama..." Suratımı asıyorum. "İlk çekimimizi bugün yapacağız sanmıştım?"

"Öyle," diyor Yuka, limuzinin kapısını açarken. "İlk çekimi burada yapacağız."

37

Her kim modellik yapmanın cazibeli bir iş olduğunu söylüyorsa, kesinlikle yalan söylüyordur.

Her yerde kan var. Kutuların altlarındaki kan izleri parlıyor ve masaların üzerinden yerde duran kovalara kan damlıyor. Aynen çilek sosunun bir Slush Puppy'yi²⁵ renklendirdiği gibi gelişigüzel kan lekesi olmuş buz yığınları var etrafta. Bu kızılığın ortasında da balıklar var. Binlerce büyük balık, küçük balık, istiridyeler, ıstakozlar, kalamarlar, karidesler, deniz tarağı, yılan balığı birbiri üzerine yığılmış ya da sırayla dizilmiş. Kimi bütün hâlde; kiminin başı ya da yüzgeçleri yok. Kimi de küçücük parçalar hâlinde kesilmiş. Kimi hayata gözlerini yummuş çoktan; kimi de sonunun böyle olmaması için ümitsizce çırpınıyor.

Saat sabahın dördü ve ben, *Kayıp Balık Nemo*²⁶ filminin Quentin Tarantino tarafından çekilen tuhaf bir uyarlamasının tam ortasında duruyorum.

²⁵ Bir tur buzlu içecek. (ç.n.)

²⁶ (İng.) *Finding Nemo* - ABD yapımı 3D bir animasyon filmi. (ç.n.)

"Bir sorun mu var?" diyor Yuka sert bir şekilde.

Yutkunuyorum. "Yok."

"Öyleyse, daha güzel bir ifade takın yüzüne." Yuka, siyah topukları üzerinde dönüyor ve bu kocaman beton pazarda tak tak diye sesler çıkararak sert bir şekilde yürümeye başlıyor. Uysalca arkasından giderken, herkese olabildiğince gülümsemeye çalışıyorum. Bana hiç aldırıyorlar. Sanırım Japonya'daki balıkçılar modaya benim duyduğumdan bile daha az bir ilgi duyuyorlar.

Pazarın bir köşesi, mümkün olan en geçici şekilde, çekim için ayrılmış. Bir duvara bir 'soyunma odası' dayandırılmış ve ona da bir ayna yaslanmış. Bir kova yılan balığının tam yanında da makyaj ve saç malzemeleriyle dolu olan açılır kapanır bir masa duruyor. Çekimde görevli olan insanlar, yüksek sesle konuşarak ve fön makineleriyle saç maşalarını prizlere takarak etrafta koşturup duruyorlar. Her yana bir hareketlilik ve ses hâkim ama biz o yöne doğru yaklaştıkça garip bir biçimde sakinleşip sessizleşiyor her şey.

Okuldan 9.600 km uzaktayım ama sanki okul müdiresi ile birlikte sınıfa girmişim gibime geliyor.

"Oraya değil," diye çıkışıyor Yuka, duvarın dibine henüz bir sandalye koymuş olan bir kadına. "Kaldırın şunları," diye bağılıyor, yerdeki bir çift ayakkabıya işaret ederek. "Kes şunu," diyor, bir elbise fırçasıyla bir kabanı taramakta ve al-

nındaki korkudan oluşan teri silmekte olan bir adama.

Yuka her an, ödevleri toplamadan önce herkesin sırasında dimdik oturmasını s yleyebilirmiş gibi duruyor.

Sonra da bir perdenin arkasına uzanıp mavi, plastik bir elbise torbası çıkartıyor. Yavaşça elbise torbasını açıp içindekini çıkartıyor. Kısa, uçuk turuncu bir şey bu ve narin, saydam bir materyalden yapılmış bir sürü katı var. Dar, sert ve üst kısmından telle toparlanmış. Belinden aşağısı bir  an şeklini alarak kabarık bir şekilde iniyor. Her bir katına karmaşık ama kusursuz bir spiral şeklinde minicik kırmızı halkalar işlenmiş. Etek ucuna ve boyun kısmına da yukarı ve dışarı doğru s z len turuncu ince bir materyalden asma filizleri gibi süsler iliştirilmiş.

Evet, bu bir elbise. Belki de şöyle demeliyim aslında: Bu, bir kedinin bir kaplana ya da McDonalds duvarına çizilmiş bir resmin Sistine şapeli'ne benzediği kadar bir elbiseye benziyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, elbiseye dokunmak için uzanırken. " ok güzel."

Yuka hemen elimi geri itiyor. "Tabii ki öyle," diyor sertçe. "Güzel olmayan şeyler yapmam." Bir kaşını havaya kaldırıyor. "Bu, *haute couture*. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

GCSE Fransızcamdan bir şeyler hatırlayabilir miyim diye hızla beynimi tarıyorum. *Couture* = Yara izi. *Haute* = Uzun.

“Büyük bir travma?” diye bir tahminde bulunuyorum çekingen bir hâlde.

“Hayır.” Yuka’nın dudakları her geçen saniye daha da inceliyor. “Bu, *lüks moda* anlamına gelir. Bundan yalnızca bir tane olduğu anlamına gelir. Bunu, özellikle senin için elimde diktim. Buraya geldiğimiz arabadan bile daha değerli bu. Bunlar da, dolayısıyla, seni giydirecek olan kişiler.” Yuka, eski bir tüyler ürpertici korku filmindeki ikizler gibi birden iki yanımda biten siyahlar giymiş iki kadına işaret ediyor başıyla.

Gözlerimi kırıştırıyorum önce ve sonra biraz içerliyorum bu duruma. *Beni giydirecek olan kişiler* mi? Yuka tam olarak ne kadar çocuk olduğumu düşünüyor acaba? “On altıma çok yaklaştım,” diyorum ona en kırılgan ama yine de saygılı sesimle. “Kendi başıma giyinebileceğimi sanıyorum.”

Yuka kaşlarını havaya kaldırıyor. “Bu sefer kendini ne altın rengi ne de başka bir renk yapışkanlı etiketle süslemeni istiyorum.”

Sanırım ne demek istediğini gayet net bir biçimde anlattı Yuka.

38

Ben olgun ve zarif biriyim; ben olgun ve zarif biriyim; ben olgun ve zarif biriyim.

Bunu kaç kez söylersem söyleyeyim, kimseyi buna ikna edemiyorum. Yuka'yı da buna ikna edemediğim gayet açık. Hiçbir şeye dokunmama izin vermiyor. Sanki fazlaca sevgi dolu bir oyuncak ayıymışım gibi ellerim havada, bacaklarım iki yana açılmış olarak orada öylece durmuş, yabancılar tarafından hevesle giydiriliyorum.

Elbisemin fermuarı çekilip makyözün ellerine bırakıldıktan sonra onun da benimle işi bittiğinde -kalınca bir beyaz fondöten, siyah göz kalemi ve kırmızı ruj sürüyor yüzümün sonunda aynanın önüne itiliyorum.

Bunun kaç kez tekrarlandığının hiç önemi yok: Geçirdiğim dönüşüm karşısında yine şok oluyorum. Saçım parlak kırmızı bir topuz hâlinde toplanmış; cildim pürüzsüz ve parlıyor, gözle görülebilir gerçek kirpiklerim olduğu için bir tavşan gibi görünmüyorum artık. Tamamen tanınmaz bir hâldeyim.

Kendi ailem bile beni tanıyamaz. Her modellik yaptığımda, basit bir okul öğrencisi olarak başlıyorum ve başka biri olarak çıkıyorum. *Bambaşka biri* gibi.

Bu, Süpermen olmaya benziyor aslında. Tabii ben çok yüksek ödemeler yapılan bir sürü profesyonelin ve çok büyük miktarda pahalı kozmetik malzemenin yardımıyla birkaç ayda bir sadece geçici olarak dönüşüm geçiriyorum.

Takım, yaptıkları işten memnun kalana kadar elbisenin üzerinde ufak tefek düzeltmeler yapıyor ve sonunda da beni -pek görebildiğim ya da yürüyebildiğim söylenemez- bir köşeden döndürüp pazarın farklı bir kısmına götürüyor. Orada şaşırmış bir hâlde duruyorum.

Yerde balıklar var.

Sanki bir çeşit kampta, su ile ilgili askeri bir okuldalarmış gibi kusursuz bir düz çizgi hâlinde birinin burnu diğerinin kuyruğuna gelecek şekilde sıralanmış olan otuz ya da kırk gümüş rengi ölü *devasa* balık, geçici olarak oraya konmuş olan ışıkların altında pırlıl pırlıl parlıyor. Buz gibi soğuk havaya doğru hafif bir buhar yükseliyor. Balıkların arasında da, yüzgeçleri düzelden ve balıkların parlaklığını korumak için onlara su sıkan iki adam var.

Bu görüntüden gözlerinizi almanız imkânsız. Bunun bir reklam kampanyası olduğu düşünüldüğünde de, zaten yapılmaya çalışılan şey bu olsa gerek diye tahmin ediyorum.

“Taze tuna balığı,” diye fısıldıyor stilistlerden biri. “  kenin dört bir tarafındaki tüm su   restoranlarına satılacaklar bir saat sonra.   ekimin, balıklar kesilip arabalara yüklenmeden önce tamamlanması gerekiyor.”

Başımı evet anlamında sallıyorum tamamen nutkum tutulmuş bir hâlde. Sadece Yuka bir moda kampanyası çekimini bu kadar dehşet bir g  zelli  te yapardı zaten.

İnsanlar her yıl 100 milyon ton balık yerler ve tek bir Britanyalının yıllık balık tüketimi ortalama 20 kg’dır. Sırf bu balıkların yüzlerini görebiliyorum ve ekmeğin arasına konup, hoş bir pakette sunulmamı  lar diye peşin hükümlü ve ağlamaklı olamam.

Koyu renk takım elbiseli, saçları j  leyle geriye doğru yatırılmış, üstü başı temiz ufak tefek bir Japon erkeği bana doğru yürüyüp eğilerek kibarca selamlıyor beni. “Halloo,” diyor.

“Halloo,” diyorum ben de, yanlışlıkla yaptığım ufak reveransı, onun yaptığı gibi   ne eğilerek verilen bir selama çevirmeye çalışırken. Bunu yapmaya çalışırken   yle bir hâl alıyorum ki sanki tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi kıvranıp duruyorum sonunda. “Halloo,” diyor tekrar, bu defa biraz daha yüksek bir sesle.

Anlaşılan o ki selamlaşırken *halloo* demek henüz karşılaşmadığım bir Japon geleneği.

“Halloo.”

Bütün gün burada kalacağız korkarım. “Halloo. Ben Har-

riet Manners," diyorum ve sonra öğrendiğim birkaç Japonca ifadeyi zihnimden geçirip "*Wa-ta-shi-wa Har-riet Man-ners desu.*" diyorum.

"Onun adı Haru," diyor arkamdan bir yerlerden bir kadın. "H-A-R-U diye yazılır."

Haa.

Kıpkırmızı kesiliyorum ve arkamı döndüğümde düz siyah kâküllü ve dolgun dudakları olan hoş bir Japon bayanla yüz yüze geliyorum. "Aman Tanrım, çok özür dilerim." Sonra tekrar Haru'ya dönüyorum. "Gerçekten pek uyuyamadım ve ne yaptığımı bilmiyorum aslında ve gergin olduğumda konuşmadan duramam ve şimdi de aynen böyle yapıyorum değil mi ve muhtemelen çenemi kapasam çok iyi olacak ama bütün bunlar o kadar heyecan verici ki ve..."

"İngilizce bilmez," diye ekliyor bayan.

"*Watashi wa kameraman desu,*" diyor Haru, çoktan bir embesil olduğumu düşündüğünü belli eden bir tonda.

"Haru bu kampanyanın fotoğrafçısı," diye açıklıyor bayan, gülümseyerek. "Japonya'daki en iyi fotoğrafçılardan biridir. Ben Naho. Haru'nun tercümanıyım."

Odanın uç tarafında durmuş, yüzünde her zamanki ifadeyle bizi izlemekte olan Yuka'ya bakıyorum. "Her ikinizle de tanışmak çok hoş," diyorum, gergin bir şekilde elimi uzatırken.

Haru elime bakıyor. "*Kimiwa omoinohoka sega hikui-ne,*" diyor, düz bir şekilde.

"Düşündüğünden daha kısaymışsın."

"Anladım." Yanaklarımın daha da yanmaya başladığını hissediyorum. "İmmm –bunun için üzgünüm. Babam da kısadır. Daha iri yarı olsak, genlerimizin dünya için çok bunaltıcı ve muhtemelen halüsinojenik olacağını iddia eder."

"*Hayaku hajimeruyo,*" diyor fotoğrafçı sert bir şekilde, soluna dönüp başıyla asistanlarından birine işaret ederken. "*Kono gaki no tameni wazawaza jikann wo saku hituyouha naikarane.*"

"Haru diyor ki..." Naho, Haru'nun sözlerini de değiştirerek bana aktardığını anlamama yetecek kadar uzun bir süre duraksıyor. "Bu... Hoş sohbet için vaktimiz yok. Hadi başlayalım."

Naho, bilhassa parlak olan iki balığın arasındaki boşluğa beyaz bir tebeşirle çizilmiş olan çarpı işaretini gösteriyor parmağıyla. "Orada duracaksın."

"*Isoi de,*" diye bağıyor Haru.

Naho utanmış görünüyor. "Şey... Oldukça hızlı olsak?"

"Peki. Elbette." Sanki ölü balıklarla çizilmiş son derece karmaşık bir seksek oyunu oynuyormuşum gibi, balıkların burunlarına ya da yüzgeçlerine basmayayım diye dikkatli bir şekilde parmak uçlarımda yürümeye başlıyorum devasa balıkların arasında. Sonra da, hafifçe titreyerek, çarpı işaretinin üzerinde duruyorum. "Tamam mı?"

"*Koitsu, baka ka?*"

"İlil..." diyor Naho, bir anlığına gözlerini kaparken. "İyi."

Epeyce geride kalmış olan epik modellik kariyerimden öğrendiklerime göre, tek yapmam gereken, en sıkılmış, en cansız ifadeyi takınıp kollarımı ve bacaklarımı ara sıra hareket ettirmek. Nasıl oluyor da *bu*, geçen ay girmiş olduğum, hayatımı etkileyecek sınavlardan bile daha zor geliyor?

Haru, fotoğraf makinesinden kaşlarını çatmış, sert bir şekilde bakıyor, birkaç düğmeyle oynuyor ve sonra da başını sallıyor.

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Başka bir şey yapmamı mı istedin?"

"Nande gaikokujin moderu tukaunnda, nihonjin demo iijyanaika?"

Naho suratını asıyor.

"Charlie," diye sesleniyor odaya Naho. "Biri onu getirsin." *Charlie mi? Başka bir* erkek modelle mi çalışacağım yani?

Ayvayı yedim. Buna hazır olduğumu sanmıyorum. Muhtemelen bayan bir modelin olması gerektiği gibi, erkek modellerden etkilenmeyen biri değilim ben.

Asistanlardan biri kocaman, tekerlekli bir küvet getiriyor yanıma çekerek ve ben küvetin içindeki gayet canlı görünen ve kıpır kıpır oynayan parlak turuncu kırmızı şeye bakıyorum gözlerimi kırpttırarak. Sonra da gözlerimi, kırmızı turuncu renkli elbiseme asma filizleri gibi iliştilmiş süslerle vantuz

şeklinde işlenmiş halkacıklara dikeyorum. Taşlar şimdi yerine oturdu. "Charlie, *ahtapot* mu yani?"

"Evet," diyor Yuka net bir sesle odanın karşı tarafından. "Seni gölgede bırakmasına izin vermemeye çalış."

Geçen yıl biyoloji dersinde bir proje için *ökaryotik canlıları* incelemiştim. Bir ahtapotun üç kalbi olduğunu biliyor muydunuz? Bu kalplerden ikisi akciğerlere, diğeri de tüm vücuda kan pompalar. Ahtapotların 'kromatofor' olarak adlandırılan özel hücreleri sayesinde renk değiştirip, bulundukları çevrenin rengini alabildiklerini biliyor muydunuz?

Peki ya ahtapotların, genellikle omurgasız tuzlu su hayvanlarının en akıllısı olarak kabul gördüğünü, kamera çaldıklarını, kendilerini silahlarla savunduklarını ve kapalı kavanozları açabildiklerini biliyor muydunuz?

Bu, gerçek bir ahtapotla ilk karşılaşmam. Bir ahtapotu yakından görmeyi hep istemişimdir. Sualtı dünyasının gecek'leridir ahtapotlar.

Charlie'yi daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum.

"*Furenaide kudasai*," diye bağılıyor Haru. "*Kare wa junbi ga dekite naikara*."

"Lütfen," diye tiz bir sesle haykırıyor Naho. "Dokunma ahta..."

Parmağım, Charlie'nin kollarından birine temas ediyor ve Charlie birden kollarını oynatmaya başlıyor.

Sonra da koluyla hızla bir kavis yaparak tüm elbiseme
koyu mavi bir mürekkep püskürtüyor.

39

İnternetteki IQ testleri ne derse desin, bir ahtapot tarafından alt edildiğinizde bunun pek bir anlamı kalmıyor. Omurgasız tuzlu su hayvanları şöyle dursun, Charlie'nin en azından bir omurgalı hayvandan da zeki olduğu gayet açık.

Birlikte çalışacağım model hazır değildi. Haru'nun bana anlatmaya çalıştığı şey buydu işte. Charlie'nin sudan çıktığında paniklememesi için birkaç dakika rahat bırakılması gerekiyordu. Hiç kimse, onu hemen elime almayı deneyeceğimi beklemiyordu. On beş yaşındaki normal bir kız çocuğu gibi, ona dokunmayı kesinlikle reddetmemi bekliyorlardı.

Koyu renk mürekkep sadece elbiseme değil, her yana bulaşmıştı. Tüm yüzüm, ellerim, bacaklarım, yer, tüm pahalı tuna balıkları mürekkep içindeydi. Sanki dünyanın en büyük, en patlayıcı tükenmez kalem oracıkta patlamıştı.

"Baka!" diye bağıyor Haru, ben çok içinde oracıkta sessizce dururken. Her yanımdan koyu mor damlacıklar damlıyor. "Bakayaro!" diye bağııp plastik bir mercek kapağını yere fırlatıyor Haru.

“İlül...” diyor Naho ama bu sefer tercüme yapmasına gerek yok.

Haru haklı.

Ben bir geri zekâliyım.

Samimiyetle ve defalarca özür diliyorum ama yarım düzine havluyla üstümü başımı kurulamayı ve saçımdaki mürekkebi süngerle silmeyi bitirdiklerinde anlıyorum ki vaziyet kurtarılamaz. Benim için özel olarak hazırlanan ve tek olan elbise mahvoldu. Mürekkepten maviye dönmemiş olan baskılar satıldı, diğerleri şu anda bir köşede üzerlerine hortumla su püskürtülerek yıkanmakta. Fotoğrafçı dışarıda kapının önünde sigara içiyor ve ara ara Japonca bir şeyler söylüyor bana. Naho bunları tercüme etmeyi nazikçe reddediyor.

Yuka da çekip gitti.

40

Bir hafta içinde ikinci kez tamamen yanlış bir renkteyim. şu anda ihtiyaç duyduğum tek şey, küçük altın bir lamba ve kıvrırcık siyah bir sakal. Bunlara sahip olursam aynen *Alaaddin*'in cini gibi görünürüm.²⁷

Neyim var benim?

"Gevezeler aşkına," diye iç çekiyor Wilbur telefonun öbür ucunda, ben bir taksinin arka koltuğuna binip dikkatli bir şekilde bir havlunun üzerine otururken. "İşte, tam olarak bundan bahsediyordum sana, balparmaklım. Benim de Süper Dadı gibi bir 'düşünme sandalyesi' alıp onu seninle her yere göndermem mi gerekiyor?"

Suğlu bir şekilde burnumu ovuşturup sonra da parmağıma bakıyorum. Parmağım da mor olmuş. "Çok özür dilerim, Wilbur. Gerçekten her seferinde nasıl böyle olduğunu bilmiyorum."

"Gerçekten mi, erikli pudingim? Hiç mi bir fikrin yok?" Tekrar iç geçiriyor. "Sanırım ikimiz de kovulmadan önce Yu-

²⁷ *Alaaddin'in Sihirli Lambası* masalına bir gönderme. (ç.n.)

ka'yı arayıp onu sakinleştirmeye çalışsam iyi olacak. Ama *lütfe*n, benim küçük havuçlu kekim, bu hafta tekrar konuşursak bunun nedeni, Tokyo sokaklarında gezinirken bulduğün parıltılı pembe bir tekboynuzu yeni atım olsun diye bana hediye etmek istiyor olman olsun, tamam mı? Bir şeyin daha içine etmiş olduğün için konuşmayalım."

Bir sessizlik oluyor.

"Parıltılı pembe bir tekboynuz mu düşünüyorsun sen şu anda?" diye soruyor Wilbur sert bir şekilde.

"Ya mor olursa?"

Üçüncü kez iç geçiriyor Wilbur. "Sanırım, kedi ayacıklım, sorunun bir parçası da bu. *Yaptığın işe odaklan.*"

Nat de şaşırmasını beklediğim kadar şaşırmadı ahtapot talihsizliğime ne yazık ki. Şair Christina Rossetti'ye göre, bir arkadaş:

- a) Can sıkıcı zamanlarda sizi neşelendirmelidir.
- b) Doğru yoldan saparsanız size yol göstermelidir.
- c) Tökezlerseniz sizi tutmalıdır.
- d) Zor zamanlarınızda size destek olmalıdır.

Yani arkadaşınız şöyle bir mesaj *göndermemesi* gerekir size:

HAHAHA Tam bir ahmaksın sen. xxx

Ben on metrelik bir yarıçap içindeki her şeyi maviye dönüştürmekle meşgulken, telefonum da işledi durdu bir taraftan: Anne babamdan on bir cevapsız çağrı, iki yanlışlıkla arama, dört telesekreter mesajı ve dokuz kısa mesaj aldım. Bunların çoğu Japonya'ya sağ salım varıp varmadığımı öğrenmek, dördü de neler kaçırmakta olduğumu bana hatırlatmak içindi:

1. Gardırobunun tepesine bir paket Mars çikolata bırakmışsın. Birini alabilir miyim? Baban x

2. Üç tanesini aldım. Umarım sorun değildir senin için. Baban x

3. Bir tane daha alacağım şimdi. Baban x

4. Harriet, baban yine paketteki tüm Mars'ları yiyip rahatsızlandı. Lütfen bulabileceği yerlere böyle şeyler bırakma. Ax

Önce gülümsüyorum ama sonra duyduğum şeyi hatırlıyorum.

Sanırım onun burada olmaması herkes için en iyisi.

Alt dudağım düşüyor ve telefonuma bakıyorum. Gitmemi istiyorlardı. Şimdi orada değilim diye böyle sırnaşamazlar.

Hemen şunu yazıyorum:

İyiyim. Çikolatalarımı yemeyi bırak. H

Sonra da GÖNDER'e basıp telefonumu tamamen kapatıyorum ve sefil bir hâlde taksinin camından dışarıya dikiyorum gözlerimi. Tokyo uyanmaya başlamak üzere: Takım elbiseli insanlar sürü hâlinde istasyonlara girip çıkıyorlar ve hoparlörlerden yüksek sesle müzik yayılmaya başlıyor. Güneş parlıyor, hava ısı ve kokularla ağırlaşmaya başlıyor. Her şeyi berbat etmeyi çoktan becermiş olduğuma inanamıyorum. Daha dükkânlar açılmamış bile. Kendi standartlarıma göre bile çok hızlı oldu olanlar bu sefer.

Tek yapmak istediğim, doğruca tekrar yatağıma gidip yorganı başıma çekerek öylece günün sona ermesini beklemek. Yine.

Aynen de öyle yapıyorum zaten.

41

Gecenin geri kalan kısmını ahtapotlar, pembe tekboynuzlar ve Japonca konuşan martılarla savaşıarak geçiriyorum ve sonunda bu martılardan biri omzuma konup kulağımın içine doğru ciyaklamaya başlıyor. Uykudan sıçrayarak uyanıyorum.

Bu bir martı değil.

Kapının altından yoğun kara bir duman dalgası yayılıyor ve evdeki tek çalışan yangın alarmı da oturma odasında oldukça gürültülü bir şekilde bir panik atak geçiriyor.

"Rin?" diye sesleniyorum en yüksek sesimle, öksürüp dururken. "Poppy?"

Kızlardan hiçbir yanıt alamadığım için yataktan kalkıp doğruca mutfağa koşuyorum. Düğmesine basıp ekmek kızartma makinesini kapatıyor, bir cam açıyor ve yanmakta olan ekmek dilimlerini makineden çıkarıyorum. Ekmeklerin her ikisi de Hello Kitty görünümünde, ama kapkaralar ve üzerlerinden duman çıkıyor. Hatta birinin kulağı alev almış yanıyor.

Rin'in kundakçılığa hiçbir zaman merak salmamasını dilerim gerçekten çünkü onu iki saniyede yakalarlar.

"Rin?" diye bağıryorum, yanmakta olan Hello Kitty'yi musluğun altına tutarken. Sonra da sendeleye sendeleye oturma adasına gidip yangın alarmini kapatıyorum. Dumanı odadan çıkartmak için, bunun aslında işe yaramayacağını bildiğim hâlde, kollarımı sallamaya başlıyorum.

Banyodan acı bir çığlık geliyor ve ben panik içinde hemen banyonun kapısına koşturuyorum. "*Rin? İyi misin?*"

"Lalalala," diye şarkı söylüyor biri bağıra bağıra. "*Hayır-r, biirr Craig olmayacağıııımm, haayııırr bir Craig olmayaaca-ağıımm, beni bıçıklamadığın süreeeee, bıçaklamaaa. Lalala-lalala me, dddddahhhly daaahly.*" ²⁸

Banyo kapısının birden açılmasıyla dışarıya bir buhar bulutu yayılıyor ve bu buhar bulutunda hayal meyal seçebildiğim zayıf, sarışın bir kız figürü, beni ve banyodan çıkmakta olan kızı itip geçerek banyoya dalıyor.

Poppy, tek kelime bile etmeden banyoya girer girmez kapıyı iterek küt diye kapatıyor. "*Stabby Me* benin en sevdiği Avustralyalı şarkı," diyor banyodan çıkmış olan kız mutlu bir şekilde, saçını havluyla kurularken. "Ama Craig kim? Niçin kimse Craig olmak istemiyor?" Sonra da kaşlarını çatıp havayı kokluyor. "Sigara mı içiyor sen, Harry-chan? Bu sen için süper kötü. Bunu yeniden değerlendirmelisin."

"*Rin?*"

28 Rin, *Stand By Me* adlı parçada geçen "I won't cry, i won't cry, no, I won't shed a tear, just as long as you stand, stand by me" (Ağlamayacağım, ağlamayacağım, hayır, tek bir gözyaşı dökmeyeceğim, yanımda olduğun sürece, yanımda kal) sözlerini eksik ve yanlış anlamaktadır. (ç.n.)

Karşımda durmakta olan kız, Rin'e hiç mi hiç benzemiyor. Sağındaki kıvrıcıklar gitmiş. Saçları düz ve kulak hizasında. Uzun kirpikleri de yok ve gözleri bir kedi yavrusunun gözlerine benziyor. Yüzü de allıkla renklendirilmiş ve inci gibi bir cildi var. Gözlerimi bedenine kaydırıp üzerindeki oldukça geniş ti  rte dikiyorum:

BEN! Mutluluk patates yediğimde.

"İngilizce büyülü, ne?" diyor, y z mdaki şaşırmış ifadeye gözlerini kırpıştırarak bakarken. "Harry Potter. Parlak  ubuklu ve gözlüklü sevimli Avustralyalı."

"Rin... Seni tanıyamadım bile."

Rin kederli görünüyor. "*Hai*. Evet. Güzel şeyler kutuda şimdi tekrar. Modeller için izin yok parlaklığa. Bu *nandakke*... değil profesyonel." Ti  rt n  çekiştirip kusacakmı  gibi bir ifade takınıyor yüzüne. " imdi bir erkek gibi görünüyor ben."

"Hayır." Söz konusu güzellik olduğunda Rin o ek saçları ve plastik kirpikleri olmadan bile Poppy'le başa baş mücadele eder. " ok güzelsin."

Rin kıkırdayıp, parmak uçlarına basarak başımı okşuyor çünkü ben ondan bir hayli uzunum.

"Yabancılar  ılgın, ne? Poppy'yi dert etme, Harry-chan." Başını iki yana sallayarak banyo kapısına bakıyor. "Sabahları, o – *nandakke*. Seçi gibi."

"Seçi gibi?"

Rin iki parmağını alnına götürüp boynuz gibi tutuyor.
"Mee mee. Çim yer."

"Keçi?"

"Evet. Seçi. Isırır, başı vurur." Rin alnına bir şaplak indiriyor. "Modellikte süper muhteşem ama. Poppy muhteşem, seçi değil."

Rin yüzünü buruşturup beni tepeden tırnağa süzüyor. "Harry-chan, İngiltere'de *Avatar* gibi görünmek güzel?" İhtiyatlı bir şekilde yüzüme dokunup parmağına bakıyor ve eline bulaşan bir parça mavi mürekkebi kendi yüzüne sürüyor.

Belli belirsiz gülümsüyorum. "Doğrusu, dünkü çekim çok kötü gitti."

"Öyleyse bunu onarmalı biz," diyor Rin. Elimi tutup beni yatak odasına doğru çekmeye başlıyor. "Bugün serbestsen, sana Tokyo'yu gösterecek ben."

"Sanırım özgürüm." Sakinleşmek için Yuka'nın en azından bir yirmi dört saate ihtiyacı olacaktır tahminimce.

"Özgür? *Chotto matte.*" Rin tişörtünün cebinden küçük bir bilgisayar çıkartıp birkaç saniye sonra, "Tutuklu olmayan? Normalde tutuklu sen, Harry-chan? Niçin?" diyor.

Gülüyorum ve banyonun kapısı açılıyor. "Dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye sesleniyor Poppy. "Ben de gelebilir miyim acaba? Chanel bugün izin verdi bana. Dolayısıyla, çok *canım sıkılacak* yalnız kalırsam." Hole gelip yüzünü ekşitiyor. "De-

min kaynak yaptığım için özür dilerim, Harriet. Altıma kaçıracaktım neredeyse ve sen de önümde duruyordun işte.”

Rin, Poppy’nin arkasından keçi işareti yapıp sanki otlanıyormuş gibi yapıyor.

Hafifçe gülümsüyorum ama midem fırıl fırıl dönmeye başlıyor endişeli bir şekilde. Tamam, Poppy sevimli biri ama tüm günü onunla geçirmek istediğimden pek emin değilim doğrusu. Poppy, Nat’in ‘erkekarkadaşımıcı’ olarak adlandırıldığı tiplerden biri: Olur da birileri yalnız, seilmeyen, istenmeyen biri olduğunu sanmak gibi korkunç bir hataya düşer diye her on iki saniyede bir ‘erkek arkadaşım’ diyen tiplerden biri işte. Gerçi Poppy gibi güzel kızlar hiçbir zaman yalnız değillerdir.

Tüm günü Poppy’yle geçirmeye tahammül edebileceğimden emin değilim. Evet, yeryüzündeki iyi, kibar insanlardan olduğum söylenebilir ama ben Rahibe Teresa değilim ki.

“İıı...” diye tereddütle konuşmaya başlamak üzereyken ben, Rin anında benim adıma karar verip “Gel,” diyor Poppy’ye. Sonra da siyah bir kot ile sade siyah bir yeleğe bakıp dilini çıkarıyor ve bunları üzerine geçiriyor. “Yeni üç çok yakın arkadaş gibi günü birlikte geçirecek biz. Size göstermek ben Tokyo’nun harikaları ve... *Dame! Kono itazura neko!*” diyor. Odanın köşesindeki bir kutunun çevresinde zıplayıp durmakta olan Kylie’yi kucağına alıp “*Gokiburi wa tabenai-no!*” diyor.

"O ne?" diyorum kutuyu yerden almak için eğilirken. Bu, kartondan bir ev. Çatısına kiremitler, önüne de çiçeklerle küçük beyaz bir bahçe çiti çizilip boyanmış. Pencerelerin birinde, parlak pembe perdelerin arasından gülümseyerek el sallayan kartondan bir böcek var. Kapının üzerinde **HOŞ GELDİNİZ** yazıyor.

"Bu, Japonya'da kullanılan bir hamam böceği kaparı," diye açıklıyor Poppy, ben bu karton evi yerine geri koyarken. "Buradaki hamam böcekleri kocaman ve çokkk iğrençtir," diyor. Ben de kutuya biraz daha yakından bakıyorum.

HOŞ GELDİNİZ yazısının altında küçük sarı harflerle **ÖLÜMÜNÜZE** yazıyor.

Sanırım dairemizdeki hamam böceklerinin İngilizce bilmediğini ya da gözlerinin gerçekten bozuk olduğunu ummaktan başka çaremiz yok.

"Hamam böcek içeri giriyor," diyor Rin neşeli bir şekilde. "Hamam böcek bayılıyor." Yüzünü buruşturuyor doğru kelimeyi bulamadığından. "Nandakke. Ölüyor." Sonra da tekrar bana bakıp ekliyor, "Duş git, Harry-chan. Balık kokuyor sen. Senin için yeni bir Japonya başlangıç yapacak biz."

Beni nazıkçe banyoya doğru itekliyor ve içime yeniden bir sıcaklık yayılıyor. Poppy ve Rin, kürkten sakalları varmış gibi görünsün diye Kylie'yi çeneleri hizasına kaldırıp kendi fotoğraflarını çekmeye başlıyorlar. Bu arada Kylie de yatağın üzerine geri dönebilmek için ümitsizce çırpınıp duruyor.

Arkadaşlar diye düşünüyorum gülerek banyoya girip banyonun kapısını kapatırken. Belki de, on beş yıl sonra, nasıl arkadaş edinileceğini anlamaya başlıyorumdur.

42

Japonya'yı seviyorum ♥

Öğlen olduğunda, ben Tokyo'ya sınırsız âşık oldum bile. Zaten bunu yeni aldığım tişörtüm, beysbol şapkam, tükenmez kalemim, kurşun kalemim ve rozetimden de anlayabilirsiniz.

Buradaki tuhaflıkla gürültüyü ve bunun derecesini seviyorum ♥

Buradaki nezaketi ve buranın aynı zamanda hem düzenli hem de çılgın oluşunu seviyorum ♥

Binalara ilâştirilmiş olan iki katlı yüksek televizyonları ve mağaza görevlilerinin sizi sanki kraliyet ailesindenmişsiniz gibi eğilerek selamlarken *irrashaimmaassee!!!* (Hoş geldiniz!) deme tarzlarını seviyorum ♥

Otomatik bilet makinelerine ne kadar bozuk para atarsanız atın, makinenin bunları doğru olarak sayabilmesini ve metroda insanların yabancıların omuzlarında uyuyakalmalarını seviyorum ♥

İlik klozet kapakları olan, müzik çalan, poponuza su fışkırtan ve siz tuvaletinizi yaparken kimse duymasın diye sifon çekilmiş gibi ses çıkaran elektrikli tuvaletleri seviyorum ♥

Araba gelmediği hâlde bile, karşıdan karşıya geçmek için trafik lambalarının yeşile dönmesini bekleyen insanları seviyorum ♥

Japonya’da bir milyar yıl bile yaşasam burada asla sıkılmazdım diye hissetmeyi seviyorum ♥

Her şeyden çok da buradaki cehaletimi seviyorum ♥

Okuyamıyorum, yazamıyorum, konuşamıyorum. Tek yapabildiğim, kendimi burada ne kadar önemsiz ve küçük hissettiğime kocaman açılmış gözlerle hayret etmek.

Bunty haklıymış: Kendim olmaktan bile çekinmiyorum bir süreliğine.

“Tokyo güzel,” diye itiraf ediyor sonunda Rin, öylesine omuz silkerken. Sanki şehrin düşmesine sadece on iki saat varmış gibi bizi turistlerin cazibe merkezi olan yerlerin birinden diğerine koşturup durdu gün boyunca. Tokyo Skytree’ye²⁹ çıktık; Asakusa Kannon Tapınağı’nda tütsü yaktık; Ueno Parkı’nda dolaşıp hokkabazları izledik. Çubuklara takılı tavuk parçacıkları, kahveli jöle, yosuna sarılmış ve pirinçle karıştırılmış mayonezli ton balığı ve hamur içine koyularak

29 Japonya’nın en yüksek ve dünyanın Burç Halife’den sonra 2. en yüksek kulesidir. Tokyo Kulesi ile karıştırılmamalıdır. (ç.n.)

kızartılmış ahtapot parçacıkları yedik (Özür dilerim, Charlie).

Şu anda Harajuku'da³⁰, Takeshita Caddesi'nde krep yiyoruz ve artık yaşımdan ötürü yapmamam gereken çocukça bir şakayı yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

Çilekli, muzlu, dondurmali ve cheesecake'li kremin üzerinden Rin'e bakıyorum. "Rin, Tokyo inanılmaz bir yer."

"Sidney gibi değil," deyip hayır anlamında başını sallıyor Rin. "Süper sahiller, barbekü ve kakadu papağanları yok."

Gülüyorum. "Bu şehirde, Avustralya ve Yeni Zelanda'da ki insanların toplamından daha çok insan olduğunu biliyor muydun?"

Poppy iç geçiriyor. Bir çilek parçacığı alıp kremasını peçetesine siliyor ve peçetesini sallayarak çilek parçacığını yere atıyor. "Bu kadarı bana çok fazla geliyor, gerçekten." Yanımızdan geçmekte olan küçük, kabarık tüylü, yeşil elbiseli, yanıp sönmekte olan parlak yeşil bir tasma kayışı olan bir köpeğe işaret ediyor. "Yani, tam olarak bunun amacı ne?"

"Ama muhteşem olan da bu zaten," diyorum şaşırmış bir hâlde. "Bir amacı yok."

Yanımızdan geçen iki Japon kıza bakıyoruz. Bir tanesinin saçları parlak pembe ve mavi balyajları var. Mor bir tütü, yeşil çizgili bir tayt, kamuflaj desenli bir ceket ve sarı ayakkabılar giymiş. Diğeri, sanki her tarafına yapıştırıcı sürüp bir oyun-

30 Japonya'da bir şehir bölgesine verilen addır. Buranın müdavimi olan, değişik, alışılmışın dışında giyinen Japon gençleri de zamanla bölgenin adıyla anılmaya başlanmışlardır. (ç.n.)

cakçı dükkânından hızla koşarak geçmiş gibi, tepeden tırnağa sevimli pembe oyuncaklar içinde. Tekrar Poppy'ye dönüp yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, "Ne kadar şanslıyız, değil mi?" diyorum.

"On dört yaşımdan beri başarılı bir uluslararası modelim," diyor Poppy, krebinin üzerinden bir parça çikolata alıp onu kokladıktan sonra elini oturduğu banka silerken. "Dünya bir hayli hızlı bir şekilde sıkıcı bir yere dönüşüyor."

Birden ona karşı bir acıma hissi duyuyorum içimde.

Oyuncakçı dükkânında çalışan bir kız ve arkadaşı, Poppy'yi ve beni fark ediyorlar ve gözlerini dikip bize bakıyorlar. "Kaaawwaaaiiiiiiii," diye bir çığlık atıyorlar. Sonra da kıkırdamaya başlayıp caddenin alt tarafına doğru kaçıyorlar. Başlarını çevirip bize her baktıklarında yeniden histerik bir şekilde kıkırdamaya başlıyorlar.

Rin'e dönüyorum. "Kaaawwaaaiiiiiiii ne demek?"

"Şirin. *Kawaii* 'şirin' demek." Rin açık bir nefretle siyah kotuna ve yeleğine bakıyor. "Yanılıyor sen, Harry-chan. Bir amaç var. Amaç, şirinlik."

Çevremizdeki her şey ya tüylü, ya pembe, ya parıltılı ya da her tarafında kalpler var. Her şeyin -eldivenlerin, şemsiyelerin, cips paketlerinin, rimellerin- bir yüzü var. Rin'in banka kartı pembe. Hatta karşıdaki inşaata kurulmuş demir iskele direklerinin üzerine bile sarı tavşancıklar çizilmiş. "Japonya'da her şeyin sevimli olması gerek," diye açıklıyor Rin ciddi

bir Şekilde, "yoksa..."

"Yoksa ne?" diyor Poppy birden. "Allah aşkına, Rin. Hayatta Şirin olmaktan çok daha önemli Şeyler vardır."

Şaşkınlıkla Poppy'ye bakıyorum. Evden  ıktığımızdan beri gördüğü her yansıtıcı yüzeyde kendine bakıp duruyor. Hatta birkaç dakika önce, tatlı kaŐıĐındaki yansımasına bakıyordu.

Rin dehşete kapılıyor. "Hayır," diyor agresif bir hâlde. "Şirin en önemli. AŞk Şirin. Moda Şirin. Çiçekler Şirin. Hayvanlar Şirin. İyi her Şey Şirin." Başıyla bizi gösteriyor. "Arkadaşlık Şirin. Şimdi en yakın arkadaş soruları soralım ve yanıt verelim, ne?"

Rin'e gülümsüyorum. Soru cevapları severim. Üstelik daha önce bir kızın bana böyle bir Şey deyip demediğinden de emin değilim. Nat bile mümkün olduğunca soru cevaptan ka ınmaya çalışır. O, kendimi buna fazlaca kaptırdığımı bilir çünkü.

"Muhteşem," diyorum, Poppy'nin esnemekte olduğunu görmezden gelmeye çalışarak. "Ben baŐlayayım. Rin, Japonya'nın neresindensin ve orası nasıl bir yer?"

"Nichinan," diyor. "Japonya'nın altında küçük balık kasabası. Çok sıcak. Palmiyeler, tavuk, pirinç, dağlar ve deniz. Hoş ama nandakke... Sakin." Yüzünü buruşturuyor. "Ben Şimdi. Harry-chan, hep model olmak istedi sen?"

"Hayır," diye gülüyorum. "Nasıl desem? Bir  eŐit... Ken-

diliğinden gelişti.”

“Model olmak çok hoşuna gidiyor?”

Bunu biraz düşünüyorum. “Bazen. Eğlenceli ve heyecan verici ama biraz da ürkütücü olabiliyor. Topuklu ayakkabıyla yürüme konusunda tam bir felaketim. Sanırım hep sona ermesini bekliyorum bu işin, dürüst olmam gerekirse.”

Rin anladım anlamında başını sallıyor. “Yine Baylee için buradasın mı, Harry-chan? Karda senin şirin hop hop resmini gördü ben.”

“Hayır.” Parmağıma bulaşan bir parça kremayı ve krebi kotuma silip sonra da sanki klas tanrıçasıymışım gibi parmağımı ağzıma sokuyorum. “Aslında Yuka’nın yeni kampanyası için buradayım. Baylee’den ayrıldı ve kendi markasını kuruyor. Oldukça az sayıda birkaç model farklı ülkelerde çalışıyoruz. Tokyo bana düştü. Dolayısıyla süper mutluyum.” Rin’e gülümsüyorum. “Sıra sende, Poppy.”

Poppy yine bir çilek atıyor yere. “Sorun bakalım,” diyor. “Nick-kun,” diye yanıtlıyor onu Rin ve benim midem yere düşüp kulaklarım duymaz oluyor. “Ne kadar süre bu muhteşem Avustralyalı ile süper ikili sen, Poppy-chan?”

“Hımmm, bilemiyorum ki... Altı haftadır?” diyor Poppy, birden yüzü ışıldarken. “Belki de yedi?”

Ne!?

Başka biriyle bir ilişkiye başlamak için *iki haftadan* bile az mı beklemiş Nick?

“Bir çekimde tanıştık ve GERÇEKTEN birbirimize hemen kanımız kaydadı. Benden hemen o anda hoşlanmaya başladığını anladım. Birinden yeni ayrılmıştı ama bu kesinlikle üzerinde durmaya değmeyecek kadar önemsiz biriydi.”

Gözüm istemsiz olarak seğirmeye başlıyor. *Konuyu değiştir, Harriet. Hemen. Nat’in sana söylediği gibi davran. Sonrasında çenemi kapıyorum ama “Kimden?” diye   kiveriyor ağzımdan birden.*

Evet, alacağım yanıtı hazırım. Ne de olsa bunu ben istedim.

“Bi’ kız işte,” diye omuz silkiyor Poppy, yanımdan geçmekte olan bir scooter’a bir parça krep atarken. “O kızdıan oldukça çabuk sıkılmış olmalı.   nemsiz bir şeymiş işte.”

Birden ağlamak geliyor i  imden. Hayatımın tek aşk hikâyesi *  nemsiz bir şeymiş*, ha?

Benim için önemli bir şeydi o ilişki.

Hatta fil gibi, Titanik gibi, ağır, harikulade, anıtsal megalitik yapılar gibi *devasa* bir şeydi. Kendimi, Nick’in yüzüne yanlışlıkla konmuş küçük bir sinek gibi hissediyorum. Sanki Nick beni bir parça kâğıt mendille tutup ezdikten sonra hafifçe sulanmış gözlerle yürümeye devam etmiş gibi.

Sıkıcı bir kız ha?

K  plere binmeye başlıyorum ama sonra birden geçiyor kızgınlığım. Of, kimi kandırıyorum ki? Bu aşağılanmayı her zaman duyuyorum ben. Hatta bu, kalem kutumun üzerine

kazınmış durumda şu an.

Rin duyduklarından tamamen büyülenmiş bir hâlde. "Onun için sen tek, Poppy-chan," diyor, gözleri parıldarken. "Burada hissediyor ben." Göğsüne vuruyor hafifçe. "Siz tanışana kadar her şey... *nandakke*. Prova."

"Sanırım öyle," diyor Poppy, zarif bir şekilde ayağa kalkıp hiç yenmemiş olan krebin geri kalan kısmını çöp kutusuna atarken. "Her şey mükemmel olduğunda bunu sadece hissedersin, değil mi?"

Poppy'nin sorusunun yanıtının *hayır* olduğunun farkına varıyorum. *Ben kesinlikle hissetmiyorum.*

"Kesinlikle," diyor Rin neşeli bir hâlde, oturduğu banktan sıçrayarak kalkarken. "Sanırım şimdi gidecek biz ve yakın arkadaş fotoğrafları çekinecek. Beraber at binebilir ve tavşan kulakları takabilir biz. Süper ötesi?"

"İyi fikir," diyor Poppy. "Ben ortada olabilir miyim? Yeni bir ruj aldım da."

Kıkırdayan bir sürü kızın önünde kuyruk oluşturmuş olduğu büyük bir makineye doğru ilerliyoruz. Bu sırada düşünebildiğim tek şey, dünyada terk edilmekten daha kötü bir şey varsa onun da sadece bir elbise provası olduğunuzu, sizin için önemli olan bir şeyin bir başkası için sadece bir alıştırma olduğunu öğrenmek.

43

Rin, Tokyo'yla olan gönül ilişkim bile kendini birazcık yorgun hissedene kadar bizi Tokyo'nun görmediğimiz yerlerinde dolaştırıyor.

Sonunda, bir gün için yeteri kadar yer gördüğümüze karar verip tükenmiş, ağrıyan vücutlarımızı eve doğru sürüklememize izin veriyor. Eve varır varmaz Poppy tekrar dışarı çıkmak üzere hazırlanmak için direkt banyoya gidiyor.

Erkek arkadaşıyla çıkmak için, diye düşünüyorum sefil bir hâlde.

"Harry-chan," diyor Rin, içinde kabarık, parlak sarı bir elbiseyle buna uygun ayakkabılar bulunan bir naylon torbaya hafifçe vururken. "Şimdi gitmeli ben ve evde kalıp televizyon izlemek için giyinmeli. Bu pantolon süper üzgün yapıyor beni. Offf." Eğilip paspasın üzerinde duran bir zarfı alıyor. "Mektep, sen için."

Gülümseyip mektubu açıyorum. Güzel, kıvrık bir el yazısıyla şöyle yazılmış:

Sabah 7'de aranacak. Hazır ol. Yuka

İşin iyi tarafından bakarsak, görünen o ki henüz kovulmamışım. Kötü tarafından bakarsak da, Yuka'nın ne demek istediği konusunda hiçbir fikrim yok.

Asla öyle süslü, uzun cümlelere düşkün değildir ama bu, Yuka için bile son derece kısa bir not. Hemen aşağıda, bana ancak bu kısa not kadar anlamlı gelen Japonca yazılmış bir adres de var.

Ne yapmam bekleniyor acaba? Yuka mı beni arayacak? Benim onu aramamı mı istiyor? Bir düğün çekimi mi yoksa korku filmlerini temel alan bir çekim mi yapacağız? *Yüzüklerin Efendisi* temalı mı olacak çekim?

Bahse girerim ki Shire'dan gönderilmeden önce Frodo'nun aldığı mektup aynen buydu.

Mektubu arka cebime tıktırırken direkt olarak yatak odasına gidip bavulmdan bir çalar saat çıkarıyorum: Gerçek bir İngiliz tarlakuşunun ötüşünün kaydını çalan küçük plastik bir kuş. Saatimi ertesi sabah saat altıda dans etmeye ve gözlerindeki ışıkların yanıp sönmeye başlaması için dikkatle kurup yatağımın yanındaki şifonyerin üzerine koyuyorum. Sonra, bavulmdan roket çalar saatimi çıkarıp onu da 6.10'a kuruyorum ve kuşun yanına koyuyorum.

Son olarak da lazer tabancalı çalar saatimi çıkarıp odanın diğer tarafına koyuyorum. Bu saatim sabah 6.20'de çalmaya

başladığında saatimi susturmak için yataktan çıkıp odanın diğer tarafına geçmem ve tepesinde çıkan hedef tahtasını lazer bir tabancayla tam ortasından vurmam gerekecek. Hatta saati yere atıp üzerinde tepinmem de gerekecek muhtemelen çünkü hedef tahtasının üzerindeki karavana bölgesini tutturmak benim spor becerilerim söz konusu olduğunda bile neredeyse imkânsız.

Rin ranzasından tüm bu süreci izledikten sonra birden Kylie'yi (şu anda onun üzerinde de sarı pul payetli küçük bir elbise var) alıp holdeki dolaba doğru koşuyor ve dolabın içine giriyor. Bir hayli uzun bir süre dolabı karıştırdıktan -ve bir parça acı acı bağırıktan- sonra ne olduğunu bilmediğim bir kucak dolusu objeyle telaş içinde yatağımın yanına geliyor.

"İş-tah," diyor zafer kazanmış bir şekilde, kucağındakileri benim kucağıma boşaltırken.

"İş-te denir, Rin," diye gülümsüyorum. "Bunlar ne?"

"Bu," diyor, büyük beyaz bir plastik topu eline alırken, "tava rahatlık resimler parıltadır." Küçük plastik bir kutu alıyor eline. "Bu, horlama ölçer." Bu sefer de bana ince bir plastik tabaka uzatıyor. "Bu, yastık serin tutar. Bu da" -bir şemsiye alıyor- "ışıklı şemsiye. *Mi-teh*." Şemsiyenin üzerindeki bir düğmeye basıyor ve şemsiye bir yılbaşı ağacı gibi ışıklar içinde kalıyor birden.

Söyleyeceklerimi kulağa nahoş gelmeyecek bir şekilde söylemenin bir yolunu ararken duraksıyorum. "Hımmm, ne

için bunlar?"

"Uykuya yardım için, Harry-chan. Bu gece güzel bir rüya için." Duraksıyor. "Şemsiye değil," diye ekliyor. "Şemsiye yağmur için. Ya da uçmak, Mary Poppins gibi."

Boğazıma bir yumru oturuyor birden. "Teşekkür ederim, Rin."

"İlılı nandakke... Okili-dokili. Doğru mu, Harry-chan? Sampsonlar'da gördü ben." "Simpsonlar."

"Evet. Komik sarı Avustralyalılar." Rin gülüp ellerini çırpıyor. Tam bu anda her ikimiz de dolaptan gelen bir tırmalama sesi duyuyoruz. "Tanrım!" diye bağırıyor Rin, ayağa fırlayıp eliyle ağzını kapatırken. "Kylie Minogue'u dolaba kapadı ben!"

Rin telaşla odadan çıkarken, ben de mutlu bir şekilde yeni hediyelerimi kurmaya başlıyorum. Büyük yuvarlak topun fişini prize takıyorum ve yatağımın yanındaki duvarda kedi yavruları resimleri belirliyor. Uyku analiz cihazının üzerinde ki birkaç düğmeye basıyorum ve soğutucuyu yastık kılıfının içine yerleştiriyorum. Tam şemsiyeyi hoş bir lamba olsun diye yatağımın köşesine nasıl tutturabileceğimi düşünüyorken de kapı çalıyor.

"Harriet?" diye sesleniyor Poppy. "Kapıya bakabilir misin?"

Kalbim daralarak kapıya bakıyorum ve birden *hayır* diye

karar veriyorum. *Sahiden hayır. Sağ ol ama kendime bir elbise askısıyla kanal tedavisi yapmayı tercih ederim.*

Dolayısıyla da aklıma ilk gelen şeyi yapıyorum: Tişörtümü çıkarıyorum. "Üzgünüm, ama kıyafetim uygun değil," diye çeri sesleniyorum.

Poppy kapıdan başını uzatıp bana bakıyor. "O Eeyore'lu bir sütyen mi?"

Nat'i dinlemem gerektiğini ve böyle bir şey başıma gelmeden önce o sütyeni yakmam gerektiğini biliyordum. "Kanga da var, aslında," diyorum olabildiğince gururlu bir şekilde. "Roo da var."

"Benim bedenime göre hiç böyle gülünç şeyler yapmıyorlar," diye iç geçiriyor Poppy. "Hepsi zevksiz bir şekilde dantelli, ipekli ve balenli." Poppy'nin üzerinde gümüş rengi bir elbise var. Çevresinde hafifçe dönüp, "Nasıl görünüyorum?" diyor.

"Güzel," diyorum ve sonra gözlerimi eğip göğsümdeki önemsiz oluşuma bakıyorum.

Sağ ol doğrusu, genetik.

"Bana şans dile," diyerek gülümsüyor Poppy, el çantasını alıp kapıdan parıldayarak, dalgalı saçlarını savurarak ve bir parfüm dalgası yayarak çıkarken.

"İyi şanslar," diye sesleniyorum ve -kapının kapandığını duyar duymaz- önce inliyor, sonra da sırt çantamdan yavaşça dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum.

Zevksiz diye düşünüyorum bilgisayarımı açıp internette on iki yaşındaki bir Endonezyalıyla oyun oynamaya başlar-ken.

Gülünç diye düşünüyorum üzerinde mavi bir yunus resmi olan kapüşonlu eşofman üstümü sütyenimin üzerine geçiriverirken.

Önemsiz bir şey.

44

17 Ocak (161 gün önce)

"Yağmur yağmayacak," dedi Nick kendinden emin bir şekilde. "Bunlar yağmur bulutu değil. Kabarıklık ve beyazlar."

"Teknik olarak böyle mi deniyor?" dedim, ne olur ne olmaz diye şemsiyemi yine de alırken. Bir Avustralyalıdan havayla ilgili öğüt alacak değildim ne de olsa.

"Elbette değil. Teknik olarak 'büyük koyunlar gibi görünen bulutlar' denir. 'Su üreten bulutlar' denmez."

"Bunlar kümülönimbüs bulutları," dedim. "Bak şurada da stratokümülüs bulutları var. Hiç nimbostratus bulutu yok ama bunun seni aldatmasına izin verme. İngiltere havası sinsidir."

Eğilip burnumu öptü. "Meteorolojiden bahsetmen çok hoşuma gidiyor."

"Elbette gider. Meteoroloji büyüleyicidir. *Aklını yitirmiş* değilsin yani."

Uyarılarıma rağmen, hem Nick hem de babam Nick'le benim pikniğe gitmemiz konusunda ısrar etmişlerdi. "Yağ-

mur yağmayacak," dedi babam, sırt çantama bir Fransız baget ekmeği, biraz peynir ve birkaç elma tıktıştırırken.

Nick kaşlarını kaldırdı. "Ben yağmayacağını biliyorum, tamam mı? Bunu şu küçük Bayan Bilmiş'e söyleyin."

Babam üzgün bir şekilde başını salladı. "Korkarım ki bu evdeki tüm bayanlar bilmiş. Doğruyu dinlemezler ve ne yazık ki bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Daha piknik yapacağımız yere varmadan yağmur yağmaya başladı.

Nick iç geçirip kabanını başımıza örttü. "Böyle zamanlarda, kafası basan bir kızıdan hoşlandığıma gerçekten pişman oluyorum."

"En azından bende bir şemsiye var," diye gülümseyip Nick'in şemsiyemin altına benimle birlikte sığınmasına izin verdim. "Atmosfere günde 2.721,5 kg mikro-meteorit girdiğini biliyor muydun?"

"Bu kulağa inanılmaz derecede tehlikeli geliyor." Nick sırtıp şemsiyenin sapını salladı. "Bu bir parça su geçirmez kumaşın bizi tamamen koruduğundan emin misin?"

"Bu meteoritler gerçekten minnacık ama. Bulutların içine girip suyla bir araya geliyorlar ve yağmur olarak yeryüzüne düşüyorlar."

"Desene, dilimi çıkarıp yağmur suyu içmeye çalışmayı bıraksam daha iyi olacak o zaman."

Güldüm. "Belki de senin milyarlarca yıl yaşında olan bir

kayan yıldızın küçücük parçacıklarını yakaladığını görüp dış dünyadan gelmişlerdir." Elimi uzatıp birkaç yağmur damlası yakaladım ve Nick'e gösterdim.

Oysa Nick elime değil, yüzüme bakıyordu. Kızardım ve dikkatimi elimdeki su damlacıklarına verdim.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi.

"Kesinlikle bilmiyorum. Asla bilemiyorum," dedim, gözlerimi dikip yağın yağmura bakarken. "Kelimenin gerçek anlamıyla asla bilemiyorum ne düşündüğünü."

Gülme sırası Nick'teydi.

"Sanırım haklıydım," dedi şemsiyemi kapatırken. Sonra bana sarıldı ve bu şekilde devam ettik yağmur altında yürümeye. "Bir şemsiyeye ihtiyacımız yok ne de olsa."

45

İnsan vücudu çok şaşırtıcı bir sistemdir.

Mide asidinin çinkoyu eritebilecek kadar güçlü olduğunu biliyor muydunuz? Ya da ömrümüz boyunca iki yüzme havuzunu doldurmaya yetecek kadar tükürük ürettiğimizi? Peki ya sabahları boyumuzun akşamki boyumuza göre kabaca bir santimetre daha uzun olduğunu biliyor muydunuz?

Size, birazdan anlatacağım şeyle en alakalı gerçeği de söyleyeyim: Beynimizdeki ön hipofiz bezi, uyanmanız gereken saatten önceki bir saat içinde *adrenokortikotropin* adı verilen bir polipeptit tropik hormon salgılar ve bu hormon, bir uyarıcı ve doğal bir çalar saat görevi görür.

Dün geceki tüm hazırlığım tamamen bir zaman kaybetmiş aslında. O kadar yıl okula gitmek için erken kalktıktan sonra hipofiz bezim mükemmelleşti ve dakikleşti tabii. Ortalık hâlâ zifiri karanlık ve kurduğum saatlerin hiçbirisi henüz çalmadı ama ben uyandım.

Keşke vücuduma biraz daha güvenmeye başlayabilsem de AA kalem pillere yatırdığım bir sürü paradan tasarruf edebilsem.

Birkaç defa esnedikten sonra terliklerimi ayağıma geçiriyorum ve uykum açılınsın diye gözlerimi ovuşturuyorum. Sonra da karanlık yatak odasından, el yordamıyla yolumu bularak önce banyoya, oradan bir bardak su ve birkaç çikolatalı bisküvi almak için mutfağa, oradan da televizyonu açmak (Japon reklamlarını seviyorum. Tek bir kelime anlayamıyorum ama çok neşeliler.) için gün ışığıyla aydınlanmış olan oturma odasına geçiyorum. İşte tam bu anda elimde bardak ağzımda bir parça bisküvi ile donup kalıyorum. Gün ışığıyla aydınlanmış olan oturma odası. Gün ışığıyla aydınlanmış olan oturma odası.

Gün ışığıyla aydınlanmış olan oturma odası mı?

Daha şafak bile sökmedi ki...

Aman Tanrım.

AMAN TANRIM.

Pencereye koşuyorum. Güneş o büyük enerjisini göğün tepesinden yeryüzüne saçıyor.

Saatime bakıyorum: 09:25.

HAYIR.

HAYIRRRRR. HAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIR.

Son sürat koşarak yatak odasına girip perdeleri açıyorum. Güneş ışıkları yatak odasına akın ediyor. Rin kulağında kulaklıkları ile ranzasında yatmış horluyor; Kylie onun kuyruk sokumuna kıvrılmış ve Poppy de çoktan evden çıkmış. Kuş

şeklindeki çalar saatimi elime alıp sallıyorum: Gözleri hâlâ kapalı. Roket çalar saatime bakıyorum: Roket hâlâ yerinde duruyor. Sonra da gözlerimi lazer tabancalı çalar saatime di-
kiorum: Işıkları sönmüş.

Üç saatten hiçbiri de çalmamış.

Bu *istatistiksel* olarak bile nasıl mümkün olabilir ki?

Cep telefonumu alıp Yuka'yı aramalı ve buradan çıkma-
lıyım hemen. Ancak, telefonum komodininin üstünde yok.

Dolayısıyla Yuka'nın mektubunu kapıp penguenli pija-
malarımın üzerine sarı bir hırka geçiriyorum ve kendimi he-
men Tokyo sokaklarına atıyorum.

Yuka niçin aramadı ki? Niçin beni ayaklarımdan sürüye-
rek yataktan çıkarması için birini yollamadı ki? Telefonum ne-
rede? Niçin yatak odasının perdeleri bu kadar kalın ki?

En önemlisi de, niçin ben?

Tüm bu soruları taksi şoförüne soruyorum ama taksi
şoförü İngilizce bilmiyor. Dolayısıyla, alabildiğim tek yanıt bir
sürü baş sallama ve dikiz aynasından rahatsız edici bakışlar.

Sonunda -tam olarak üç saat gecikmiş olarak- solgun
yeşil bir çatısı olan kocaman, alçak, kare bir yapının önün-
de duruyoruz. Bu yapıdan o kadar etkilendim ki konuşmayı
bile kestim. Çatının her iki kanadı da yukarıya doğru gide-
rek eğim kazanıyor ve ortada birleşiyor. Binanın ön tarafın-
da büyük cam bir kapı var ve girişin her iki yanındaki beyaz

duvarlara da güçlü görünen, iri cüsseli, kızgın ifadeli adam resimleri çizilmiş. Adamların üzerinde bel bölgelerine sarılı bir parça kumaştan başka hiçbir şey yok.

Bu bir *sumo* ringi.

Japonya'dayım ama Yuka'nın beni bir *sumo* ringine çağıracığı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Midem sıkışmaya başlıyor. Gözlerimi dikip kapıya bakıyorum. Başımın ne kadar büyük bir belada olduğu konusunda pek bir fikrim yok doğrusu ama pazartesi günü felaketten sonra sanırım başım bir hayli büyük bir dertte.

Odaklan, Harriet.

Şoföre ellerim titreyerek bir tomar para uzatıp taksiden iniyorum ve gergin bir hâlde Yuka'ya doğru koşmaya başlıyorum.

Birden duruyorum çünkü:

- Merdivenlerde biri oturuyor.
- Merdivenlerde oturan kişi yolumu kapatıyor.
- Nereye gitmem gerektiğini unutuverdim.

"Ne yazık ki Japonya'daki masalar çok alçak," diyor Nick, burnunu büzüştürürken. "Bu sefer nereye saklanacaksınız bakalım?"

46

Nick'i Düşünmemem için Nedenler

1. Bana onu düşünmememi söyledi.
2. Düşünecek çok daha önemli şeylerim var.
3. Tek yaptığım onu düşünmek.
4. O bir geri zekâlı.
5. Zaten sınırlı sayıda anım var ve onların da yıpranmasını istemiyorum.

Son bir iki günde kalbime gayet sert talimatlar verdim.

Şu anda kalbimin hâline bakılırsa, talimatlarımdan *hiçbirini* kesinlikle dinlemediği gayet net.

Ellerim ıslak ve yapışkan, boğazım kuru, gözlerim yanıyor, yanaklarım buz kesmiş bir hâlde. Çok hızlı nefes alıp veriyorum ve çok yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum. Bir şey kısa devre yapmış da her bir vücut fonksiyonum yer değiştiriyormuş gibi.

Göğsümün bir yunus gibi inip kalktığını saklamak için kaşlarımı çatıyorum ama sonra takınmaya çalıştığım sert ve sofistike ifadeyi bir şekilde baltalayan penguenli pijamalarımı

hatırlıyorum. Üzerimde penguenli pijamalarım var.

Umurunda değilmiş gibi yap, Harriet. Hiçbir zaman da umurunda olmamış gibi yap.

Boğazımı temizleyip en soğukkanlı tavrımı takınmaya çalışıyorum. "Hey! Ne işin var o kaldırımında?"

Nick ellerini yüzüne götürüyor. "Ellerimi kokluyorum, görüldüğü üzere. Koklamak ister misin?"

Ağzını çarpıtarak sırtıyor bana Nick ve ben kıpkırmızı oluyorum. Onunla ikinci karşılaşmamızda ben söylemiştim bunları ona. Romantik ilişkimize gülüyor hâlihazırda. Öncelikle bir çeşit... Saygılı, kederli bir süreç olması gerekmiyor mu? Bir dakikalık bir sessizlik ya da öyle bir şey işte?

Öfkem kabarıyor. "Şahane," diye çıkışıyorum. "O hâlde niye..." diye söze başlıyorum ama söyleyebileceğim yaratıcı bir şey gelmiyor aklıma. Dolayısıyla ben de burnumu havaya dikip Nick'in yanından yürüyüp geçiyorum.

Saniyeler içinde yanımda bitiyor Nick. Zaten uzun boylu erkek modellerle ilgili sorun da bu ya: Çok geniş adımları var ve böyle bir avantaja sahip olmaları tamamen adaletsiz bir şey. Özellikle de birimizin ayağında pofuduk, ayıcıklı bir terlik varken ve bu terliğin burnu ikide bir kaldırım taşlarına takılıp dururken.

Ayaklarımı biraz daha yukarı kaldırarak yürümeyi deniyorum ama bu sefer de ayaklarını yere vura vura yatmaya

giden bir çocuk gibi görünüyorum.

"Harriet..." diyor Nick. "Bak. Sana söylemem gereken bir şeyler var ama bunu size geldiğimde, Poppy'nin önünde yapamadım. Anlıyorsun, değil mi? Kızma bana."

Duruyorum ve kalbim hafifçe atmaya başlıyor.

Bunu duymak istemiyorum. Kendini ne kadar suçlu hissettiğini ya da beni bu konuda uyarmaya çalıştığını duymak istemiyorum. Kalbin 'başına buyruk' olduğunu ya da bazı şeylerin 'kısmet' olmadığını duymak istemiyorum.

Mükemmel, sarışın süper modelleri; çilli, turuncu saçlı kız öğrencilere tercih ettiğini açıklanamayacak bir şekilde anlamış olduğunu duymak istemiyorum.

Beni hiçbir zaman kırmak istememiş olduğunu duymak istemiyorum.

En çok da beni hâlâ önemseydiğini *ama bunun sadece eskiden olduğu gibi olmadığını* duymak istemiyorum.

Sanki arkadaşlık, romantik bir ilişkiyi ilk kez onun gibi biriyle deneme konusunda *böylesine* cesur davrandığım için bana verilen bir tahta kaşık ödülüymüş³¹ gibi hissediyorum.

Poppy'nin sesi yankılanıyor beynimde. *Gülünç. Zevksiz. Önemsiz bir şey.*

Birden fikrimi değiştiriyorum.

"Lütfen söyleme," diyorum neşeli bir hâlde, yüzüme

31 1800'lü yıllarda Cambridge Üniversitesi'nde başlayarak bir geleneğe dönüşen bu ödül, sınavların yanı sıra spor müsabakalarında sonuncu gelen kişi ya da gruplara verilir. (ç.n.)

olabildiğince büyük, canlı bir gülümseme yerleştirip ona dönerken.

Olgun biri gibi düşün, Harriet. Yetişkin biri gibi düşün. Nazik ve soğukkanlı ol.

"Sorun yok. Seni görmek güzel ama ortak geçmişimizle ilgili kaprisleri ardımızda bırakmamızı tercih ederim." *Güzel. Henry James-vari³² bir şey oldu. "Tamamen..." İçim bir dondurma kepçesiyle defalarca oyuluyor gibi? "Oki."*

Hafifçe irkiliyorum. Tamamen oki mi?

Bu, gerçek bir kelime bile değil.

Nick afallamış görünüyor ve ben en sonunda anlıyorum ki Nat neden bahsettiğini tamamen biliyormuş. Bu durumla başa çıkmanın mükemmel yolu bu. Bir erkeğin aklının bu kadar karıştığını daha önce hiç görmemiştim doğrusu.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bir parçacık bile böyle düşünmüyorum.

"Kesinlikle," diyorum ve Nick'in yüzündeki daha da şoke olmuş ifade ödülüm oluyor. Elimi uzatıyorum. "Arkadaş mıyız?"

Nick gözlerini dikip bana bakıyor.

Bu rol yapma işini kaptım ben. Alın bakalım, Bayan Campbell. Belki de drama dersini bırakmakla hata ettim zaten.

Nick, ağır ağır uzattığım elimi alıyor ve kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

32 1843-1916 yılları arasında yaşamış ABD doğumlu yazar. (ç.n.)

Hayır.

"Kesinlikle," diyorum, gülümseyip sanki anne babamın verdiği bir akşam yemeği davetine katılan bir yabancıнын elini sıkarak gibi Nick'in elini bir aşağı bir yukarı sallarken.

Sonra da sanki tüm iç organlarım bir yığın hâlinde kaldırıma dökölüverecek değilmiş gibi binaya doğru hızla yürümeye başlıyorum.

"Peki," diyor Nick düz bir şekilde, bana yetişirken. "Bunun açıklığı kavuştuğuna sevindim." Onu son derece can sıkıcı bir konuşmadan kurtarmış olduğum gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, çok da rahatlamış etkisi bırakmıyor Nick. Şu anda, kendimi düşünmediğimden ve cesaretimden ötürü benim onuruma bir plaket hazırlıyor olmalıydı aslında. Hiç fikir ayrılığına neden olmadığım için resmimin önünde mumlar yakıyor olmalıydı. "Bir saniye, Harriet," diyor, ben tam kapıya uzanmak üzereyken kolumu tutarak.

Sanki biri beni büyükbaş hayvanları dürtmeye yarayan ucu sivri bir çubukla şişlemiş gibi hissediyorum. Bileğime doğru bir elektrik akımı yayılıyor, sonra omzuma çıkıyor ve oradan da bir şekilde beynime ulaşıyor bu elektrik akımı. Dolayısıyla ne düşünebiliyorum ne duyabiliyorum ne de görebiliyorum.

Nazik bir şekilde kolumu çekip kurtarıyorum elinden.

Nick eline bakıyor. Sonra da gözlerini kırıştırıp bana bakıyor tekrar. "İlül..." Tekrar gözlerini kırıştırıp silkiniyor. Onu

biraz önce vücudumda dolaşan elektrikle çarpmış olabilirim diye kaygılanıyorum hafifçe. "Bence... Ön kapıdan girme. Yuka seni görmeden yan girişten girmelisin."

Of, ayvayı yedim. Modelliği tamamen unuttuğum. *Yine.* Wilbur haklı: Odaklanmayı öğrenmeliyim gerçekten.

"O-o kadar kızgın mı bana?"

"Daha mutlu olduğun zamanları biliyorum," diyor Nick, yüzünü buruştururken. "Acilen ringe çıkmalıyız. Bu şekilde ögle arasına kadar hayatta kalabilirsin belki."

Ani bir panik dalgası kafamdaki tüm romantik düşünceleri bir anda silip sürüyor. "Şey..." Ağzım kupkuru. "Ringe mi dedin sen?"

"Burada ne yapacağımızı sanıyordun ki?"

Kusacağım. *Gerçekten sumo güreşi yapacağım, öyle mi?* Koordinasyon becerim geçen dönemki On Birinci Yıl Dansı'na katılmama bile yetmedi ki. 'Herkesin önünde hareket etmek için fiziksel olarak donanımlı' olmadığımı söylediler. "Biz derken?"

"Ben de çekime katılıyorum seninle. Ama ben uzakta, sadece arka planda olacağım. Bir erkek aksesuar yani."

Aman Tanrım. Belki eski erkek arkadaşlar hakkında çok şey bilmiyorum ama kendinizi onların kollarına atmamanız gerektiğinden bir hayli eminim. Özellikle de bir ringde, fiziksel olarak yapmamanız gerekir bunu.

"Sadece ben ve sen mi?" Evet, geçirdiğim şokun dil bil-

gimi alt üst etmekte olduğunu farkındayım.

Nick başını sallıyor ve birden nefesim kesilir gibi oluyor.

"Artık değil," diyor, stadyumun kapısını açarken. "Geç saatlere kadar yatarsan bununla karşılaşsın işte." Dünya tarihinde bugüne kadar var olmuş en büyük kalabalığı işaret ediyor. "Abartacak bir şey yok ama."

47

Beden eğitimi öğretmenimin de büyük bir memnuniyetle onaylayacağı gibi, çok hızlı koşabilen biri değilimdir ama yine de Nick'ten en az on metre kadar kaçmayı becerebiliyorum. Sanki ürkmüş bir inekmişim gibi, Nick'in beni stadyuma geri sokmak için itelemesi gerekiyor.

Aslına bakarsanız, o kadar titriyorum ki içimde *süt olsaydı* çoktan tereyağına dönüşmüş olurdu.

"Aslında burada hiç kimse olmayacaktı," diye açıklıyor Nick, ben ters dönmüş bir karafatma gibi kol ve bacaklarımı gelişi güzel sallamayı kestiğimde. "Bir saat sonra başlayacak olan bir sumo maçı için gelmişler. Sen zamanında gelseydin, burası boş olacaktı."

Kapının aralığından içeriyi gözetliyorum. Birbiri ardına dizilmiş koltuklar tavana kadar uzanıyor ve bu koltukların neredeyse tamamı dolu. "Yapamam," diyorum neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle. "Nick, lütfen beni bunu yapmaya zorlama."

Ümitsizce yere bakıyorum. Bir levye bulabilsem, birkaç

döşeme tahtasını gevşetip bunların altına süzülebilir ve bir fare ya da bir sıçan ya da gerçekten kocaman ve tamamen ümitsiz bir tespih böceği gibi bu tahtaların altında yaşayabilirim sonsuza kadar.

“Elbette yapabilirsin,” diyor Nick. “Bunlar, bir daha asla görmeyeceğin yabancılar. Senin hakkında ne düşünecekleri kimin umurunda ki?”

Tekrar kalabalığa ve güreş alanına bakıyorum ve midem ikiye katlanıyor. *Hiç kimse* altı ayda bu kadar dönüşüm geçiremez. Sadece birkaç tane yabancı yok burada. Binlerce yabancı var. Binlerce, binlerce, binlerce yabancı...

“Benim,” diyorum. “Benim umurumda.”

“Onlar, sumo güreşi izlemek için buradalar, Harriet. Bizi izlemek için değil. Bize hiç dikkat etmeyecekler bile. Ringe çıkıp yarım saatliğine yapacağımızı yapıp sonra da geri ineceğiz. Her şey...” Göz kırıyor bana. “Oki olacak.”

Nick’e bakıp teslim olmuş bir şekilde iç çekiyorum. Böyle şeyler için sözleşme imzaladım: Canlı podyum yürüyüşleri, canlı televizyon yayınları, canlı ahtapotlar ve canlı sumo. Modellikle ilgili her şey *canlı*. Saklanacak hiçbir yer yok.

Üstelik oracıkta karnımın deşilmesini istemiyorsam, Yu-ka’nın sabrını daha fazla zorlamamalıyım sanırım.

Evet anlamında başımı sallıyorum.

“Muhteşem,” diyor Nick. “Ben de orada olacağım. Dolayısıyla endişelenme, tamam mı?”

Bu, son iki ayda duyduğum hem en iyi hem de en kötü cümle. "Hı hı."

Nick, kocaman beyaz bir eşarba ve çok büyük bir kilitli iğneye benzeyen şeyleri alıyor önünde duran bir sandalyeden. "İşte kostümün. Ringde görüşürüz."

Sonra da bana göz kırpıp kapıdan geçerek kalabalığın içinde gözden kayboluyor.

48

Nick'in elime tutuşturmuş olduğu eşarba bakıyorum dehşetle.

Bu, *mawashi* olarak adlandırılan geleneksel bir sumo peştamalı. Dokuz metre uzunluğunda, altmış santimetre genişliğinde ve ipek. Karnınızın ve kalçalarınızın üzerinden dolayıp şeyde - bilirsiniz işte, önünüzde - tutturuyorsunuz. Bunu erkekler giyiyor.

Ancak, Yuka'yı daha fazla sinirlendirmeyi göze alamayacağımdan, soyunma odasına doğru yürürken derin ve profesyonellere yakışır bir nefes alıyorum. Soyunma odasına geldiğimde bu kumaşı denemek için penguenli pijamalarımın üzerinden sarıp o kocaman kilitli iğneyle tutturuyorum. Sonra çözüp biraz daha yukarıdan sarıyorum. En sonunda da bu ipek kumaşı bir mumya gibi bütün vücuduma dolayıp ucunu kilitli iğneyle tutturuyorum.

Bu daha iyi.

şu anda dünyanın en namuslu geçinen bebeği gibi görünüyorum.

Kapı açıldığında, yerde yuvarlanarak vücuduma dolağım kumaşın altından pijamalarımı çıkarmayı deniyorum. Saçı rakun şeklinde maviye boyanmış olan genç bir Japon bayan, ardında siyahlar giymiş büyük bir grup insanla odaya giriyor.

Bu insanların ellerinde fırçalar, ışıklar, kutular ve katlanmış masalar; yüzlerinde de son derece deneyimli profesyonellere özgü ciddi, odaklanmış bir ifade var.

Hepsi birden gözlerini dikip bana bakıyorlar. Sonra, saçları rakun gibi boyanmış olan kadın güzel, lacivert bir elbise uzatıyor bana. Bu, eteği yere kadar uzanan, ipeksi bir elbise. Işık deliklerden geçip elbisenin üzerinde yıldızlar gibi parlarsın diye alt tarafına küçük delikler açılmış. İnce askıları ve her iki tarafında da derin birer yırtmaç var. Güzel, benim ölçülerime uygun ve tam Yuka'nın tasarlayacağı gibi bir şey bu elbise.

Bense *tam* bir ahmak gibiyim.

"Merhaba," diyorum olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde. Sonra da yerin yarılip beni tamamen yutmasını bekliyorum sabırla.

"Adım Shion," diyor kız sırtarak. "Yeni stilistim." Beni baştan ayağa süzüyor. "Sen de Harriet Manners olmalısın."

Evet evet, Nick'i öldüreceğim. Bu, hiç komik *değildi*.

Maalesef kimse benimle aynı fikirde değil ama. Sonraki on dakika içinde kıkırdayıp duran bir kuaför, hızla saçımı jö-

leleyip sıkı bir topuz yapıyor; ikide bir kahkaha atan bir stilist omuzlarıma parlak ve yapışkan bir şey sıkıyor ve gülmekten titreyen bir makyöz gözlerime lacivert simle ağır bir makyaj yapıyor. Benimle işleri bittiğinde bana gülüp durmalarından o kadar utanmış durumdayım ki gerginliğimi bile unuttum.

Üstelik eski erkek arkadaşına verebileceğim farklı cezaları düşünmekle çok meşgulüm. Ona saldırmaları için iri martıları eğitebilirim; gözünün içine baka baka, ona ikram etmeden misket limonlu şekerler yiyebilirim; uğursuz görünümlü yağmur bulutlarının onu her an takip etmesini sağlayabilirim.

Böyle şeyler yapabilirim işte.

Shion bana sumo salonun kapılarına uzanan uzun bir koridoru işaret ediyor, bense intikam almaya o kadar odaklanmış durumdayım ki tamamen sakinim. Kapı aralığından içeriye şöyle bir bakmak, içerideki herkesin sadece kendi işiyle meşgul olduğunu doğruluyor: Sohbet ediyorlar, gülüyorlar, bir şeyler yiyip, bir şeyler içiyorlar. İzlemek için para ödedikleri asıl şova hazırlanıyorlar.

Bu da oraya çıkıp işimi yapabileceğim anlamına geliyor.

Kapıdan içeriye süzülüyorum sessizce. Ringe çıkan merdivenlerin alt kısmında göz kamaştıran, parlak pembe, parıltılı, altı tane ince kırmızı bağcığı olan bir çift yüksek topuklu ayakkabı duruyor. Bir de bunlara ilıştırilmiş bir not var:

Mümkün olan en kısa mesafe bu. x

Gölüp yere eğiliyorum ve hafifçe bir fiske vurarak notu yere atıyorum. Bu ayakkabılar bana biraz dar ama ayaklarımı içine sokup bağcıklarını bağlamayı beceriyorum.

Sonra da doğrulup omuzlarımı dikleştiriyorum ve merdivenlerden ringe çıkıyorum.

49

İlk gördüğüm şey Nick oluyor.

Devasa kare sahanın diğer tarafında duruyor ve üzerinde lacivert ipek bir pantolonla düğmeleri tamamen iliklenmiş lacivert bir gömlek var. Başı aşağıya eğik ve hafifçe ileri doğru bakıyor; cildi parlıyor ve ben ilk defa -içim cız ederek- fark ediyorum ki saçının büyük bir kısmı gitmiş olmasına rağmen ensesinde bir ördek kuyruğu gibi görünen o küçük kıvrık hâlâ duruyor.

Sonra Yuka'yı fark ediyorum. Somurtmakta olan fotoğrafçı Haru'nun yanındaki kocaman bir ekranın arkasına saklanmış kısmen. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, siyah dantel bir elbise giymiş, başına küçük bir şapka ilâştirilmiş, yüzü sert ve bembeyaz.

Sonra da kalbimin sesinin farkına varıyorum.

Çünkü Nick'e doğru ilerlerken ve o da dönüp bana doğru ilerlerken sadece şunları duyuyorum:

Kalbimin gümbürtüsünü.

Topuklarımın tahtada çıkardığı sesi.

Soluğumu.

Kalabalıktan çıt çıkmıyor.

50

Şu ana kadar izlediğim romantik filmlerin bir haylisinde her zaman baş kadın karakterle baş erkek karakterin bir araya geldiği ve dünyanın geri kalan kısmının bulanıklaştığı bir an vardı. Nerede olduklarının hiçbir önemi yoktu. Görüp duyabildikleri tek şey birbirleriydi.

Söyleyebileceğim tek şey, romantik filmlerin *yalan söylediği*.

Ortada seyircileri görünmez kılan bir sis yok. Binlerce, binlerce insan görüyorum. Hepsi de durmuş, sessizce ve dikkatle beni izliyor.

Hemen yüzümdeki dehşet ifadesini silmek için elimden gelenin en iyisini yapıp ringin ortasına doğru bir model gibi yürüyorum. Çenemi havaya kaldırıp kaskatı bedenimi bayat bir çubuk kraker haricindeki bir şekle sokmak için eğmeyi deniyorum.

Hiçbir uzvum düzgün çalışmıyor. Ben sahada şekilden şekle girerken, her bir hareketimle Yuka'nın gözleri daha da kısıklışıp kızgın bir hâl alıyor ve Haru'nun el hareketleri duy-

gularını daha da açığa vuruyor.

Zorla yutkunararak dönüp başka bir duruş deniyorum. Sonra da sola doğru kayıp başka bir duruş daha deniyorum. Sağ omzumu geri atıp elim kalçamda öne doğru eğiliyorum.

Tam bu anda Nick'in beni takip ettiğini fark ediyorum.

Bunu yapmak, eski erkek arkadaşım sahada peşim sıra gelmeden de yeteri kadar zor zaten. Hani bir *erkek aksesuar* olacaktı, *arka planda* olacaktı?

Niçin beni kızdırıyor yine?

Ona kötü bir bakış atıyorum ve topallayarak sahanın başka bir köşesine geçiyorum. Peşimden geliyor. Dolayısıyla, başka bir tarafa gidiyorum ama o da geliyor. Tam bir dakika boyunca takip edilerek bir daire çizdikten sonra yenilgiyi kabul ediyorum. Nick, nefesini boynumda hissedebileceğim kadar yakınımda duruyor ve vücudumdaki her bir tüy diken diken oluyor anında.

"N'apıyorsun?" diyorum dişlerimin arasından, başka bir duruş denerken. Eli belime dokunuyor ve o anda vücudumun sağ tarafına bir yıldırım düşüyor.

"Sen n'apıyorsun?" diye fısıldıyor Nick. "Ne var ayağında?"

"Eldiven," diye çıkışıyorum, duruşumu değiştirirken. "İnsanlar ayaklarına normalde ne giyerler?"

"Bu bir sumo ringi. Ayakkabı giymek yasaktır. Özellikle de topuklu ayakkabı. Seyirciler küplere bindi."

Sanki tüm stadyum bir anda karanlığa gömölüyor gibime geliyor. Şoktan beynim duruyor. Aklım tekrar başıma geldiğinde, yirmi bin insanın gözlerinin nereye odaklanmış olduğunu birden fark ediyorum. Tüm gözler yüz kızartıcı, acı veren, parıltılı ayakkabılarıma odaklanmış. "A-a-ama beben..."

"Çıkar şunları," diye fısıldıyor Nick aceleyle. "Hemen."

Ayakkabılarımı çıkarmak için eğiliyorum ama ellerim çok titriyor. Kırmızı bağcıklar çok ince ve bir sürü. Gözlerim yaşla dolup kan beynime sıçrarken yapabildiğim tek şey, bağcıkların tokalarına dokunmak. Bağcıkları çözemiyorum.

Nick önümde yere eğiliyor birden. "Ben açarım," diyor. "Kıpırdama."

Dengemi sağlamak için sakince elimden tutuyor ve Beyaz Atlı Prens gibi ayakkabılarımı çıkarıyor. Sonra da her yöne dönerek seyircileri selamlıyor eğilerek ve ayakkabıları sahadan aşağıya atıyor.

"Şimdi," diyor Nick hafifçe başını sallayarak. "Beni taklit et."

51

Pasifik Okyanusu'nun derinliklerinde yaşayan bir balık asalağı vardır. Tehlikede olduğunu hissettiğinde, kendini korumak için gözeneklerinden sümüksü bir sıvı salgılar ve düşmanını bu yapışkan maddeyle kuşatır. Sonra kendisi de bu yapışkan tuzağa düşerek ölür.

O kadar utanç içindeyim ki düzgün bir şekilde soluyamıyorum. Gözlerimi kırpıstıramıyorum. Kıpırdayamıyorum. Poz veremiyorum. Yani modellik yapamıyorum. Aynen balık asalağı gibi, kendi paniğim içinde boğulmaya başlıyorum.

Küçük düşmüş olmaktan dolayı kaskatı bir şekilde, Nick'in sahadaki başlangıç noktasına geri gitmesini ve sonra da yüzünü bana doğru dönüp bir bacağını hayali bir lamba direğine çışini yapmakta olan bir köpek gibi havaya kaldırmasını -inanamayan gözlerle- izliyorum.

Ben daha Nick adına kızaramadan -hiç kimse bu hareketi yapıp da utanç verici bir duruma düşmeyecek kadar yakışıklı değildir- Nick gözlerimin içine bakıp havadaki ayağını küt diye yere vuruyor ve en yüksek sesiyle "AAAAAARRRRR-

GH!!" diye bağıyor.

Sonra da dirseklerini sağa sola oynatarak aynen Rusya'da karda çekim yaparken yaptığı gibi küçük bir yuh çekiyor.

İlk fotoğraf çekimimde olduğu gibi yine kendimi gülmekten alamıyorum ve içim birden rahatlamaya başlıyor.

Yuka'ya ya da fotoğrafçıya bakmamaya çalışarak, ben de itaatkâr bir biçimde bacağımı olabildiğince havaya kaldırıyorum, biraz duraksıyorum ve olabildiğince güçlü bir şekilde "AAAAAAAARGGH!!" diye bağırarak ayağımı yere vuruyorum. Nick diğer bacağıyla da aynı şeyi yapıp bağıyor: "AA-ARRRGH AAAARGH!"

Kendimi hayatımda hiç bu kadar az asil hissetmişliğim olmamıştı ve bu -doğrusu- bana gerçekten bir şey anlatıyor.

Ancak Nick pantolonunun paçalarını yukarı çekip bir bacağıyla havaya yavaşça bir tekme savurup yere çömeldiği zaman anlayabiliyorum ne yaptığını.

Sumo yapıyor.

Yavaşça elbisemin yanlarından tutarak eteğimi topluyor, yüzüme çeki düzen veriyor ve havaya bir tekme savuruyorum ben de. Parmak uçlarımda yere çöküyor ve kalabildiğim kadar uzun süre o şekilde kalıyorum.

Sonra Nick de ben de doğruluyoruz ve birbirimize doğru yavaşça birkaç adım atıp yaptığımız şeyi en baştan tekrarlıyoruz. Bunu iki kez daha tekrarlıyoruz.

Birbirimize yaklaştıkça -ayaklarımızı yere vurarak çöme-

lip, bağırp, birbirimize doğru adım attıkça- muhteşem bir şey olmaya başlıyor. Kalabalık gerçekten görünmez olmaya başlıyor. Yalnızca ikimiz kalana kadar gözden kayboluyorlar.

Birbirimizin çevresinde dönüyoruz.

Ayaklarımızı sertçe yere vuruyoruz.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, sanki bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Ancak Nick bana hırladığı zaman -ben de sırtıp ona hırladığımda- seyircilerden gelen bir ses duyuyorum. Gitgide yükselen güröl güröl bir ses.

Ancak kafamı kaldırıp baktığım zaman seyircilerin gülmekte olduğunu anlıyorum. Haru'ya bir bakış atıp onun başını hafifçe eğdiğini görünce anlıyorum ki bir sorun yaşamayacağım.

Bu da Aslan Çocuk'un beni kurtarmış olduğu anlamına geliyor.

Yine.

52

Birçok şey yapabilirim.

Periyodik tablonun tamamını ve altı Shakespeare sonesini ezbere okuyabilirim, 997'den itibaren 3. Kenneth'la başlamak üzere İngiltere'nin tüm kral ve kraliçelerini sırasıyla sayabilirim ve kimse bakmazken elimle neredeyse kusursuz bir daire çizebilirim.

Belli belirsiz yüz ifadelerini doğru biçimde yorumlamak, bir sürü faydasız becerimden biri olmasa da bugün bu konuda endişe duymam gerektiğini sanmıyorum.

Yuka Ito çok öfkeli.

"Açıkla," diyor, biz sessizce saha merdivenlerinden inip dışarı doğru çıkarken. Aynen, Narnia'nın Beyaz Cadısı'nın ilk kar taneciğini bulduktan sonra görüldüğü gibi görünüyor. "Hemen."

Her bir adrenalin zerreciği buharlaşıp kayboluyor ve ben birden o kadar korkuyorum ki insandan yapılmış bir disko topu misali sürekli renk değiştiriyor gibi hissediyorum: beyaz, sonra kırmızı, pembe, yeşil, sonra da bir çeşit taşlaşmış bir

mor. "Ö-özür dilerim," diye kekeliyorum hemen. "Biz şey yapmaya... Japon kültürünü yaratıcı bir şekilde..."

"Verdiğin pozlardan bahsetmiyorum."

Evet. Elbette onlardan bahsetmiyor. "Ben..." Yutkunuyorum. "Şey..."

"Neredeydin bu sabah?"

"Ben... Kurdum... En azından kurduğumu düşündüm... Alarmlar çalma..." Cümlelerimi tamamlayamayacak kadar korkmuş hâldeyim şu anda.

"Üç saat geciktin." Yuka'nın bağırması gerekmiyor. Ağzından bağırmandan çıkan her bir hece, sivri uçlu bir buz gibi. "Şoför kapının önünde iki saat bekledi. On üç kez ziline bastı. Dün gece nerede kaldın?"

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılıyor. *Ne?*

"Ben o... Ben o..." *Ben oradaydım. Evdeydim.*

"Defalarca cep telefonunu aradım. Direkt telesekreter çıktı. Benim için çalışırken cep telefonunu kapayamazsın."

"Kapama..."

"Partilerde eğlenmek için burada olmadığını net bir şekilde söylemiştim sana."

Ağzım şoktan bir karış açılıyor. *Partilerde mi?* Yuka beni daha önce hiç görmedi mi?

"Ben..."

"Bizi varlığıyla şereflendirmeye karar verdiğinde de benim kıyafetime kendi topuklu ayakkabılarını uygun görüyor-

sun. Bir *sumo* sahasında. Erkeklerle ait bir sahada.”

“Ama...”

Yuka elini havaya kaldırıyor. “Hayır,” diyor. “Duymak istemiyorum, Harriet. Kabalık ve saygısızlık ettin, itaatsizlik gösterdin ve bunu yirmi bin kişinin önünde yaptın.”

Ömrüm boyunca birçok ad takıldı bana ama bunlar arasında ‘kaba’, ‘itaatsiz’ ya da ‘saygısız’ yoktur. Yaşadığım şok, sonunda sesimin çıkmasını sağlıyor. “Yuka, evdeydim, üç tane çalar saat kurdum, partilere gitmem -asla-, öyle ayak-kabılarım yok, hatta nereden alınacağını bile bilmem öyle bir...”

“Yaptığın hataları yalan söyleyerek kapatmaya çalışma,” diye sözümü kesiyor Yuka. “Ve bu çekimi tamamlamış olmanın da davranışını aklayacağını sanma. Bir profesyoneli taklit etme becerin var diye uçurmadım seni dünyanın bir ucundan buraya.”

Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Kesinlikle haklı. Nick olmasaydı, orada öylece durup paniğimden kaynaklanan balgamım içinde boğulup giderdim.

“Çok özür dilerim,” diyorum alçak sesle, gözlerim dolmaya başlarken.

“Eğer sana bu kadar para bağlamamış olsaydım, Harriet, şu anda eve dönüyor olurdun.” Her bir kelimeyi ısırıp koparıyormuş da öyle söylüyormuş gibi geliyor kulağa. “Bu kararım için şu ankinden daha fazla pişmanlık duymama ne-

den olma," deyip ben daha bir şey diyemeden, Yuka arkasını dönüp binadan çıkıyor.

Ağzım bir karış açık ardından bakakalıyorum.

"Şu *mawashi*," diyor Nick birkaç saniye sonra, eliyle başını sıvazlarken. "Bir şakaydı. Asla..." diyor ama ben onu dinlemiyorum artık. Çoktan kapının kanatlarını iterek açmış, koşarak sahanın köşesine gidiyorum tekrar.

O notu bulabilirsem -onu Yuka'ya gösterebilirsem- belki de bana inanır Yuka. Ona gerçekten saygı duyduğumu, Japonya'yı sevdiğimi, burada olduğum için şanslı olduğumu bildiğimi ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı anlar.

Onun düşündüğü gibi biri olmadığımı anlar.

Ancak o notu ne kadar ararsam arayayım, bir şey değişmiyor.

Not yok. Kaybolmuş.

53

Bir sürü soru var kafamda ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Aslına bakarsanız bu pek doğru değil. Nereden başlayacağımı gayet iyi biliyorum.

Kızlarla birlikte kaldığım daireye döner dönmez, direkt olarak yatak odasına atıyorum kendimi. Rin alttaki ranzanın üzerine yüzükoyun uzanmış, kafasını bir yana dikmiş, İngilizce bir sözlük okuyor. Üzerinde pembe dantel bir elbise var ve mor çoraplı ayaklarını havaya kaldırıp çaprazlamış. Kylie de aynen Rin gibi giyinmiş bir hâlde Rin'in kuyruk sokumuna serilmiş yatıyor. Poppy üst kattaki ranzada sırtını duvara yaslamış, dikkatli bir şekilde pembe oje sürüyor tırnaklarına ve aynı zamanda da *Neşeli Günler* filminde söylenen bir şarkının bir parçasını defalarca mırıldanıp duruyor.

"Beni niçin uyandırmadınız?"

Yaptıkları şeyleri bırakıp bana bakıyorlar.

Yanaklarım yanıyor ve nefes alış verişim gitgide hızlanmaya başlıyor. Boğazım daralıyor gibi oluyor. "Bu sabah er-

ken çıkmışsın, Poppy. Çıkmadan beni niye uyandırmadın?"

Poppy boş boş yüzüme bakıyor. "Niye uyandırsaydım ki?"

"Yuka'yla fotoğraf çekimim için! Biliyordun ki..."

Rin biliyordu fotoğraf çekimim olduğunu ama Poppy bilmiyordu.

"Aaa, olamaz," diyor Poppy ve eli hızla ağzına gidiyor. "Bu sabah çekimin mi vardı? Kaçırdın mı?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum iki yana. "Rin, alarmları duymadın mı?"

Rin'in çenesi titremeye başlıyor. "Ben alarm duymadı, Harry-chan. Balina dinliyordu ben."

"Ya zil? İki saat boyunca zil çalınmış ve hiçbirimiz duymadık, öyle mi?"

Poppy'nin gözleri kocaman açılıyor birdenbire. "Of, Harriet, çok uzun zamandır cızırdayıp duruyordu ve sonunda da bozuldu. Bununla ilgili bir not bırakmıştım sana." Yatağın yanına düzgünce yapıştırılmış olan küçük bir kâğıt parçasına işaret ediyor. "Dış kapıya da ziyaretçilerin cep telefonlarımızı aramalarını söyleyen bir not bıraktık."

Telefonum.

Yere çömelip el yordamıyla yatağımın altını kontrol ediyorum. Üç ya da dört saniye sonra da, telefonumu yere düşmüş bir yastığın arkasına sıkışmış olarak buluyorum. Şarjı tamamen bitmiş.

Aman Tanrım. *Sorunum ne benim? Ne biçim bir insanım ben?*

Bu soruyu kimsenin yanıtlamaması gerçekten hoşuma gider, doğrusu.

Sonra aklıma başka bir şey geliyor birden. Koşarak kuş şeklindeki çalar saatime doğru gidip saati elime alıyorum ve görüyorum ki hâlâ *İngiltere saatine* göre ayarlı. Tüm çalar saatlerim bundan üç saat sonra çalmak üzere kurulu yani.

Sabah tüm olanlar benim hatammış.

Peki ama ayakkabılar diye düşünüyorum. Gerçi...

Hiç kimse o ayakkabıları giymemi söylemedi bana aslında, değil mi?

Belki de sadece bir hediye idi o ayakkabılar. Belki de not yanlış bir zamanda, yanlış bir yerdeydi. Belki de benim için bile değildi o ayakkabılar.

İşte, notların size yapmanızı söylediği şeyleri öncelikle uygun soruları sormadan körü körüne yaparsanız aynen böyle olur. Lewis Carroll³³ *hiçbir şey öğretmemiş mi bana?*

Rin ve Poppy hafifçe sitemkâr gözlerini kocaman açmış bana bakıyorlar. Artık burada olmak istemediğimi hissediyorum birden. Çok çok uzaklarda, böylesine berbat bir insan olmadığım bir evrende olmak istiyorum. Şımarık küçük bir

33 Asıl adı: Charles Lutwidge Dodgson olan ünlü İngiliz yazar, matematikçi, mantıkçı, Anglikan papazı ve fotoğrafçıdır. En ünlü eserlerinden biri *Alice's Adventures in Wonderland*'dir (*Alice Harikalar Diyarında*). Kelime oyunları, mantık ve fantezideki yeteneği sayesinde ün kazanmıştır. (ç.n.)

çocuk gibi kendi kendime bilenmek, her şeyi mahvetmek ve sonra da kendimden başka herkesi suçlamak yerine, yetişkin biri gibi kendi hatalarımın sorumluluğunu üstlendiğim daha hoş, farklı bir dünyada olmak istiyorum.

İşte bu gibi anlarda, kimseler tarafından istenmeyişim bir sır olarak kalsın istiyorum ama nafile.

"Çok özür dilerim," diyorum kim bilir kaçınıcı kez, yüzüm gitgide daha da çok yanarken. Geri geri giderek odadan çıkmaya başlıyorum. "Hiç istemedim... Ben bilmiyorum nasıl... Ben" -daha da kızarıyorum- "Ben çok, çok özür dilerim."

Sonra da, bir utanç dalgası içinde, telefonumu ve şarj cihazımı kapıp koşarak hole çıkıyorum ve holdeki dolabın içine giriyorum.

54

Siz sormadan ben söyleyeyim: Hayır.

Bir dolaba saklanmak hiç garip bir şey değil. C. S. Lewis koskocaman bir roman serisi için mekân olarak bir dolap seçmiştir, çünkü normal insanlar bunu düzenli olarak yaparlar. Zaten başka da bir seçeneğim yok. Bu, Japonya'da altına ya da içine sığabildiğim tek eşya.

Dolabın kapısını sıkıca kapayıp ışığı yakıyorum ve havluy-la kurulama bezi dolu büyük bir karton kutunun içine yığılıyorum. Sonra telefonumun fişini prize takıp Poppy'nin sürgün yemiş çikolatalarını bulana kadar ortalığı karıştırıyorum. Çikolatadan fiziksel olarak ağızıma sığabilecek kadar büyük bir ısırik alıp telefonumu açıyorum ve hızlı arama tuşuna basıyorum.

Merhaba. Ben Nat. Mesajınızı bırakın ya da bırakmayın. Nasıl isterseniz öyle yapın. Zaten siz bu mesajı dinlerken ben muhtemelen çoktan bir koyun tarafından yenmiş olacağım ve bu telefon kocaman bir gübre yığınının üzerinde duruyor olacak, aynen hayatım gibi.

BİP.

Sanırım Nat annesine bir hayli kızgın hâlâ. En azından öyle olmasını umarım. Yoksa, bu mesajdan anladığım kadarıyla, bu gerçekten garip ve birazcık da iç karartıcı bir okul döneminin başlangıcı olacak.

"Selam," diyorum. "Benim... Sadece seninle..."

Hayır, bu doğru değil. Önce en iyi arkadaşımın model olma hayalini çalıp sonra da bir koliye oturup sızlanıp durmam bu konuda. Bir ruh ikizinin görevi, diğerinin gününü daha iyi kılmaktır, daha kötü değil.

Hızla en neşeli, en canlı, en mutlu sesimi takınıp Nat için aldığım sürpriz hediye mahvediyorum.

"İl... Nat hatırlıyor musun, My Little Pony³⁴ gibi görünmenin çok havalı bir şey olduğunu söylemiştin bir keresinde. Şey, gökkuşağı rengindeki şu muhteşem takma saçlardan buldum Harajuku'da. Ne renk istersin? Pembe? Mor? Turkuaz?" Duraksayıp boğazıma düğümlenen yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Neyse. Umarım işler yoluna giriyordur Fransa'da. Burada her şey mükemmel ve çokookk eğleniyorum." *Kes şunu artık, Harriet. "Özledim seni. Hoşça kal."*

Sonra da telefonu kapatıp ağızıma başka bir çikolata tikiyorum ve başka bir numarayı çeviriyorum.

"Merhaba. Bu, Toby'nin sesinin elektromanyetik dalgala-

34 Hasbro şirketi tarafından üretilen ve animasyon televizyon dizisine de ilham veren, rengârenk yelelere sahip sevimli tekboynuzlu at oyuncakları.

rının dijital bir kayıttır ve bu kayıt, bir ikili veri sistemi üzerine kodlanmıştır. Siz de kendi elektromanyetik dalganızı bırakın. Bitkiler ve Zombiler³⁵ oynamayı bitirdiğimde sizi geri ararım ama bu biraz zaman alabilir çünkü dürüst olmak gerekirse sadece birkaç mısır tanesi ve lahanayla zombilerin kafalarındaki teneke kovalardan kurtulmak neredeyse imkânsız doğ..."

BİP.

Çikolatanın tamamını yutuyorum. Nat'ın sabahları nasıl davranacağı pek belli olmaz ama Toby mutlaka telefonunu açar. Özellikle de arayan ben olduğumda. Bu, onun en iyi özelliklerinden biridir.

Cidden, ona her ihtiyaç duyduğunuzda emrinize amade olmayacaksa bir takipçiye sahip olmanın ne anlamı var ki zaten?

"Toby? Ben Harriet. Aradım çünkü..."

Çünkü her şey ters gidiyor ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlamasını mı istiyorum? Çünkü bir hoşça kal bile demeden buraya gelmiş olmama rağmen ne olursa olsun her istediğimde hazır bulunması onun görevi mi? Çünkü tek düşündüğüm şey kendim miyim?

Yine mi?

"İlî..." Boğazımı temizliyorum. "Bir yılda satılan Lego parçacıklarını uç uca eklersen bunların dünyanın çevresini beş kez dolanacak uzunlukta olacağını bilmen gerektiği-

35 Bir bilgisayar oyunu (ç.n.)

ni düşündüm. Bu bilgiyi açılır pencere şeklinde, Yüzüklerin Efendisi videona ekleyebilirsin. Böylelikle biraz daha interaktif olmuş olur hem.” Telefonumdan hafif bir titreşim sesi geliyor. Lego hakkındaki bu bilgilerin bir gün işe yarayacağını biliyordum. “Umarım muhteşem bir yaz geçiriyorsundur, Tobes. Konuşuruz sonra.”

Sonra sefil bir hâlde görüşmeyi sonlandırıp biraz önce gelen mesajı okumak için tıklıyorum:

**HARRIET NOKTA ACİLEN BENİ ARA NOKTA KONUŞ-
MAMIZ LAZIM NOKTA WILBUR ÖPTÜM ÖPTÜM NOKTA**

Aklım karışmış bir hâlde gözlerimi mesaja dikip bakıyorum -temsilcim telefonunun Mors alfabesiyle mesaj gönderdiğini zannediyor gibi görünüyor- ve sonra da gözlerimi kapatıyorum.

Bir dakika, Wilbur bana sadece *Harriet* mı demiş?

Aman Tanrım. Başım gerçekten belada sanırım.

Gözlerim tekrar dolmaya başlarken, konuşacak başka birini bulmak için ümitsizce telefon rehberimi tarıyorum ama derdimi bizim mahalledeki kitapçılardan birine ya da Çevre ve Kültür Değerlerini Koruma Vakfı’na dökmek istemediği-me göre tüm alternatifleri çoktan tükettiğimi fark ediyorum.

Bu da kendine saygısı olan hiçbir gencin hiçbir koşulda yapmayacağı bir şeyi yapmam gerekeceği anlamına geliyor.

Anne babamı aramak zorunda kalacağım korkarım.

55

Babamın telefonu cevaplaması yaklaşık altı dakika sürdü.

Bu kadar uzun sürmesinin nedeni öncelikle babamın telefonun nereden çaldığını bir türlü anlayamaması. Cep telefonumdan evdeki bilgisayarı aradım ve teknolojinin bu karmaşık oyunu tam bir kargaşaya neden oldu. Babam bütün evi koşarak dolaştıktan sonra en sonunda ne olduğunu anlayıp doğru düğmeye bastığında, tek duyabildiğim şey onun üst kata seslenmesiydi: "Annabel, bilgisayarında görüntülü bir telefon var! Sen mi akıl ettin bunu?"

Sonunda internet kamerası netleşiyor ama tek görebildiğim şey babamın robdöşambri. "Bak," diye ekliyor babam, ben Annabel'in merdivenlerden yavaş yavaş yürüyerek indiğini duyarken. "Harriet ölmemiş. Hâlâ genç bir kızımız var. Yenisi için yaptığımız başvuruyu iptal et, yoksa iki genç kızımız birden olacak."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim, baba."

Robdöşambri hafifçe kıpırdanıyor. "Beni görebiliyor

mu?" diye merakla soruyor babamın karnı.

"Oturman gerek, canım," diyor Annabel.

Birden çizgili robdöşambr aşağıya doğru kayıyor. "Böyle iyi mi?"

Şimdi de görebildiğim tek şey babamın sol kulağı. Annabel tutup babamın sandalyesini çeviriyor ve babamın tamamı ekranda beliriyor nihayet. Annabel de ekranın köşesinden başını uzatıyor.

"Söyle bakalım, moda dünyasının hangi zevki bizi bu zamana kadar aramana engel oldu?"

Garip bir şekilde omuz silkiyorum. Anne babamı gördüğüm bu kadar sevineceğimi bilmiyordum doğrusu ama şu anda evimi o kadar çok özledim ki ekrandan geçip koltuğa kıvrılmak ve bir daha asla ama asla evden ayrılmak istemiyorum.

Bunu yapamam ama değil mi?

Onun burada olmaması herkes için en iyisi.

"Biri sana merhaba demek istiyor," diyor babam, fıstık ezmesine bulanmış bir zeytin gibi görünen bir şeyi Annabel'e uzatırken. "Çok iğrençsin, Bels," diyor gururla, Annabel'in saçlarını ensesinden tutup havaya kaldırırken. Birden ekranı beyaz bir tüy yumağı kaplıyor. "Grrrr-n aydın, Harriet. Nasıl-hav?"

Gülümsüyorum. "Selam, Hugo."

"Seni çok özledim hav hav, Harriet," diyor Hugo/babam, burnunu yalarken/kaşlarını oynatırken. Sonra da kamera An-

nabel'in karnına çevriliyor. "Merhaba, Harriet," diyor tiz bir ses. "Seninle tanışmaya can atıyorum."

"Bu, tüyler ürpertici bir şey, Richard," dediğini duyuyorum Annabel'in. "Çocuğumuzun sesi bir sincap gibi çıkmayacak."

"Öyle çıkarsa da benim suçum değil," diye yanıtıyor babam Annabel'i. "O, senin kısmın olacak. Doğacak efsanenin yüzde ellisi benim sonuçta." Sonra da Annebel'in karnına doğru eğilip dinliyormuş gibi yapıyor ve ekliyor, "Ne dedin? Adın Ralph olsun mu istiyorsun?"

"Dünyanın en büyük tavşanınıninki gibi, sanırım," diyor Annabel sakın bir şekilde. Sonra da tekrar bana bakıyor. "Gerçekten iyi misin, Harriet? Eğleniyor musun?"

Yutkunuyorum, zorlukla. Olup biteni onlara anlatmanın bir anlamı yok. Onlar sadece bebekten bahsetmek istiyorlar. Her zamanki gibi.

"Çok iyiyim," diye yalan söylüyorum. Takınmaya çalıştığım yüz ifadelerinden dolayı yüzüm acımaya başlıyor. "Kampanya çok iyi gidiyor, ev arkadaşlarımla çok iyi anlaşıyorum ve Yuka gerçekten, gerçekten... Çok memnun inanılmaz modellik becerilerimden."

İnsanlar yalan söylediklerinde, sol tarafa bakarlar çünkü beynin sol yanı hayal gücüyle alakalıdır. Doğruyu söylerken de sağa bakarlar çünkü beynin bu tarafı da hafızayla alakalıdır.

Elimden geldiğince sağ tarafa bakmaya alışıyorum.

Annabel alnını çatıyor. "Yüzüne ne oluyor, Harriet? Büyükkannen nerede? Ver de onunla konuşayım."

Ayvayı yedim. Annabel'in Gandalf, Merlin ve Zeus'la, aynı anda üçüyle de, muhtemelen akraba olduğunu unutup duruyorum. "Bunty..." Gerçekten hiçbir fikrim yok. "İlmi..."

Dolabın kapısı hafifçe tıklatılıyor.

"Harriet? Orada mısın?"

"Sen değilse Harry-chan, büyük problem var bizim," diye kıkırdadığını duyuyorum Rin'in. "Konuşan dolap var bizim."

"Buradayım," diye dışarıya seslenip Annabel'le babama dönüyorum. "Şey," diyorum, "Ev arkadaşlarım çağırıyor. Katmalıyım."

"Kapıda garip bir kadın var, Harriet. Seni görmek istediğini söylüyor."

"Güzel pembe saç ve parıltılar," diye ekliyor Rin neşeli bir şekilde. "Hello Kitty gibi."

Elimden telefonumu düşürüyorum.

"Ne?" diye bağılıyor Annabel. "Ne dedi şimdi onlar?"

"Canım?" diye sesleniyor tanıdık bir ses. "Bu gece burada kalabilir miyim? Arkadaşım sonsuza dek sürecek gibi görünen bir parti veriyor da. Sırtım günlerdir yatak yüzü görmedi."

"Neler karıştırıyorsunuz?" diye bağılıyor Annabel. "Ev arkadaşların büyükkanneni niçin tanımıyorlar? Neredeydi bü-

yükannen? ANNE, SÖZ VERMİŞTİN!”

Aman Tanrım. *Bir şey yap, Harriet.* Herhangi bir şey yap.

“Aman tanrım,” diyorum, telefonu yerden alıp bir aşağı bir yukarı deli gibi sallarken. “Deprem!” Sonra da görüşmeyi sonlandırıp olabildiğince hızlı bir şekilde telefonumu tamamen kapıyorum.

Yavaşça dolabın kapağını açıyorum.

Bunty tam karşımda duruyor. Üzerinde etek uçları beyaz dantelli, yerlere kadar uzanan, mavi, çiçekli bir elbise var. Onun üzerine de ucunu belinde düğümlediği aynalı mavi bir gömlek giymiş. Boynuna farklı renklerde altı yedi tane boncuk kolye takmış ve ayak bileklerinde de çingiraklı halhallar var. Uçuk pembe saçlarını tepesinde toplayıp bir yemek çubuğuyla tutturmuş.

Bu; hoş, dekoratif bir yemek çubuğu değil.

Paket yemek aldığınızda beyaz kâğıt torbacıklar içinde size verilen ve ağzınızda kıymık bırakan yemek çubuklarından biri saçını tutturduğu şey.

“Saklanmak için ne güzel bir yer!” diyor Bunty neşeyle, beni kucaklayıp eliyle başıma vurarak beni okşarken. Kocaman yüzüklerinden biri alnıma çarpıyor. “Maceran nasıl gidiyor bakalım, canım?” diyor.

“Te-temelli mi döndün?”

“Kesinlikle. Kız kıza bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm.

Tırnaklarımızı boyayıp, kaşlarımızı alabilir ve gözlerimize papaya koyabiliriz...”

“Tırmık mı?” diye soruyor Rin.

“Ojeyle tırmık boyamak pek iyi bir fikir değil sanırım, canım. Biz tırnaklarımızı boyayalım yine de.”

Bunty ayaklarındaki parmak arası terlikleri holün bir köşesine fırlatıp mutfığa yöneliyor ve buzdolabının kapağını açıyor. “Çikolatalı bisküvi yok mu?” diye soruyor. “Midem için,” diyor Rin’e. “Gözlerimize koymak için değil. Endişelenme, *deli* değilim. Sadece, yanağımda çıkıp duran bu garip kıl çok uzarsa kendimi biraz kedi gibi hissediyorum. Bu kıla ne yapmalı ki?”

Poppy’ye doğru eğiliyor. “Canım, kabalık etmek istemem ama sanırım senin yanağında da bir kıl çıkıyor.”

“Ben bir *top modelim*,” diyor Poppy kızgın bir şekilde. “Bizim kedilerinki gibi *bıyıklarımız* olmaz.”

“Ne yazık,” diyor büyükannem, Rin’e başını sallayıp tekrar hole doğru yürürken. “Oysa küçük bir aralıktan geçip geçemeyeceğini anlamak için çok işe yarar bu bıyıklar.”

Evet, büyükannem geri döndü işte.

56

Bunty'nin günün geri kalan kısmında bize yaptırdığı şeylerden sadece birkaçını söyleyeyim size:

- Soya soslu pilav ve salsa soslu tofu³⁶ da dâhil olmak üzere dolapta buldu  muz     itli yiyecekleri ezip yüzümüze sürdük.
- Banyodaki tüm sıcak su musluklarını a  p kıya-fetlerimiz   zerimizdeyken kendi yapmış olduğumuz saunada zaman geçirdik.
- Bacaklarımızı mutfak tuzuyla ovduk.
- Hepimiz aynı anda birbirimizin sa  nı taradık.
- Zeytinyağı ve bir parça susamla vücutlarımızı nemlendirdik.

Görünen o ki büyükannem bir kız olma konusunda benim bildiğimden de daha az şey biliyor.

Bunty büyük bir tutarlılıkla ve hiç korkusuzca, Rin ile Poppy ikinci sınıftayken kafesin kapısını her açık bıraktığı-

36 Uzakdoğu'da soya fasulyesi suyunun fermentasyonundan elde edilen bir tür peynir. (  .n.)

mızda kaçmaya çalışan hamster gibi kaçmaya çalıştıklarında onları yatak odasına geri sürükleyerek otoritesini kullandı.

Sonunda bitkin bir hâlde ve marine edilmiş pahalı ton balığı parçacıkları gibi yataklarımıza kıvrıldığımızda, ters giden her şeyi düşünecek zamanım olmadığının farkına vardım. Belki de bunun nedeni, her şeye rağmen büyükanne-min burada olmasına memnun olmamdır.

Japonya'ya vardığımdan bu yana ilk defa ertesi sabah gayet normal geçiyor. Büyükanne-min elinde bir fincan çay, bir kâse hazır yulaf lapası ve 'endişelerimi kovalayacak' bir çeşit stres alıcı tüy (bunu unutamam gitsin) ile beni uyandırıyor. Ben de en düzgün, en temiz, modellere en uygun kıyafetlerimi (siyah pantolon, beyaz bir yelek ve gümüş rengi düz ayakkabılar) giyerek sakince hazırlanıyorum.

Bindiğimiz taksi bizi Tokyo'nun merkezine götürüyor. Burada binalar gitgide yükseliyor, ışıklar gitgide parlaklaşıyor ve kalabalıklar da parlak balıklar gibi görünmeye başlayana kadar gitgide yoğunlaşıyor. Burası, Tokyo'nun şimdiye kadar gittiğim en gürültülü yeri. Her bir yandan korna sesleri, cıvıltılar ve müzik geliyor ve her bir bina ışıklandırılmış legolar gibi farklı renkte neon ışıklar saçıyor.

Sokaktaki insanların büyük bir çoğunluğu erkekmiş gibi görünüyor. Bir elbise, fırfırlı bir önlük ve topuklu ayakkabılar giymiş olan pembe bir tavşan haricindeki insanlar yani.Bu,

muhtemelen bir erkek değil.

“Akihabara,” diyor Bunty taksiden inerken. “Burası Tokyo’nun teknoloji merkezidir, canım. Japonya’da çılgın bir şeyler görmek isteyenler buraya gelirler.”

Burada bulunmak bana, gelecekte geçen bir filmin se-tindeymişim gibi hissettiriyor. Hemen hemen hiç bayan yok ve burada bulunan bayanların tamamı da sadece yetişkinler için olan bir *Alice Harikalar Diyarında* versiyonundan fırlamış gibi.

“Oyun salonları popüler bir Japon klişesidir,” diyor arkamdan gelen bir ses. “Bugün bu klişeyi yerle bir edeceğim.”

Arkamı dönünce karşımda Yuka’yı görüyorum. Görünüşe bakılırsa, artık birbirimizle selamlaşmıyoruz bile. “Muhteşem,” diyorum kibarca. “İlül... Yuka, bu Bunty, üvey büyü-kannem.”

“Seni görmek güzel,” diyor Bunty, Yuka’nın elini tutup teklifsizce bir aşağı bir yukarı sallarken.

Yuka önce sessizlik içinde elini izliyor, sonra da elini Bunty’den kurtarmayı beceriyor. “Evet,” deyip bana dönüyor tekrar. “Bu konudaki Batı algısına meydan okurken Japon kültürünü göklere çıkarmanı istiyorum. Her genç insanın video oyunlarına ilgisi vardır.”

Bir arabanın arka camına konulmuş plastik bir köpek gibi başımı bir aşağı bir yukarı sallıyorum ama midem daha şimdi-den harekete geçti bile. Sanılanın aksine, her geek *Uzay Yo-*

*lu'*nu, oyun oynamayı ya da başkalarının bilgisayarlarını tamir etmeyi sevmez. Bazılarımız dinozor belgesellerine ve otobüs beklerken karşılaştığımız yabancılara, bunu artık kesmemiz söylendikten sonra bile, ezberden şiir okumaya meraklıyızdır.

"Harika," diye yalan söylüyorum hevesli bir biçimde. "Eğlence salonu oyunlarını severim."

"Güzel," diyor Yuka fosforlu turuncu bir kapiya doğru tık tık ses çıkararak yürümeye başlarken. "Çünkü bu oyunlardan birinde olacaksın."

57

İyi metaforları severim.

Yuka aslında modern Japon teknolojisi kültürüne alegorik olarak dalacağımı kastediyor. Ya da yaratıklar ve vampirlerle savaşayım diye bana bir silah verileceğini. Ya da bir bilgisayar karakteri gibi görüneyim diye görüntümün yeşil bir ekrana aktarılacağını söylüyor. Ya da...

Ya da...

Yo, hayır. Yuka'nın neden bahsettiği konusunda yine hiçbir fikrim yok gerçekten.

Yuka, büyükannem ve ben devasa binanın içinde yürüyoruz. Pasaj çok geniş ve insanlarla dolup taşıyor. Her bir metrekaresinden bip sesleri geliyor ve ışıklar yanıp sönüyor. İlk kat yüzlerce bilgisayar oyunu dolu. İkinci katta ateş ederek vurduğunuz ya da sertçe vurarak paramparça ettiğiniz şeyler var. *Üçüncü kat*, kızların üzerinde çılgınca dans ettikleri karolar ve daha fazla kızla tikiş tikiş dolu olan fotoğraf kabinleri tarafından aydınlatılmış. Dördüncü kat yumuşak

oyuncaklarla dolu. Beşinci kat ise bir bowling salonu.

Bir ara, iki genç kızın sünger bir zemin üzerinde canlı ıstakozlara vurarak bu ıstakozları paramparça ettikleri bir oyun gördüm. Ortılığı sarı bir duman kaplamış, duvarlarda parlak kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve her yerde oyun oynayanların, zombilerinkini andıran solgun, boş bakışları var.

Burası, Dante'nin dokuz katlı cehenneminin³⁷ bir çeşit yirmi birinci yüzyıl yüksek teknoloji versiyonu gibi. Tabii burada daha iyi ikramlar ve çıkışı net bir şekilde gösteren işaretler var.

Altıncı kata varana kadar gördüğüm bazı şeylerden o kadar rahatsız olmuş durumdayım ki yine kocaman bir dolaba sokulmuş olmak beni gerçekten rahatlatıyor. Ancak bu dolapta çikolata yerine kesif bir temizlik maddesi kokusu var.

Bunty de peşim sıra dolaba girip kokuyu alır almaz yüzünü buruşturuyor ve hemen dolaptan geri çıkıyor.

"Tatlım, karanlık bir kutuya kendi isteğimle girmeyecek kadar yaşlıyım ben," diyor. Arkasını dönüp bir yiyecek büfesi görünce de, "Aaa! Slush Puppy'ler! Gidip midemi bir gökkuşağına çevirmeliyim," diyor.

Annabel bile doğa mı doğurmak mı sorusu için ikna edici bir yanıt değilse, başka kim ikna edici bir yanıt olabilir bilemiyorum doğrusu.

Elbette benim haricimde hiç kimse ikna edici bir yanıt

37 Dante'nin *İlahi Komedya*'sında (*The Divine Comedy*) yer alan cehennemin dokuz katı vardır. (ç.n.)

olamaz.

"Şey, şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye kibarca soruyorum Yuka'ya.

"Kesinlikle sana söylediğim şeyi yapmalısın, Harriet," diyor Yuka, stilistlerden ve kuaförlerden oluşan ordusunun arasından. "Bunu becerebileceğine inanıyor musun?"

Size ilginç birkaç bilgi aktarayım:

- Manga, 'ilgisiz resim' anlamına gelen Japonca bir kelimedir.
- Manga endüstrisi Japonya'da yıllık 420 milyar yeni temsil eder ve bu, iki buçuk milyar İngiliz pounduna karşılık gelir.
- On dokuzuncu yüzyıldan beri bir Japon sanatı stilidir.
- Japonya'da insanlar tuvalet kâğıdı olarak tükettikleri kâğıt miktarından çoğunu manga olarak tüketirler.
- Pembe dantel kaşınıtı yapar.

Bunları bilmemin nedeni, bir manga kızına dönüştürülmüş olmam ve stilistlerle internete bir sürü sinir bozucu soru sormam.

Yüzüm parlak beyaz bir fondötenle beyazlatıldıktan sonra yanaklarım allıkla kızartıldı ve yüzüme koyu kahverengi çil-

ler yapıldı. Gözlerim ise; göz kelemi, takma kirpik ve elektrik yeşili lensler kullanılarak çizgi romanlardaki kadar kocamanlaştırıldı. Bu lensler gözbebeklerimden bir hayli büyük. Başım da belime kadar uzanan, parlak, soluk pembe bir peruk var. Parlak bir kâkül kaşlarımın üzerine düşüyor. Üzerimde ise yüzlerce pembe fırfır, fiyonk, kurdele, boncuk ve tüyle kaplanmış olan soluk pembe bir dantel elbise var.

Boynumda ve el bileklerimde elmaslarla inciler; ayaklarımda da kısa, dantelli beyaz çoraplarla, pırıltılı gümüş rengi yıldızlarla kaplı süt mavisi ayakkabılar var. Neredeyse diz kapaklarıma kadar inen ve deniz kenarındaki bir Victoria dönemi kadını gibi görünmeme neden olan fırfırlı bir golf pantolonu da giyiyorum.

Hiç şüphe yok ki bir insanın *kawaii*'leşebileceği kadar çok *kawaii*'yim. Rin beni görse gurur duyardı.

Yuka son anda birkaç ufak tefek düzeltme yapıyor, perüğümü düzeltiyor ve sonra da derme çatma soyunma odasından çıkıp Bunty'nin elinde bir lazer tüfeğiyle yaslanmış olduğu duvara doğru ağır adımlarla ilerliyor. Bunty, tüm vampir hedeflerini ısıkılıyor ve ben kaşlarımı kaldırdığımda da, "Ben bir barışseverim, canım. Bu zavallı yaratıkların gerçek olmasının bir önemi yok," deyip sırtlıyor. Sonra da, "Yuka, ne kadar hoş ve yeteneklisin. Görünen o ki bir yapıştırıcı tabancasıyla bayağı güzel bir vakit geçirmişsin," diyor.

Gerçekten kocaman bir Blue Peter³⁸ projesi gibi görünüyorum. Kıyafetim şaşılacak kadar ağır. Tek yaptığım şey kapıdan yürüyerek geçmek olduğu hâlde yorgunluktan ölüyorum.

Gerçekten adam gibi spor yapmaya başlamalıyım artık. Bir kıyafetin gücünüzü tüketmesi hiç de hayra alamet değil.

Haru ve Naho, altı ya da yedi ışığın kurulmuş olduğu köşede duruyorlar. Her şey, düğmeleri olan ve tavanından gümüş rengi metal bir kaskaç sarkan, cam ve metalden yapılmış büyük bir kutuya çevrilmiş. Kutu, sanki dünyanın en süslü Tardis'iymiş³⁹ gibi parlak pembeye boyanmış. Dr. Who aynı zamanda Barbie olsa, ancak böyle bir şeyle seyahat ederdi.

Kutuya biraz daha yaklaşıncı kutunun boyanmış değil, yüzlerce ufakık oyuncak bebekle dolu olduğunu fark ediyorum irkilerek. Bu bebeklerin her birinin saçları pembe; çilleri, pembe dantel elbiseleri, süt mavisi ayakkabıları ve kocaman yeşil gözleri var.

Bu son derece iğrenç bir şey.

"Hah," diye gülüyorum gergin bir şekilde, oyuncak bebeklerin gözlerinin hareket ettiğimde beni izlediğine dikkat etmemeye çalışarak. "Ben. Bir oyunda. Ne kastettiğini anlı-

38 BBC tarafından hazırlanan ve dünyanın en uzun zamandır yayında olan çocuk programı. (ç.n.)
39TARDIS (Time And Relative Dimension In Space - Uzaydaki Zaman ve Göreceli Boyut), İngiliz bilim kurgu dizisi *Doctor Who*'daki uzay ve zamanda herhangi bir yere gidebilen, Gallifrey adlı bir gezegende yaşayan Zaman Lordları tarafından yaratılan bir zaman makinesidir. (ç.n.)

yorum şimdi."

"Gerçekten mi?" diyor Yuka. "Muhteşem. Şimdi kutuya gir bakalım."

58

F'obi' kelimesi, Eski Yunanca'da korku anlamına gelen *phobos* kelimesinden gelir.

İnsanoğlu her şeyden korkabilir. Örneğin, toz korkusu *amatofofi*, damağa fısıtık ezmesi yapışması korkusu *arachibutirofofi* olarak adlandırılır. Kişinin yukarıya bakmaktan korkmasına *anablefofi*, uzay fobisine de *astrofofi* denir.

Üstelik bunlar sadece A harfiyle başlayan fobiler. Bir fobiye sahip olma fobisi bile var ve buna *fobofobi* deniliyor. Sanırım bu da bir ironi korkusuna neden olur ama buna ne denildiğini bilmiyorum.

Ben dar ve kapalı alanlardan (*klostrofobi*), soluksuz kalarak boğulmaktan (*pnigofobi*), camdan (*kristallofobi*), oyuncaklardan (*pedyofobi*) ya da insan olmadıkları hâlde insanmış gibi görünen şeylerden (*otomatonofobi*) korkmam. Hatta tam başınızın üzerinde, kafatasınızı delip sizi birkaç saniyede öldürebilecek bir şekilde üzerinde sallanan sivri, otomatik kışaklardan da korkmam.

Ancak tüm bunlar bir grup izleyici önünde bir araya ge-

lirse ne olur?

Dehşete kapılırim elbette.

Kutuya zar zor sığıyorum. Shion, Naho ve Haru'nun beni kaldırıp kutuya tikiştirmaları, sonra da tekrar dışarıya düşmeyeyim diye cam kabini kilitlemeleri gerekiyor. Hâlâ nefes alabiliyorum -kutunun tepesine küçücük delikler açılmış- ama hepsi bu. Hareket edebilmem için neredeyse hiç alan yok. Tek yapabildiğim, dizlerimi omuzlarıma doğru çekerek büzmek.

Alice'in Beyaz Tavşan'ın evindeki iksiri içtiğinde hissettiği gibi hissediyorum ben de. Ancak burada bacağımı ya da kolumu dışarıya uzatabileceğim bir baca ya da pencere, yiyince küçülmemi sağlayacak bir kek ya da etrafta bana bağıarak koşuşturup duran kertenkeleler yok.

Aslında, kertenkeleler olmadığı için gayet memnunum. Bağırıp duran kertenkelelerin böyle bir durumda işe yarayacağını sanmam.

Gözlerini dikmiş bana bakmakta olan ifadesiz oyuncak bebeklere bakıyorum endişeyle. Sonra gözlerini dikmiş bana bakmakta olan ifadesiz Yuka'ya bakıyorum. Sonra da elbisesinin önüne yapışmış olan bir yiyecek parçasını dikkatle incelemekte olan ifadesiz büyükanneme bakıyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Sonra daha derin bir nefes alıp bunu yapmak zorunda

olduğumu hatırlatıyorum kendime. Çünkü bunu yapmazsam doğruca eve döneceğim.

Dolayısıyla, var gücümle bunu becermeye çalışıyorum.

59

Son altı ayda öğrendiğim bir şey sonunda işe yaraymış olmalı.

Bedenim ve beynim, birbirlerine karşı açık bir düşmanlıkla hareket etmek yerine, birbirlerinden gizlice nefret eden iki iş arkadaşı gibi birlikte hareket ediyor şu anda.

Dizlerimi kıvrıp dirseklerimi yana doğru çıkararak kutunun cam kenarlarına dikkatlice yaslanıp duruyorum. Sonra bir elim başımın üzerine gelecek ve kutunun tavanına bastırarak şekilde duruşumu değiştiriyorum. Ayaklarımı karşı yöne doğru uzanacak şekilde düzeltip başımı sağa doğru bir açıyla tutuyorum. Elbisemi ve camın kenarlarını kullanarak eğiliyorum, cama baskı uyguluyorum, bükülüyorum, yeniden açıyorum ve sonra tekrar bükülüyorum.

Bir ara tamamen tepetaklak oluyorum. Bacaklarım havada, ayaklarımla tavana basıyorum, başım yere değiyor ve bir bebeği elimde sıkıca tutuyorum. Tüm bunları yaparken yüzümü olabildiğince sakın ve ifadesiz, gözlerimi de mümkün olduğunca kocaman açık tutmaya çalışıyorum.

Ben duruşumu her değiştirdiğimde, büyükannem dikkatini elbisesinin yakasına yapışmış olan yiyeceğe daha az dikkat veriyor. Shion mutlu, çizgili bir güvercinmiş gibi bir aşağı bir yukarı sallanarak etrafta dolaşmaya başlıyor ve Naho da kuaförün eline bir beşlik çakıyor. Hatta Haru bile bir parça mutlu görünüyor.

"*Sugoi, jyan?*" diye bağıyor Haru. "*Kore wa subarashi desu! Iketeru jyan!*"

"Haru muhteşem bir iş çıkardığını söylüyor," diye hemen tercüme ediyor Naho. "Fotoğraflar inanılmaz."

Naho'ya hızlıca bir gülücük atıp Yuka'ya bakıyorum. Fotoğraf makinesinden her gelen klik sesiyle birlikte Yuka'nın ağzının kenarlarına bir şey oluyor. Ağzının kenarları neredeyse belli belirsiz bir hâlde yukarıya doğru kıvrılıyor.

Yuka Ito sahiden *gülümsüyor*. Birkaç klik sonra, gözlerinin çevresi bile kırışabilir. Sonunda yaptım. Sonunda kendi başıma bir şeyi becerdim.

Ben neşe ve sıcak bir rahatlama hissiyle dolu bir hâlde pozisyonumu tam değiştirecekken, bir şey kıpırdıyor.

Kutunun içindeki bir şey kıpırdıyor.

Evet, aynen *Oyuncak Hikâyesi 1, 2 ve 3'ü* defalarca izleyip dördüncüsünün ne zaman çıkacağını sormak için Pixar'a mektup yazdığınızda olan şey gibi bir şey oluyor.

Kollarımı iki yana açıp bebeklerin arasına çömeliyorum ve boynumu yukarıya doğru kaldırıyorum. Kutunun diğer ta-

rafına doğru dikkatlice yaslanmak için bir elimi tam uzatırken o tarafa en yakın olan bebek hafifçe titriyor.

Bunu tekrar söyleyeceğim. Bebek *hafifçe titriyor*.

Bir çılgılık atıp hemen elimi geri çekiyorum.

"Ne oluyor?" diye çıkışıyor Yuka.

"Bebek," diyorum kendime hâkim olamadan. "Titredi."

Büyükannem büyülenmiş görünüyor. "Bir şey dedi mi, canım? Ben benimle iletişim kurmaya çalışan her cansız şeyi dinlemeye özen gösteriyorum."

Yuka büyükanneme ölümcül bir bakış atıyor ve sonra da bana geri dönüyor. "Oyuncak bebekler hareket etmez, Harriet." Ağzının kenarları normal pozisyonlarına geri dönüyor. "Devam et."

Evet anlamında başımı sallayıp daha önce yapmakta olduğum şeyi yapmaya başlıyorum ama bu sefer ufak bir değişiklik var: Korkudan tamamen uyuşmuş bir hâldeyim. Bebek hareket etti. *Hareket ettiğini gördüm*.

İngilizlerin yüzde kırkı hayaletlere inanır ve sanırım artık ben de onlardan biriyim. Ya bunlar yüzlerce çocuğun hapsolmüş ruhlarıysa? Ya ben perili bir oyunun içindeysen?

İliklerime kadar donmuş bir hâldeyken ve gözümün önünden yüzlerce incecik, soğuk, açılıp kapanan parmak geçerken, yüzümü sakın, kollarımı zarif, bacaklarımı gergin ve hareketlerimi akıcı tutmaya çalışıyorum ama...

Bir şey ayak bileğimi gıdıklamaya başlıyor.

Oyuncak bebekler hareket etmez diye alçak sesle tekrar etmeye başlıyorum kendi kendime, Yuka'nın gözleri kısılmaya başlayıp sonunda da neredeyse tamamen kapanırken. *Oyuncak bebekler hareket etmez oyuncak bebekler hareket etmez oyuncak bebekler hareket etmez oyuncak bebekler hareket etmez.*

Ancak ayak bileğimdeki gıdıklanma giderek artıyor ve artık buna tahammül edemiyorum.

Başımı eğip ayak bileğime bakıyorum.

Devasa bir hamam böceği çıplak bacağımdan yukarıya doğru ağır ağır tırmanıyor.

Entomofobi = Böceklerden korkma.

Herpetofobi = Sürünge­n­ler­den korkma.

Peki, avucunuz büyüklüğündeki kocaman, siyah, kabuklu bir böceğin bacağınıza tırmanmasından korkmaya ne denir?

Bu, gayet normal bir şeydir.

Aşağıya doğru bakıp sonra tekrar yukarıya doğru bakıyorum. "*Blattodea* takımından ve *Pterygota* alt sınıfından büyük, yarı tropikal bir böcek şu anda *tibialis anterior*'ımdan yukarıya doğru tırmanıyor gibi görünüyor," diyorum sakince ortaya.

Ya da şöyle diyorum işte:

ALINŞUNUÜZERİMDENALINŞUNUÜZERİMDENALINŞU-

NUÜZERİMDEN.

Sonra da panikten kör olmuş bir şekilde kutunun cam kenarına doğru yalpalayıp tek bir zarif, kusursuz hareketle diğer taraftan çıkıyorum doğruca.

60

Öyle sandığınız kadar kan revan olmuyor ortalık.

Bu, iyi haber. Kötü haberse şu ki Yuka'nın muhtemelen isteyeceği kadar da çok kan olduğunu sanmıyorum.

Yine becerdim işte. *Yine* yaptım yapacağımı.

Her yer kırık cam parçacıkları ve oyuncak bebeklerle dolu. Kurtulmak için yaptığım hamleyle birlikte elbisem kurtunun metal kısmına takıldı ve eteği boydan boya yırtıldı, peruğum düştü, rujum bulaştı, boncuk kolyem dağıldı ve kolumda bir metre uzunluğunda bir çizikle ellerime batmış küçük cam parçacıkları var. Shion ile Naho beni hemen yerden kaldırıyor, üzerimdeki cam kırıklarını süpürüyor ve kolumdaki çizigin en kötü yerine bir yara bandı yapıyorlar ama ortada hâlâ tekrar herhangi bir cam kutuya girmeme izin verilmesini engelleyecek kadar çok hasar var.

Bunu tekrar bir cam kutuya girmek istediğimden söylemiyorum. Aynen Pamuk Prenses gibi, kısa bir süreliğine de olsa bu bana yetti de arttı bile.

Ölümçül bir yara almadığımdan ya da kimseyi dava et-

meyeceğimden emin olunur olunmaz, Yuka'nın yüzündeki endişeli ifade yerini kızgınlığa bırakıyor. Yuka, yine mazeret uydurduğumu düşünüyor.

Aslına bakarsanız, bana *hiç kimse* inanmıyor. Üzerimden yırtılan elbiseyi çıkarır çıkarmaz, bir kanıt bulabilmek için yerde sürünmeye başlıyorum ama görünürde hiçbir şey yok. Hamam böceklerinin saniyede 80 cm kadar yol kat edebildiklerini ve *uçabildiklerini* belirtiyorum ama bir işe yaramıyor. Koskocaman bir hamam böceğinin kilitli bir cam kutuya nasıl girebileceğini açıklayamazsam:

a) Ya aşırı derecede faal bir hayal gücüne sahibim,

b) Ya da Nuh nebiden kalma, su katılmamış bir kaçığım.

Ya da, daha kötüsü:

c) Dürtüsel olarak yalan söylüyorum.

Yine.

"*Atarashi moderu ni kaeruzo!*" diye bağılıyor Haru. "*Harriet ga nayamino tane dattandayo.*"

Pazartesiden bu yana, *moderu*'nun *model*, *atarashi*'nin *yeni*, *kaeru*'nun da aşağı yukarı *derhâl değiştir* anlamına geldiğini anlayabilecek kadar Japonca çalıştım. Tercüme beceri-

min bu kadarla son bulmasından çok memnunum doğrusu.

Yuka'nın takımı eşyalarını toplamaya başlarken, "Sen ortallardayken insan asla sıkılmaz, değil mi canım?" diyor Bunty.

Yuka'nın telefonla konuşmakta olduğu köşeye bakıyorum. Pizza siparişi veriyor olduğunu hiç sanmıyorum.

Birkaç dakika sonra benim telefonum çalmaya başlıyor. Arayan Wilbur. Bir saniye bile tereddüt etmeden zorlukla yutkunup çağrıyı reddediyorum.

Görünen o ki oyun bitti.

61

Ben eve döner dönmez, herkesi bir telaş alıyor. Rin ve Poppy yara bantlarıyla sargıları görür görmez, iyi olup olmadığını, başımı yaralayıp yaralamadığımı, çoktan internette dolaşmaya başlamış olan videoyu izleyip izlemediğimi soruyorlar.

"Harry-chan," diyor üzgün bir şekilde Rin, ben bir fincan yeşil çaya, bir pirinç bisküvisine ve bir 'bağırma vazosuna' (moralimi bozan şeylerden kurtulmak için bunları bu vazonun içine bağırarak söylemem gerekiyor, ama sesimin yankılanmasından başka hiçbir işe yaramıyor) tepki veremince. "Belki yürüyüşe çıkar sen? Yürümek tüm kişileri daha iyi hissettirir."

"Evet," diyor endişeli görünen Poppy. "Erkek arkadaşım dışarı çıkmamanın her zaman hayatı değerlendirmeye yardımcı olduğunu söyler. Özellikle de hava yağmurluysa."

İrkiliyorum ve moralim birkaç metre daha dibe vuruyor.

"Aslında," diyor Bunty, ortalıkta dolanıp bir şeyleri eline alıp yerlerine geri bırakırken, "egzersizin üzüntüyü kan dolaşımından daha çabuk uzaklaştırdığı tıbbi bir gerçektir."

Bu, kulağa hiç de tıbbi bir gerçekmiş gibi gelmiyor.

"Çıkacağım," diyorum uyuşmuş bir hâlde. Yürümek istediğimden değil, başka ne yapacağımı bilemediğimden.

"Süper!" diye bir çığlık atıyor Rin ve havaya sığıyor. "*Chotto matteh!* Yani, bekle!" Yatak odasına koşup kucağında mışıl mışıl uyumakta olan bir kediyle geri dönüyor. "Belki Kylie'yi de götürür sen? Kylie yürüme sever."

Kedi birden gözlerini açıp Rin'in söylediği cümleyi cidden sorgulayan bir bakış atıyor ona.

Omuz silkiyorum. "Tabii."

"Kylie'yi sen için hazırlayacak ben!" Rin duraksayıp sonra soruyor, "Bu kıyafetle gidecek sen yürüyüşe, Harry-chan?" Kıyafetime bakıyorum. Üzerimde hâlâ bu sabah giydiğim siyah pantolon, beyaz yelek ve gümüş rengi düz ayakkabılar var. Evet anlamında başımı sallıyorum.

Rin ellerini çırpıp yatak odasına giderek gözden kayboluyor.

Birkaç dakika sonra döndüğünde, Kylie'nin üzerinde beyaz yakalı siyah bir tulum ve gümüş rengi patikler olduğunu görüyorum. Rin eline parıltılı pembe bir tasma ile payetli bir kayış alıp bunları öfkeli kediye takıyor. "Hazır!" diyor, hayvanı bana uzatırken. "İyi eğlenceler!"

Kediyle ben burnumuzdan soluyarak birbirimize bakıyoruz. İlk kez tamamen aynı fikirdeyiz.

Sonra ben, mutsuz bir şekilde kucağımda çırpınmakta

olan kediyle birlikte kapıdan usulca çıkıyorum.

Eski bir deyiş vardır: *El ile gelen düğün bayram.*

Yürüyüşe çıkarılan bir kediden daha mutsuz hiçbir şey yoktur yeryüzünde. Kylie çaresizlikten o kadar acınacak bir hâlde; benden, dünyadan ve dünyadaki her şeyden o kadar nefret ediyor ki onunla kıyaslandığında ben bile kendimi ondan daha neşeli hissediyorum.

Köpeğimle yürüyüşe çıktığımda, genellikle şöyle olur: "Bekle, Hugo. Yavaşla, Hugo. Dur, Hugo. Onu koklama, Hugo. Onu yalamayı kes, Hugo. Onu rahat bırak, Hugo. *Hugo, o senin dondurman değil. HUGO! OTUR! HAYIR! HUGO, BURAYA GEL!"*

Bir kediyle yürüyüşe şöyle oluyor: "Lütfen yerden kalk. *Lütfen."*

Ben Kylie Minogue'u yere bırakır bırakmaz, Kylie Minogue bana karşı gelerek kaldırımın üzerine seriliyor ve yürüyüş sona eriyor.

Onu tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyorum. Ona yalvarıyorum. Hatta hafifçe zorbalık etmeyi ve yarım ağız hakarete bulunmayı bile deniyorum. Kylie bana bakıyor sadece.

Tasmasından sert bir şekilde çektiğimde bile, yerden kalkmak yerine onu sanki tekerlekleri kırılmış bir bavulmuş gibi yerde sürüklememe müsaade ediyor.

Sonunda -tüm ümidimi kaybettiğimde- ayağa kalkıp üç

adım atıyor. Ben çok heyecanlanıyorum ama Kylie bir taş koklayıp birden işinin bittiğine karar veriyor ve yere geri yatıyor.

Ancak kafamı kaldırıp yaşlı bir Japon bayanın gözleri kısık, bacakları kazık gibi, tırnaklarını kaldırıma geçirmiş tuncu bir kediyi çekiştirmekte olduğunu görünce işin komik tarafını görmeye başlıyorum.

Bu gülünç. Ben gülüncüm. *Tüm hayatım giderek gülünçleşiyor.*

Cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Merhaba. Bu, Toby'nin sesinin elektromanyetik dalgalarının dijital bir kayıttır ve bu kayıt, bir ikili veri sistemi üzerine kodlanmıştır. Siz de kendi elektromanyetik dalganızı bırakın. Bitkiler ve Zombiler oynamayı bitirdiğimde sizi geri ararım ama bu biraz zaman alabilir çünkü dürüst olmak gerekirse sadece birkaç mısır tanesi ve lahanayla zombilerin kafalarındaki teneke kovalardan kurtulmak neredeyse imkânsız doğ..."

BİP.

"Selam, Toby." Alnımı çatıyorum. Birazcık endişelenmeye başlıyorum doğrusu. Şu anda İngiltere'de gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum ama Toby telefonunu niçin açmıyor? "Ben Harriet. İyi misin? Şey diye aradım... Iıı... A Seviyesi Kimya dersi için kendi bunsen ocağımızı alıp almamamız gerektiğini sormak için. Bana bildir. Hoşça kal."

Telefonu kapayıp dudağımı ısırıyorum ve hemen Nat'i arıyorum ama o da direkt olarak telesekretere bağlanıyor.

"Selam," diyorum, zorla sesime neşeli bir hava vermeye çalışarak. "Yine benim. İstedim ki... lıı... Bir yerde ineklerin kimliğinin burun izlerinden belirlenebildiğini okudum da. Bunu benim için bir kontrol eder misin? Bir fark var mı burun izleri arasında?" Duraksıyorum ve *sana ihtiyacım var* demenin başka bir yolunu ararken telefonun ahizesine doğru derin bir soluk veriyorum. "Umarım her şey yolundadır. Konuşuruz sonra. Hoşça kal."

Boğazıma oturan derin acıyı yok saymaya çalışıyorum. Sanki bir bütün elmayı ısırmadan yutmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Kylie'yle birlikte evden     metreden fazla uzaklaşmamış olmamamıza rağmen, bu 'yürüyüş' n sona erdiğine karar veriyorum.

Kylie'yi bir sokak lambası direğine bağlayıp yüksek bir duvarın üzerine çıkıp oturuyorum. Aşağıdan gelen can sıkıcı miyavlamayı -anlaşılan o ki Kylie şu *anda* gitmeye can atıyor- yok sayıp gözlerimi kapıyorum.

Boğazımdaki yumru gitgide büyüyor ve bir şey kafamı kurcalıyor. Beynime yerleşip bir farenin peyniri kemirdiği gibi beynimi kemiren bir şey.

Tokyo'yu dinliyorum. Korna sesleri, yan komşumun de-

şifre edilemez konuşması, Narita havaalanına doğru alçalmakta olan bir uçağın uzaktan gelen sesi. Hava benim için hâlâ sıcak ama bu şehrin havasının kokusuna ve yoğunluğuna alışmaya başlıyorum. Çiçeklerin, egzoz dumanlarının, tütsülerin, galeta ununa bulanmış domuz etinin ve başımın üzerinde iki kat yukarıda asılmış olan çamaşırların hafif sabun kokusu geliyor burnuma.

Derin bir nefes alıyorum. Bu son koku bana evimi hatırlatıyor.

Yuvamı.

Boğazımdaki yumru göğsümün tam ortasına iniyor. Birden, bunların hiçbirisi heyecan verici gelmemeye başlıyor bana artık.

Ben çok küçükken, babam beni yatağıma yatırıp odamın ışığını kapardı ve her şey birden değişirdi. Beni mutlu eden oyuncak ayılar, süsler, kitaplar ve o gün olanlar birden garip, yabancı ve ürkütücü gelmeye başladılar bana. Aslında oda ve odadaki her şey aynıydı ama karanlık beni farklılaştırırdı.

Şu anda da böyle hissediyorum. Sanki Tokyo aynen ben buraya geldiğimde olduğu gibi de ben artık burada ne yapacağımı bilmiyorum gibiyim. Çünkü şimdi bir başımayım.

Dünyanın en kalabalık şehirlerinden birindeyim ama hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim daha önce.

"Benim küçük baykuşum," diyor sevecen bir ses. "Şu

hâline bir bak. Aynı bir kuş gibi oraya tünemişsin.”

Zaten kapalı olan gözlerimi sımsıkı kapıyorum. Yuka haklıydı: Hayal gücümün *gerçekten* kendine has bir yaşamı var. Aman Tanrım. Bu, deliliğin başlangıcı mı yoksa? Duvarda belli belirsiz, gölge gibi şekiller görmeye ve yiyebilmem için yiyeceklerin ezilmesine doğru giden bir sürecin başlangıcı mı?

“Meditasyon mu yapıyorsun, bebek pandacığım?” diyor ses. “Ben Gary Barlow’un⁴⁰ da yogayla ilgilendiğini duyduğumdan beri bunu deniyorum ama üç basamak ilerlememe rağmen, onu görmedim. *Bir kez* bile görmedim hem de. Yirmi beş poundum gitti.”

Gözlerimi açıyorum. “Bu-bu-burada ne işin var?”

“Sence?” diyor Wilbur gülümseyerek. “Ben kraliçenin tüm adları ve adamları gibiyim, pamuk şekerim. Seni yeniden bir araya getirmek için buradayım.”

İşte tam bu anda kendimi duvardan atıp kollarımı Wilbur’un boynuna doluyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

⁴⁰ İngiliz şarkıcı, besteci, söz yazarı ve piyanist. (ç.n.)

62

Wilbur idareyi ele alıyor hemen.

"Küçük tereyağlı ekmeğim benim," diyor güzellikle, birkaç dakikalık bir hıçkırık nöbetinin ardından (bu nöbeti ben geçiriyorum, o değil). "Takdir edilmek güzel, minik nohutum, ama Hermes marka ipek eşarbımı tuzlu su içinde bırakıyorsun."

"O kadar yolu sırf benim için geldiğine inanamıyorum," diyorum, uyarısını dikkate almadan omzunda mutluluktan ağlarken.

"Elbette senin için geldim, benim küçük ananasım." Wilbur beni bir köpek yavrusunu havai fişek gösterisi izlerken sakinleştirdiğiniz gibi başıma vurarak sakinleştiriyor. "Yanımda oturan, sürekli ayaklarını kıpırdatan ve ter kokan bir bayan on dört saat boyunca ezdi beni. Çoğu iyilik perisi birdenbire *ortaya çıkar*. Bunun bir nedeni vardır elbette. Dur bir bakayım sana."

Wilbur beni bir kol boyu geri itiyor.

"Parlak maymunum, *anlıyorum* ki bir şeyler ters gidiyor.

Üzerindeki bu saçmalık da ne? Nereye gitti benim şirin ufaklığım?"

Başımı eğip kıyafetime bakıyorum ve biri içimdeki Harriet Manners'ı söküp almış gibi hissediyorum birden.

"Bilmiyorum," diyorum.

"O zaman, hadi onu geri getirelim, şekerli fıstık ezmem," diyor Wilbur. Çömelip Kylie'yi çözüyor ve kayışını çıkarıyor. Sonra da büyük benekli seyahat çantasını kaldırıma atıp duvarın üzerine oturuyor ve oturmam için eliyle vurarak yanını işaret ediyor.

"Seni son gördüğümde bu yana ne halt olup bittiğini aynen anlatmanı tavsiye ederim, minik sıçanım."

Derin bir nefes alıp Wilbur'un yanına oturuyorum. "Nereden başlamam gerektiğini bile bilemiyorum," diyorum.

Wilbur bilge bir tavırla başını sallıyor. "Öyleyse en son-
dan başla ve başa doğru git. Birlikte parçaları birleştirebiliriz sonra."

Sonraki birkaç saatte, Wilbur'a her şeyi anlatıyorum. Ona ahtapottan, elbiseden, çalar saatlerimden, uyuyup kalmamdan, pembe ayakkabılardan, sumo çekiminden, en son çekimde kutuyu paramparça etmemden bahsediyorum. Haru'nun benden ne kadar çok nefret ettiğini, yeni ev arkadaşlarımı, Bunty'yi anlatıyorum. Hatta Nick'ten bile bahsediyorum ona.

Wilbur'la tanıştığımızdan bu yana Wilbur ilk defa tek kelime bile etmeden dinliyor.

"Anladım, eriğim," diyor, ben sonunda yüzüm kızarmış bir hâlde susunca. "Tek sorum var: Uzaylılar tarafından kaçırılmış olma olasılığın var mı *hiç*? Şu önümde duran kız aslında milyarlarca kilometre ötedeki bir dünyadan gelmiş olabilir mi acaba?"

Wilbur tam olarak ne tür dergiler okumaya başladı ki acaba?

"Öyle bir olasılık yok," diyorum isteksizce.

"Çünkü bu, Yuka'yı yatıştırmamızı *müthiş* şekilde kolaylaştırırdı," diyor Wilbur.

Davranışlarımın sadece benim için ciddi sonuçlar doğurmadığı kafama dank ediyor birden.

"Çok özür dilerim, Wilbur. Modellik için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum."

"Bebek zürafam," diyor ciddi bir şekilde, "bu olup bitenlerin bir tekinin bile modellik becerileriyle bir ilgisi yok. Şimdiye kadar bunu çözmüş olacağını sanmıştım."

Gözlerimi dikip Wilbur'a bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Aptalcığım," diyor Wilbur, kedinin tasmağını geri takmaya çalışıp benekli çantasını yerden alırken. Sanki hafifçe tıknaz bir Huckleberry Finn'miş⁴¹ gibi çantasını omzuna atı-

41 Mark Twain'in *Huckleberry Finn'in Maceraları* (1884) adlı romanındaki başkahraman. (ç.n.)

yor. "Demek istiyorum ki ne dolaplar döndüğünü anlamamamızın zamanı geldi."

63

Eve girdiğimde hissettiğim ilk şey panik oluyor. Bunty, oturma odasında yanıp sönen ışıklar arasında yere sırt üstü uzanmış yatıyor. Bunty ancak kristal bir kolyeyi havaya kaldırdığında, muhtemelen bir ambulans çağırmama gerek olmadığını anlayabiliyorum. Bir parça güneş ışığı vuruyor üzerine. Bunty kolyeyi her salladığında, duvarda küçük gökkuşakları dans etmeye başlıyor.

Yalnız şu kadarını söyleyeyim: Kylie hemen oturma odasına koşup gökkuşaklarından birini öldürmeye çalışıyor vahşice.

"Bunty-boo," diyor Wilbur, büyükanneme doğru yürüyüp ayağındaki çizgili spor ayakkabının ucuyla büyükannemi dürterken. "Sana katılabilir miyim?"

"Elbette, canım. Uzan."

Wilbur, yere Bunty'nin yanına uzanıyor ve birlikte sessizce gökkuşaklarını izliyorlar. Sonunda, "Bir fikrin var mı?" diye soruyor Wilbur.

"Birkaç tane, aslında."

"Şey hakkında..."

"Kesinlikle."

"Ve şu..."

"Ben de öyle düşündüm. Kesinleşmedi henüz ama öyle gibi."

"Neler oluyor?" diyorum.

"Endişelenecek bir şey yok, benim küçük kâğıt tahtam," diyor Wilbur, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Harriet, canım, niçin yatak odasına gidip etrafa bir göz atmıyorsun? Bir şey *kayıp* mı diye bir baksan?" diyor Bunt.

Beynimdeki fare birden uyanıyor ve tekrar beynimden bir ısırk alıyor. Rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdanıyorum.

"Harry-chan?" diyor kapının oradan gelen alçak bir ses. "Ziyaret var? Memnun geldi? Daha çok hediye gerek var?"

"Nick mi geldi?" diyor Poppy, Rin'in ardından. "Onu defalarca aradım ama..."

Rin ve Poppy, Wilbur'u fark ediyorlar ve birden bir sessizlik oluyor. Garip bir şekilde uzun süren, rahatsız edici bir sessizlik bu.

"Poppy," diyor temsilcim. "Kiraz kurdu, sözleşmemizi feshetmeden şu diğer ajansa kaçtığından beri görmemiştin seni. Nasıl gidiyor işler, balkabağım?" Wilbur'un sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını var.

"İl... Selam, Wilbur," diyor Poppy garip bir şekilde, altın sarısı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp diğer ayağının

üzerine yüklenmeye başlarken. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Nasılsın?"

"Her zamanki gibi süperim, sevgili kekim." Sonra da direkt olarak Rin'e bakıyor Wilbur. "Peki benim küçük Rin-chop'um nasıl bakalım?"

Wilbur, *Rin'i* tanıyor mu? Wilbur *Rin'i nereden tanıyor?*

Rin'in kıpkırmızı kesilerek hemen Kylie'yi kucağına alıp, *yüzünü Kylie'nin tüyelerine gömdüğünü görüyorum.* "Wilbur-San," diyor, hafifçe eğilerek resmi bir şekilde selamlarken Wilbur'u. "İyiyimteşekkürleryasız?"

"Harikayım," diyor Wilbur, uzandığı yerden doğrulup otururken. "Söyle bakalım, sütlü pudingim, Yuka seni Bay-lee kampanyasından atıp yerine Harriet'i aldığından beri çok iş buldun mu?"

Rin birden geriye doğru adım atmaya başlayıp kucağında sımsıkı tuttuğu Kylie'yle birlikte duvara yapışıyor.

Ne haltlar dönüyor Allah aşkına?

"Pek bulamadım," diyor Rin, kısık bir sesle.

"Ben hiç iş bulamadığımı duydum," diyor Wilbur, benim bulunduğum tarafa doğru bir bakış atarken.

Birden Rin'in model olduğunu söylemesine rağmen buraya geldiğimden beri tek bir modellik işinden bile bahsetmemiş olduğunun farkına varıyorum.

"İyiyim ben. Boşluğun tadını çıkarıyorum." Rin'in yanakları al al oluyor.

"Elbette öyledir," diyor Wilbur. "Kim beş parasız, adı konmamış bir işsizliğe *tapmaz* ki, tavşan burunlum?"

Beynimde akıl sır ermez bir vızıltı olmaya başlıyor. *Rin*, bir Baylee modeli miymiş eskiden? Onun yerine ben mi geçmişim? Onun modellik kariyerini alt üst etmişim ve bundan *haberim* bile yokmuş, öyle mi? *Dünyada bu zamana kadar olan her şeyi* Google'da araştırdım da geçen yıl yerine geçtiğim modelin kim olduğunu araştırmak aklımın ucundan bile geçmedi, ha?

"A-ama anlamıyorum," diyorum, ev arkadaşlarımla her ikisine birden bakarken. "Ne diyorsu..." Birden beynimdeki fare beynimi kemirmeyi bırakıyor.

Çalar saatlerimi Annabel ayarlamıştı.

Ben havaalanına gitmek için evden çıkmaya hazırlanırken, Annabel kol saatimi, telefonumu ve üç çalar saatimi ayarlamıştı. Hatta kuşlu saatimin arkasındaki düğme çok sert olduğundan babamın ona yardım etmesi gerekmişti.

Beynimdeki fare iç geçiriyor ve hafifçe bir kafa atıyor bana.

Sumo çekiminden önceki gece telefonumu şarj etmiştim. Telefonumu şarj ettiğimi *biliyorum* çünkü bavulumdan üzerinde geçmeli kapağı olan altı parçalı adaptörümü çıkarmam gerekmişti ve telefonumu kapının yanındaki prize takmıştım, yatağımın altına *değil*.

Ben yatarken, zille ilgili yatağımın kenarına yapıştırılmış

bir not yoktu.

Sumo ringindeki ayakkabılar *pembe, parlıtlı* ve çok *küçüktü*.

Beynimde pır pır diye birkaç tane daha ses oluyor ve -sonunda- fare ayağa kalkıp gözlerini yuvarlıyor ve suratıma bir yumruk indiriyor.

Hayır. Hayır.

HAYIR.

Midem bulanırken arkamı dönüp yanıldığımı, bir hata yapmış olduğumu, olup olmadık sonuçlar çıkarmış olduğumu umarak yatak odasına koşuyorum. Ne yazık ki bu ümitlerim boşa çıkıyor.

Odanın köşesi boş.

Hamam böceği kaparı yerinde değil.

64

Altı ay önce bir listem vardı.

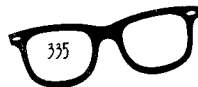
Bu, benden nefret ettiğini düşündüğüm insanların bir listesiydi ve bu listeyi hep yanımda taşırdım. Listeye eklemeler yapıp listeyi incelerdim ve sonunda liste gitgide uzamaya başladı. Sonra yanlışlığımın farkına varıp listedeki isimlerin üzerini çizdim ve listeyi attım.

Belki de bunu yapmak için bu kadar acele etmemeliydim.

Neredeyse dünyanın yarısı kadar yol kat ettim ve burada bana da bir yer olduğunu, buraya uygun olduğumu, insanların beni gerçekten istediklerini düşünerek kendimi kandırdım.

Ama şu anda başladığım noktaya geri döndüm.

Görünen o ki hâlâ birileri Harriet Manners'dan nefret ediyor.

65

Bunty'yle Wilbur sonraki yirmi dört saat boyunca yanımdan ayrılmıyorlar. Bu artık sadece benim üçüncü Yeni ve Çok Daha Az Görkemli Planım (YVÇDAG3) değil.

Bu, onların da planı artık.

Beni; döner bir tablanın üzerinden suşi yemek için bir lokantaya, gişe rekorları kıran bir Hollywood filmi izlemek için Waseda Shochiku Sineması'na götürüyorlar ve peşim sıra Meguro Parazitoloji Müzesi'ne girip sonra da kusmak için acilen dışarı çıkıyorlar. (Burada, şimdiye kadar bir insanda görülmüş olan en uzun bağırsak solucanı bulunuyor. Bu solucan yaklaşık olarak dokuz metre uzunluğunda).

Ertesi sabah Tokyo tren istasyonunda Wilbur'la buluştuğumda, ne zaman tuvalete gitsem, ardımdan banyoya kimse-
nin girmediklerinden emin olmak için bir tanesinin mutlaka banyonun kapısında beklediğinden oldukça emindim.

"Hooop!" diye kocaman, inanılmaz derecede kalabalık yolcu salonunun diğer tarafından Wilbur bana sesleniyor tiz bir sesle, kalabalığı yarıp bana doğru gelmeye çalışırken.

"Buradayım, benim altın renkli tavuk parçacığım!" Üzerinde parlak pembe bir takım elbise var. Ceketinin sırt kısmına parlak kanatlar dikilmiş ve başında da leopar desenli bir kasket var. "Dâhiyane kılık kıyafetlerin gözlerimi kamaştırıyor." Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bu sefer neden ilham aldın, tatlım?"

Gülümsüyorum. "Bunu bana babam yaptı."

Wilbur dikkatle denim iş tulumuma, fosforlu yeşil spor ayakkabılarıma ve önünde kırmızı keçeli kalemle kocaman **MODEL** yazan beyaz tişörtüme bakıyor.

Sadece şunu söyleyeyim: Babam sonunda okul çantamı fark etti.

"Bunu Bana Babam Yaptı," diye iç geçiriyor Wilbur mutlu bir şekilde. "Hayatıma ışık saçıyorsun, kesme şekerim. Gerçekten."

Bunty arkamdan başını sallıyor. "Sıra sende," diyor Wilbur'a, beni nazikçe ona doğru iterken.

"Aldım onu," diyor Wilbur, sanki elden ele Harriet geçirmece oyunu oynuyormuşuz gibi beni kolumdan tutarken. "Eve dönüp o iki kalleşe gardiyanlık et."

"İlgileniyorum. Poppy banyo yapıyordu ve ben de banyonun kapısına bir sandalye dayamış ya da dayamamış olabilirim. Rin de kedisine yuvarlanmayı öğretmeye çalışıyordu. Sanırım bu onu tüm gün oyalar."

"Ne olursa olsun evden çıkmalarına müsaade etme," di-

yor Wilbur ve sonra da büyükanneme bir öpücük atıp sanki bizim cüsseli bir kokoş değil de ikimiz de birer genç kızmışız gibi koluma girip yürümeye başlıyor.

Metroya bineceğimizi sanıyorum ve işe gidiş geliş saati olmadığı için *Thomas ve Arkadaşları*'ndaki⁴² beyaz eldiven ve bir şapka takan gerçekten sinirli, şişman kondüktör gibi küçük bir adam tarafından bir kompartımana tıkıştırılmaya-çağımız için o kadar rahatlıyorum ki şimdiden hâlsiz düşünüyorum ama Wilbur yukarıya çıkan yürüyen merdivenlere atıyor adımını.

"Çekim metroda değil mi?" diye soruyorum.

Wilbur bir kahkaha atarak ortalığı çınlatıyor. "Hareket eden bir araçta ayakta durmanı göze alacağımızı mı sanıyorsun?"

Tamam, kendim kaşındım. "Peki, nereye gidiyoruz?"

"Yuka'nın şu alt üst etmeye çalıştığı zamazingoyu düşün. Sen zeki bir kurabiyesin, kahve çekirdeğim. Nereye gittiğimizi niye sen söylemiyorsun?"

Midemdeki kelebekler tamamen çıldırıyorlar.

"Fuji Dağı mı?" diye bir çılgılık atıyorum, Wilbur'un kolunu sıkarken. "*Fuji Dağı*'na mı gidiyoruz?"

Tam o anda yürüyen merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve Wilbur gara girmekte olan, hemen tanınabilen, uzun, parlak treni işaret ediyor.

42 (İng.) *Thomas the Tank Engine*. (ç.n.)

Yan tarafı boyunca mavi bir çizgi uzanan, sivri burunlu treni işaret ediyor.

Tüm dünyanın -Thomas haricindeki- en ünlü trenini işaret ediyor.

"Kesinlikle oraya gidiyoruz," diyor, hafifçe başıma vurarak. "Ve oraya *bununla* gidiyoruz."

Babam Annabel'i eve ilk kez getirdiğinde, Annabel bana dağlarla ilgili bir kitap getirmişti. *Everest. K2. Kanchenjunga*. Ama Fuji her zaman favori dağımdı, çünkü -Himalayalar'da birlikte takılan diğer dağların aksine- onun hiç arkadaşı yoktu.

Sanırım Fuji'ye karşı kesin bir empati duymuştum.

Birden Yuka'nın ne yaptığını anlıyorum. Modayı kullanarak kültürel stereotiplere meydan okuyor: ölü balıkların satıldığı bir pazarda canlı bir balık, bir sumo ringine çıkan kadınlar, bir bilgisayar oyununa saplanıp kalan insanlar yerine bir bilgisayar oyununun içine sıkışıp kalmış insanlar.

Yuka'yı tanıdıkça ona daha çok hayran oluyorum.

Ne yazık ki bu duygunun karşılıklı olmadığı neredeyse kesin.

Wilbur'la ben, insanların yola çıkmasını önleyen yumuşak beyaz elektronik bariyerlerin kenarında bekliyoruz. Sonra da Shinkansen'in merdivenlerinden çıkarak yerlerimize oturuyoruz. O kadar heyecanlıyım ki camlar açılrsa aynen Hu-

go'nun uzun araba seyahatlerinde yaptığı gibi dilim bir karış dışarıda, başımı camdan çıkarırım ve salyam arkamdaki şanssız insanın yüzüne bulaşır.

"Bu hızlı trenler 2008 yılına kadar dünyanın çevresini 30,000 kez dolanacak kadar yol katetmişlerdi," diyorum Wilbur'a nefes nefese.

"Son sürat giden bir trenin durması 3 dakika 45 saniye alır," diye bilgilendiriyorum Wilbur'u, tren usulca hızlanmaya başlarken.

"Bu trenle 47 yılda 7.1 milyar seyahat yapılmış ve asla ölümcül bir kaza olmamış," diyorum, eldiven ve şapka takmakta olan güzel giyimli bir bayan 1950'lerden kalma bir hostes gibi elinde yiyecek içeceklerle koridordan aşağıya doğru yürümeye başlarken.

"Aaa, fıstık," diye ekliyorum neşeli bir şekilde.

Biz Tokyo'dan çıkarken, her şey yavaşça değişmeye başlıyor. Binalar gitgide küçülüyor, binaların arasındaki boşluk da gitgide açılıyor. Birden yemyeşil büyük tarlalar, traktörler, çatılarında tavus kuşu mavisi kiremitler olan küçük evler ve havlayan köpekler çıkıyor ortaya. Toprak çok düzleşiyor, gökyüzü yere yakınlaşıyor ve aydınlanıyor. Büyük düz hasır şapkalar takmış, eğilmiş, pirinç toplayan insanlar görüyorum. O kadar hızlı gidiyoruz ki kelimenin tam anlamıyla koltuğuma mihlanıp kalıyorum. Tüm vücudum o kadar ağırlaşıyor ki tuvalete giderken sanki bir ağaçta sallanan küçük bir maymun

gibi koridorda bir yerlere *asılmak* zorunda kalıyorum.

Birden bir huzur doluyor içime ve günlerdir ilk defa nefes alabildiğimi hissediyorum.

Kafamın bir türlü almadığı tek şey, nasıl olup da trendeki benden başka herkesin bu kadar *heyecansız* olabildiği. Aslına bakarsanız trendeki insanların büyük bir çoğunluğu uyuyor. Gözleri geriye doğru yuvarlanmış ve başlarını yanlarında oturan kişilerin omuzlarına düşmüş.

"İnsanlar her şeye alışır, sıçan nefeslim," diyor Wilbur kısık bir sesle. "Sen de London Eye'⁴³ her gördüğünde mutluluktan havalara uçmuyorsun, değil mi?" Sonra da bir kaşını havaya kaldırıyor. "Tekrar düşününce börülcem, muhtemelen havalara uçuyorsundur *sen*."

Başımı eğip kucağıma bakıyorum. Ama London Eye dünyanın kolonlarla desteklenmiş en geniş gözlem tekerleğidir.

Elli dakika ve nefes kesen altı yüz gözlemden sonra, tren duruyor ve elektronik bir ses billur gibi bir Amerikan aksanıyla "*Şu anda Shin-Fuji istasyonuna giriyoruz,*" diyor.

"Burası mı?" diye haykırıp o kadar hızla ayağa fırlıyorum ki başımı tepedeki bagaj bölmesine çarpıyorum. Ahh. "Geldik mi? Fuji Dağı'nda mıyız? Onu görebilir miyim? Bana gösterir misin onu?" diyorum, sanki 3,776 metre yüksekliğindeki bir yanardağdan değil de utangaç bir kedi yavrusun-

43 135 metre yükseklikteki, Avrupa'da bilinen en yüksek dönme dolaptır. Birleşik Krallık'ın en popüler turistik mekânıdır. (ç.n.)

dan bahseder gibi.

“Biz buradayız da benim küçük balkabağım,” diyor Wilbur ve pencereden dışarıyı işaret ederek “O da kim?” diye ekliyor.

Dönüp bakıyorum ama daha dönerken orada kimin olduğunu biliyorum, çünkü Wilbur’un yüzünde o ışıltı var.

Şu İşe Bak Işıltısı.

Ne Tesadüf Işıltısı.

Balodan Önce Gelen İyilik Perisi⁴⁴ Işıltısı.

Bir gün Harriet Manners Beni Vuracak Ve Bu Tamamen Benim Hatam Olacak Işıltısı.

Gözlerim Nick’in gözleriyle buluşuyor ve bedenimdeki yüz bin trilyon hücrenin her biri sıçrayıp havaya karışıyor. Güçlkle elimi kaldırıyorum. “Merhaba,” diyorum sonunda, camın ardından dudaklarımı oynatarak.

“Merhaba,” diyor o da hemen, dudaklarını oynatarak.

44 *Külkedisi* masalına bir gönderme. (ç.n.)

66

Günün birinde, eski sevgilileri hıçkırarak ağlarken, onları büyük bir soğukkanlılık ve aldırmazlık ile göz ardı eden eski kız arkadaş olacağım.

Ancak bugünün o gün olmadığı kesin.

Nick sadece başımı tepedeki bagaj bölmesine çarptığımı değil, aynı zamanda trenden inerken bir basamağı iskalayıp yere yapıştığımı da görüyor. Beni yerden kaldırmak için hemen elini uzatıyor ama ben elini tutup sıkıyorum ve sonra da ellerimi belime koyarak yerden kalkıyorum. "Egzersiz yap," diyorum Nick'e buyurgan bir şekilde, ona göstermek için birkaç kez eğilip doğrulurken. "Mümkün olan her yerde ciğerleri çalıştırmak önemlidir."

"Belli." Nick evet anlamında başını sallıyor. "Modelliğin El Kitabı'nın 452. maddesidir bu."

Ne? Niye hiç kimse bu kitabı bana vermedi bu zamana kadar?

Gülümsüyor. "Ve 593. madde de yirmi metrelik bir yarıçap içindeki her şeyi kırmaktır. Yani, senin doğuştan hünerli

biri olduğun gayet net."

Kızarıyorum ve biletimin cebimde olduğunu bildiğim hâlde, çantamda biletimi arıyormuşum gibi yapıyorum.

"Gelip bana bir öpücük ver bakalım, beyaz atlı prens," diyor Wilbur, ben zekice ve yerinde bir cevap bulmaya çabalarken. "Seni asırlardır görmedim. Söyle bakalım, nasıl şu büyük yabani ülke?"

"İyi. Ama buz gibi soğuk."

"Hiç şüphesiz ki Avustralya huysuz bir kısraktır," deyip başını sallıyor Wilbur. "Noelde güneşli, yazın soğuktur. Orada Noel Baba'nın ne giydiğini merak ediyorum doğrusu."

"Kırmızı sörf şortu," diyor Nick, bizi küçük istasyonun dışına doğru yönlendirirken. "Sörfte çok meraklı."

"O zaman," diye haykırıyor Wilbur zafer kazanmış bir edayla, "bize gelene kadar yanaklarının ve burnunun o kadar kızarmış olmasına hiç şaşırmadım."

"Biliyor musunuz," diyorum pat diye, "Noel Baba gerçek olsaydı, dünyanın dört bir tarafındaki 378 milyon Hristiyan çocuğa hediye dağıtmak için kızağının 214,200 ren geyiği tarafından çekilmesi ve sesten 3,000 kez daha hızlı hareket etmesi gerekirdi. Bu da merkezkaç kuvvetinden dolayı hem ren geyiklerinin hem de Noel Baba'nın patlamasına neden olurdu." Duraksıyorum. "Bunu, Noel Baba'nın gerçek olduğunu düşündüğüm için söylemiyorum. Gerçek *olsaydı* diyorum," diye ekliyorum.

Off, *Tanrı aşkına. Saçmalayan* bir çocuk gibi görünmek için güzel bir yol, Harriet.

"Veee Harriet geri döndü," diyor Wilbur, sanki alık bir köpekmişim gibi hafifçe başıma vururken.

"Polaroid getirdin mi?" diye soruyor Nick Wilbur'a, camları siyah film kaplı büyük beyaz bir minibüse doğru yürürken hep birlikte. "Haru gitti."

"Ben bir profesyonelim, aşkım. Elbette Polaroid film var yanımda." Wilbur, üzerinde bir tavşan baskısı olan çiçekli bir çantayı açıyor. "Söyle bakalım, Yuka bu çocuk yüzlü melek için hazır mı?"

"Yuka bu aralar Harriet'ten tam olarak böyle bahsetmiyor ama -evet."

"Peki ya... Anladın işte."

"Hazır. Bunu söylemek bana acı veriyor ama halam bir dâhi."

"O kadar mı iyi?"

"Hı hı."

Sanırım şifreli konuşuyorlar. Dürüst olmak gerekirse, ne iş üzerinde olduklarını bilmek istediğimden bile emin değilim.

Bu zamana kadar modellik kariyerim karda çıplak ayak zıplamayı, altın rengine boyanmayı, bir ahtapot tarafından saldırıya uğramayı, 20,000 kişinin önünde kendimi küçük düşmüş hissetmeyi ve cam bir kutuya sokulmayı içerdi.

Eski deneyimlerimden yola çıkarak, beni şimdi de streç filmle sarmalayıp elastik bir bandın ucunda bir dağın tepesinden aşağıya atacaklarını sanıyorum. Her şey göz önünde tutulduğunda, ne yapacaklarını sormamak en iyisi.

"Peki, bir haber var mı..." diyorum Wilbur'a, kaşlarımı kaldırarak. Ben de kesinlikle şifreli konuşabilirim. *Hıh*.

"Neden?"

"Anladın işte."

"Hayır, neden haber var mı?"

Allah aşkına. Nasıl oluyor da *ben* gizemli olmaya çalışınca, hiç kimse neden bahsettiğimi bir türlü anlamıyor?

Kızarıyorum. "Poppy'den ya da Rin'den," diye fısıldıyorum. "Onlardan bir haber var mı?"

"Hiç yok," diye Wilbur da bana fısıldıyor. "Büyükannen hâlâ bir dağ köpeği gibi evde bekçilik yapıyor. Onlara wasabi⁴⁵ kurabiye yaptırdığını söyleyen bir mesaj attı bana. Bu sefer her şey yolunda gidecek, havai fişegim benim. Bunu kesinlikle sağlama aldık."

Omuzlarım rahatlıyor ama sadece birazcık.

Son on yılda Alexa ve dalkavukları bana o kadar çok nefret gösterisinde bulundular ve ben o kadar çok renkten renge girdim ki size bu renklerle bir 'istenmeme gökkuşağı' çizebilirim doğrusu.

45 Hardalgiller familyasından Japon kökenli bir bitki. (ç.n.)

İnsanlara kurdukları cümlede yanlış kelime kullandıklarını söylediğinizde, onların size karşı gösterdikleri nefretten dolayı aldığınız rengi; *Harper's Bazaar*'da size sadece altı sayfa ayrıldığında aldığınız rengi; okul kantininde yanlışlıkla ayağınız takılıp da elinizdeki tepsideki kuru fasulyeyle Kiev usulü tavuğu önünüzde duran kişinin sırtından aşağıya döktüğünüzde aldığınız rengi bilirim.

Hatta insanlara bu renklerden bahsettiğinizde ve onlara bir 'istenmeme gökkuşağı' çizmeyi teklif ettiğinizde size duydukları nefretten dolayı aldığınız rengi de bilirim.

Ancak, daha önce hiç kimsenin evimden yaklaşık olarak 9,660 km kadar uzaktayken işten kovulmam için çalar saatlerimin ayarını bozacak, telefonumun şarjını boşaltacak, beni suçlu duruma düşürmek için kültürel olarak hiç uygun olmayan ayakkabıları giymeme neden olacak ve üzerime bir hamam böceği atacak kadar benden nefret ettiğini sanmıyorum.

Alexa'nın bile.

67

Son on yıldan fazla bir süredir beynimde bir Japonya fotoğrafı var. Bu fotoğrafta gökdelenler, yanıp sönen ışıklar, kalabalıklar, teknoloji, suşi, güzel giyimli kızlar, elbise giydirilmiş köpekler ve tüm bunların arkasında bir yerde havada dalgalanan bir dağ var.

Başka bir deyişle, Tokyo'nun fotoğrafı var beynimde.

Arabayla Shin-Fuji tren garından uzaklaşırken, birden koskoca bir ülkeyi tamamen yok saydığımın farkına varıyorum.

Yol boyunca küçücük mor çiçeklerle dolu kocaman yeşil tarlalar, sık ağaçlıklar arasından kıvrılarak uzanan yollar, kocaman mavi bir gökyüzü, sessizlik, hışırtı, kuşlar, tahta iskemlelerle dolu küçük restoranlar, tavanlardan sarkan kâğıt fenerler, kayalıklara oyulmuş olan kral kırmızısı tapınaklar, ağaçların ve çiçeklerin arasından parlayan, bazen küçücük kayıklar ve balıkçılarla süslenmiş bazen de bomboş göller görüyorum.

Tüm bunların ardında da -mükemmel bir şekilde yansıyan- Fuji Dağı'nı görüyorum.

Gururlu ve yapayalnız, Fuji Dağı.

Bu araba yolculuğunu daha da büyüleyici kılabilecek muhtemelen tek şey, minibüsün kapısına yarı cenin pozisyonu almış bir kazık gibi sıkıştırılmamak olabilirdi. Önde, Nick'in yanında oturuyorum. Ne zaman bir viraja girsek, Nick'in ya sol dizi sağ dizime ya da sol dirseği sağ dirseğime değiyor ve ben her seferinde elektrik çarpmış gibi zıplayıp kapıya doğru biraz daha yaklaşıyorum.

Bir sürü de viraj var.

Wilbur hiç yardımcı olmuyor. Aslında, durumu daha da kötüleştirmek üzere yoldan çıkıyor iyice. "Nick, minik şekerliğim, Harriet'a şu anda nerede olduğumuzu söyle."

"Burası Fuji Beş Göller," diyor Nick bana.

Üç dakika sonra, "Nick, maymun popolum, Harriet'a Fuji adının nereden geldiğini söyle," diyor Wilbur.

"Sanırım *benzeri olmayan* anlamına geliyor," diyor Nick.

Bir dakika sonra da, "Nick, portakal çekirdeğim, Harriet'a şu çiçeklerin adını söyle," diyor Wilbur.

Nick gülüyor. "Hangisini dediğini nereden bileyim, Wil? Mor olanları mı diyorsun?"

Doğuştan vahşi biri değilimdir ama bu şekilde geçen kırk beş dakikadan sonra, Wilbur'u susturmak için kafasını ön koltuğa vurarak parçalamama sadece *saniiyeler* kaldı. Kıp kırmızı olmayı keseyim, Nick'le göz göze gelmekten kaçınmayayım, terleyen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırarak

saklamayayım, her seferinde 'ya' diyerek olgun ve kayıtsız biri gibi davranmaya çabalamayayım artık diye Wilbur'u susturmak istiyorum.

Nick'in omzunun belirli aralıklarla benimkine çarptığını veya ayağının benimkinden sadece üç santimetre ileride olduğunu fark etmiyormuşum ya da bunlar neredeyse beni öldürmek üzere değilmiş gibi davranmayı kesebileyim diye susturmak istiyorum Wilbur'u.

Sonunda kocaman, çamur içinde bir otoparka girip duruyoruz. Şoför daha motoru durdurmadan dışarı atıyorum kendimi. Geri dönerken *kesinlikle* arkada oturacağım.

Ayağımı arabadan dışarı atar atmaz, bir su birikintisine giriyorum.

Nick gülüp dikkatle üzerinden atlıyor bu su birikintisinin. "Bu şekilde davranarak kotumu koruman kendini hiç düşünmediğini gösteriyor, Manners. Bayan bir şövalye gibisin."

Kızarıyorum ve bacağımı sallayarak çorabıma bulaşan çamurlu sudan kurtulmaya çalışıyorum.

"Baykuş keklerim," diyor Wilbur, devasa bir parıltılı pembe kedi gibi uzanarak minibüsten inerken. "Birlikte eğlenin diye sizi biraz yalnız bırakabilir miyim? Gidip Yuka'nın ağzından talimatları cımbızla alacağım da."

Nick'e gergin bir bakış atıp gözlerimi kaçırıyorum hemen. *Eğlenmenin* doğru kelime olduğundan tam emin değiy-

lim. Kurbağalar kusamazlar. Bunun yerine, midelerini ağızlarından çıkarıp bacaklarıyla temizler, sonra da midelerini geri yutarlar.

Ben de her an aynı şeyi yapabilirim.

"Elbette," diyorum.

"Kesinlikle," diyor Nick ve kayıtsızlığı kulağa o kadar sahici geliyor ki bu beni kahrediyor. "Acele etme."

"Canlarım benim," diye iç geçiriyor Wilbur. "Zaman bana ait olsaydı kesinlikle öyle yapardım," diyor.

Sonra da otoparkın diğer ucunda beklemekte olan tanıdık, büyük, siyah bir arabaya doğru seğirtiyor.

68

Araştırmalar, bir sessizliğin sıkıntılı bir hâl almasının tam olarak dört saniye sürdüğünü göstermiştir.

Birinin bunu Nick'e söylemesi gerek.

Ellerini kayıtsız bir şekilde ceplerine sokmuş otoparkta böylece duruyor hâlâ. O yakışıklı yüzünde rahatsızlıktan ya da utançtan eser yok.

Beş saniye geçiyor: Hiçbir değişiklik yok. Altı saniye: Hayır. Yedi saniye: Yok. Sekiz sa...

"Gel benimle," diyor birden, kafasını kaldırıp bana bakarken. Başının hemen arkasındaki ağaçtaki hayali bir güvercini izliyormuşum gibi yapmak zorunda kalıyorum hemen.

"Pardon?"

Garip bir şekilde başını kaşıyor. "Lütfen? Önümüzdeki on dakikayı da burada böylece durarak geçirmek istemiyorsan gel."

Rol yap, Harriet. Elinden gelen en iyi şekilde rol yap.

"Doğrusu," diyorum, gitmek ya da burada kalmak benim için hiç fark etmiyormuş gibi yapmaya çalışarak, "beyaz

minibüsler oldukça ilginç. Bir milyar paket peynirli cipsi taşımak için 772 beyaz minibüse ihtiyaç duyulacağını biliyor muydun?”

Evet. Bu işe yarar.

Nick ya tamamen içine düşmek üzere olduğumu ya da kafayı ulaşıma ve peynir aromalı çerezlere haddinden fazla taktığımı düşünecek.

“Elbette,” diyor Nick, başını evet anlamında ciddiyetle sallarken. “Bunu herkes bilir. Hadi gidelim.”

Dönüp ağaçların diğer tarafına doğru yürümeye başlıyor. Wilbur’un bizi bulamayacağını, başımızın belaya gireceğini, kaybolacağımızı söyleyerek itiraz etmeye başlıyorum ama sonra Nick’in benden adım adım uzaklaşmakta olduğunu fark ediyorum ve takınabildiğim en kayıtsız hâli takınıp peşinden avare avare yürümeye başlıyorum. Sonra -Nick çok hızlı yürüdüğünden- birazcık daha hızlı bir şekilde avare avare yürümeye başlıyorum.

Bir süre sonra da soğukkanlı, kayıtsız bir şekilde neredeyse koşar adım yürümeye başlıyorum.

Ağaçlar aniden gözden kaybolduğunda, ben neredeyse -elbette soğukkanlı, kayıtsız bir şekilde ve hızla ağızımdan nefes alıp vererek- koşmaya başlamak üzereydim.

Önümüzde kocaman, parıldayan bir göl uzanıyor. Şu anda pembe bir ufuk çizgisi oluşmakta ve baygın bir lila rengi almakta olan gökyüzünde pamuk gibi birkaç beyaz bulut

salınmakta. Gölü, gri çakıllardan bir sahille küçücük çiçekler sarmalıyor ve gölün tam arkasında da Fuji Dağı duruyor.

Yapayalnızız.

Sanki yanlış, çok yanlış bir şey yapıyormuşum gibi rahatsız hissediyorum kendimi birden.

Arkamı dönüp hızla otoparka geri yürümeye başlıyorum. "Harriet?" diyor Nick ve ben durup ona dönüyorum. "İyi misin?"

Hiçbir şey demeden yarım yamalak başımı sallıyorum evet anlamında.

"İşte," deyip elini cebine sokuyor Nick ve bana doğru yürüyerek bir şey uzatıyor.

"Bu ne?" Elime zorla tutuşturduğu paraya bakıyorum. "Bana niçin *para veriyorsun?*"

"Aç," diyor.

Paranın üzerinde kabarık saçlı, posbıyıklı bir adamın resmi var. "Hideyo Noguchi, ünlü Japon bakteriyolog mu?"

Nick somurtup sonra da gülererek bağırıyor: "O yüzü değil. Arkasını çevir."

Banknotun diğer yüzünde küçük bir daire var: Gölgesi önündeki göle vuran tepesi karlı bir dağın mavi bir resmi. Geçen hafta bir ara 1,000 yenlik banknotlar kullanmış olmam lazım ama bu resmi fark etmemiştim. Tekrar önümüzde uzanmakta olan manzaraya bakıyorum. "Bu..."

"Şu anda bulunduğumuz yer mi? Evet. Burası, tam olarak o resmin çizildiği yer. Bunu görmeni istedim."

Ben bunu kafamda evirip çevirip anlamaya çalışırken bir sessizlik oluyor.

"Niçin?" diyorum.

"Bilmiyorum," diyor Nick. "Sanırım sana bir şey vermek istedim."

Ben elimdeki paranın kenarıyla oynarken her ikimiz de yere bakıyoruz. Sonra alçak bir sesle, "Poppy çok güzel, değil mi?" diyorum.

Poppy'nin adını bir şekilde telaffuz etmek zorundaymışım gibi hissediyorum çünkü.

Nick bana sert bir bakış atıyor ve kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşuyor. Duraksıyor ama sonra, "Evet, öyle. Ama ben seni tercih ediyorum."

Midemdeki tuhaflik hissi gitgide artıyor ve kaçıp gitme isteğim dayanılmaz bir hâl alıyor.

Nick *ne haltlar karıştırıyor?*

Birden Nick'in başka hiçbir şey söylememesini istiyorum. Tanıdığım bu çocuğu sonsuza dek kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum. Bu sefer onu başka birine kaptıracak değilim. Aldatan başka bir Nick olup çıkacak bu sefer ve bu çok daha kötü bir şey.

"Birbirimizle konuşmamalıyız artık sanırım," diyorum

kırılgan bir sesle. "Doğrusu, şu anda berbat biri gibi davrandığını düşünüyorum."

Nick irkiliyor. "Harriet..."

"İşte buradasınız, sizi kıkırdak maymunlar!" diye bağıyor arkamızdan bir ses ve parıl parıl pembe bir ceketin içinden uzanan bir el koluma konuyor. Wilbur omzumun üzerinden gülümsüyor. "Hava kararıyor, pizza hamurum. Şimdi seni hazırlamamız gerekiyor."

Nick'e kısa bir bakış atıyorum ama Nick gözlerini dikmiş göle bakıyor. Gökyüzüne karşı duran yüzünün ana hatları seçiliyor ama yüzünde anlaşılması kesinlikle imkânsız olan bir ifade var.

Biraz önce bana her ne söyleyecekse şimdi ondan eser yok.

Korkarım ki kaybedilen tek şey bu değil.

Zorlukla yutkunarak Wilbur'un peşi sıra sessizce otoparka geri yürüyorum ama önce Nick'in bana verdiği parayı ikiye katlıyorum ve yere atıyorum.

69

Dönüştürülmeye son derece hazırım.

Her şey yapilsın istiyorum. Ben farklı biriymişim, doğru dürüst, gerçek bir modelmişim gibi görüne kadar beni giydirdinler, cildimi pürüzsüzleştirdinler, bana makyaj yaptınlar, saçımı taradınlar, sprey sıkıdınlar, her tarafıma parıltılar sürdünler, takma kirpik; lens gibi şeyler taksınlar, beni güzelleştirdinler istiyorum.

İşte bu nedenle, Shion gelip çevreme bir perde gerdikten sonra uzun, iki cebi ve belinde bir parça beyaz kurdelesini olan tiril tiril bir elbiseyi üzerime geçirip beni otoparka doğru geri götürmeye başladığında biraz endişeleniyorum.

Bu sefer bir kuaför, bir makyöz ya da asistanlar yok. Sadece Shion ve ben varız.

"İlki, her zamanki süslü kıyafetlerim nerede?" diye soruyorum nazik bir şekilde, Shion saçıma birkaç mor çiçeği takarken. Shion yaptığı işten memnun bir şekilde başını sallıyor ve sonra da bana bir çift lastik parmak arası terlik uzatıyor.

Shion gülümsüyor. "Bugün süslü elbiseler yok. Yuka ta-

mamen doğal görünmeni istiyor. Sana tek bir şey bile sürmek için çok kesin talimatlar aldım." Hafifçe yüzünü ekşitip yüzüme doğru eğiliyor. "Gerçi bir parça kapatıcıyla şu iki lekeyi çabucak yok etmeye can atıyorum ama..." -iç geçiriyor- "bu işi Photoshop'a bırakmak zorundayız."

Ne? Beni çekime böyle mi gönderiyorlar? Aynen olduğum gibi?

Anlaşmada böyle bir şey yoktu.

Nat'ın bile bu hâlimle fotoğraflarımı çekmesine izin vermem. Can havliyle renk gelmesi için yanaklarımı çimdikleyip dudaklarımı ısırırken arkamdan gelen soğuk bir ses, "Yüzme biliyor musun?" diyor.

Yuka bir metre gerimde duruyor. Ne kadardır orada olduğu konusunda bir fikrim yok gerçekten. Bu, duş alıp çıkmak üzereyken sonunda duşun köşesindeki koskocaman bir örümceği görmek gibi bir şey. "Pardon?"

"Yüzme biliyor musun?" diyor tekrar.

Dünya nüfusunun yüzde elli dördü yüzmeyi bilmez ama Cornwall'a yaptığımız son derece travmatik bir seyahatte babam benim yüzme bilen azınlığa dâhil olmamı sağlamıştı. "Evet," diyorum.

"Güzel," deyip başını sallıyor Yuka. "En önemli çekim bu. Her şeyin planlandığı gibi gitmesi kesinlikle çok önemli. Bunu iyice anladın mı?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"  imdi, tüm kariyerim boyunca asla yapmamış olduğum bir şey yapacağım."

Endişeli bir şekilde g le bakıyorum. "Iıı... Ne yapacaksın?"

"Bunu," diyor Yuka ve sonra da tek bir yumuşak hareketle arkasını dönüp arabasına doğru yürüyor ve o arabaya bindikten sonra araba hareket ediyor.

10

Anında bir rahatlama hissi kaplıyor içimi.

Sanki Narnia'nın o soğuk kışı birden sona ermiş de yirmi metrelik bir yarıçap içindeki herkes, üzerlerindeki kocaman metaforik kürk mantoları birden çıkarabilirmiş gibi hissediyorum. Birkaç saniye içinde Shion fısıldayarak bir şeyler söylemeye, Naho tablet bilgisayarından bir parça çalmaya ve Wilbur da güneş gözlüklerini çıkarıp onları omuzlarındaki vatkaya sürerek silmeye başlıyor. Hatta Haru bile bir kütüğün üzerine ilişip alnını ovmaya başlıyor.

Yuka'nın, kendi kampanyası için yapabileceği en iyi şeyin çekim yapılırken yakınlarda bile olmaması olduğunu anlamış olduğu açık.

Göle doğru gitmekte olan Shion'un ardından gidiyorum ve sonra Naho, Haru ve asistanlardan iki tanesinin termal içlikler, su geçirilmeyen tulumlar, şapkalar ve uzun plastik çizmeler giymekte olduklarını fark ediyorum.

Göle gireceğim, değil mi? Üzerimde sadece yazlık bir elbise ve parmak arası terlikler varken buz gibi soğuk göle

gireceğim gerçekten, öyle mi?

Elbette gireceğim.

Zaten bilinen bir şeyi tekrarlamak istemem ama kalbim kırık bu aralar. Üzerimde uzun, beyaz bir gecelik ve saçlarımda çiçekler var ve açık havadaki kocaman bir su birikintisine girmeye gönderiliyorum şu anda.

Hiç kimse *Hamlet*'i okumamış mı?

Asistanlardan biri, Wilbur'a yedek bir su geçirmez kostüm uzatıyor utangaç bir şekilde ve anında histerik bir kahkahayla yanıtını alıyor. "Benim küçük fıstık ezmesi kaşığı," diye sonunda hırıldanıyor Wilbur, şaşırmış olan kıza. "Onu giyeceğime kendi ağzıma kusarım. Artı, suya giremem, bezelye kabuğum. Ben şeker gibiyim. Suya girdiğim anda eririm. Sanırım burada kalıp minik, sevimli bir firavun faresi gibi bir tehlikeye karşı kuş uçurtmayacağım."

Sonra Wilbur aynalı güneş gözlüklerini gözüne geri takıp bana manalı bir şekilde başını sallıyor.

Gerçekten koruyucu bir meleğe benziyor Wilbur.

Kanatları kıyafetinin işlevsel bir parçası olmak yerine ceketinin arkasına dikilmiş olan koruyucu bir melek gibi ama.

Ben bir elbiseyi daha mahvetmeden suya girmenin bir yolunu bulmaya çalışırken bir el dirseğime dokunuyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Nick'in üzerinde sanki dünyanın en güzel Ayı Paddington'ıymış gibi görünmesine neden olan

sarı renkte su geçirmez bir kıyafet var. "Çünkü İsa değilsen, Manners, biraz ıslanmak zorunda kalacaksın."

Nick'in tam elinin altında kalan bölgedekiler hariç olmak üzere bedenimdeki her bir hücre uyuşuyor. Bedenimin yalnızca o bölgesi alev alev yanıyor.

"Aslında," diyorum, kolumu Nick'in elinden kurtarmaya çalışırken, "bu söylediğin pek doğru değil. *Gigantometra gigas* gibi ıslanmayan ayakları olan bir su böceği olsaydım, suyun üzerinde ıslanmadan gayet güzel yürüyebilirdim."

"*Gigantrometra gigas* da ne?"

"Büyük bir sopa çekirgesine benzeyen bir böcek."

"Sen de bir çeşit büyük bir sopa çekirgesine mi benziyorsun yani?"

Su geçirmez olmayan ayaklarıma bakıyorum. "Hayır."

"Öyleyse ıslanacaksın." Nick, siyah beyaz bir filmdeki bir adam gibi kolunu ileriye doğru uzatıyor. "Bana tutun."

Hayır. Evet. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır.

"Teşekkür ederim," diyorum gayet mağrur bir şekilde, öne doğru bir adım atarken, "ama kesinlikle becerebilirim..."

Ben suya düşerken, dünya birden yan yatıyor.

Ben daha suya düşmeden Nick beni yakalıyor ve tekrar doğrultuyor. "Lütfen, Harriet. Bu yüzden buradayım. Suya düşüp boğulmanı önlemem için para ödendi bana. Tüm çekim boyunca benimle kavga etmeden işimi yapmama izin verebilir misin *lütfe*?"

Önce ağızımı açıyorum ama sonra tekrar kapayıp evet anlamında başımı sallıyorum.

Ancak suyun içinde daha derine doğru ilerleyince üzerimdeki elbisenin ne kadar güzel olduğunu anlıyorum. Suyun dışındayken aldatıcı bir şekilde sade duran bu elbise de aslında hafif farklı açılarda kesilmiş olan düzinelerce kat var. Su bu katları farklı yönler itince, kocaman şişip girdap oluşturarak suda dönüyorlar. Bu elbisede o kadar çok kumaş kullanılmış ki beyaz olmasına rağmen, kesinlikle içimi göstermiyor. Bu elbisede hafif bir denizkızı havası, hafif bir de Shalott'un Leydisi (büyük bir su birikintisinde pek de başarılı bir şekilde yolculuk edemeyen kalbi kırık başka bir bayan)⁴⁶ havası var.

Takıma doğru ilerlerken bir taşa daha basıp kayıyorum ama Nick yine hızla hareket edip düşmemi önüyor ve elini omzuma atıyor.

"Yoku yatta, Harriet. Kimiwa migotoda," diyor Haru, neredeyse tanınamayacak kadar alçak, sakın bir sesle. "Demo, sono kakkou ha samuku naika?"

Naho bana gülümsüyor. "Haru mükemmel bir iş çıkarmakta olduğunu söylüyor, Harriet. Bir de çok üşüyüp üşümediğini öğrenmek istiyor."

46 Kral Arthur efsanesinin bir kahramanı olan *Shalott'un Leydisi* (*The Lady of Shalott*), lanetlenerek bir şatoya kapatılmıştır. Dünyaya sadece yaşadığı şatonun penceresinden elindeki aynayla bakabilmektedir, çünkü çıplak gözle bakarsa ölecektir. Sir Lancelot'a âşık olunca, ne pahasına olursa olsun onu çıplak gözle görmek için şatonun çevresindeki su birikintisini kayıkla aşmaya çalışır. Ancak, Sir Lancelot'a ulaşmadan ölür. (ç.n.)

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Hissedebildiğim tek şey Nick. Geri kalan kısmım tamamen yok olmuş bile olabilir.

"Mizu no nakani suwatte moraukedo, daijyoubu kana?"

"Suda oturabilir misin?"

Nick'in kolunun hareket etmekte olduğunu fark etmiyormuşum gibi yapmaya çabalıyorum ve Nick kolunu nazikçe belime doluyor. Bu sefer kaymamış olmama rağmen, dünya yine yan yatmaya başlıyor.

"Jyaa, sorosoro hajimeyouka?"

"Başlamaya hazır mısın?"

Nick'in eli hareket ediyor ve belimden düğmelenmiş olan elbisenin altına kaymaya başlıyor hafifçe. Bir süre kuyruk sokumumda dolanıyor eli ve tepeden tırnağa kızardığımı hissediyorum. Görünüşe bakılırsa güneşin çekirdeği o kadar sıcak ki toplu iğne başı kadar ufacık bir parçası bile 160 kilometre uzaktaki bir insanı öldürebilecek kadar bir ısı yayıyor.

Şu andaki yanmama bakılırsa, buradan Güney Kore'ye kadar etrafta bulunan herkesi yakarak yok edebilirim.

Ama Nick benim değil.

Destek vermekle elle sarkıntılık etmek arasında bir çizgi vardır ve Nick bu çizgiyi tamamen aştı. "Nick," diye çıkışıyorum, "ne yaptığı sanıyorsun sen? Çekil git başımdan."

"Düğmeyi bulmaya çalışıyorum," diyor. "Özür dilerim.

Daha kolay becereceğimi sanmıştım.”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Bu inanılamayacak kadar kaba bir söylem.

“Ne?! Yoksa bununla kastettiğin şey...”

Ama cümlemi tamamlamıyorum, çünkü Nick bana gülümsüyor birden. Midem birden parmak uçlarında havaya kalkıp geriye doğru dönüyor ve içimdeki her şey paramparça oluyor. “Buldum,” diyor, öne doğru eğilirken.

Ben daha ona engel olamadan, yanağıma bir öpücük konduruyor nazikçe ve tüm bedenim aydınlanıyor.

71

Bir an için, ışığın gerçekten benden geldiğini sanıyorum. Duygularım o kadar güçlü ki bunları hakiki, fiziksel, görülebilen bir gerçeğe dönüştürdüm; fiziksel bir fenomen oldum diye düşünüyorum.

Sonra da Wilbur olağan dışı bir şekilde geleceği görebiliyormuş ve ben gerçekten alev aldım diye düşünüyorum.

Ancak Nick geri çekilip ben aşağıya doğru baktığımda ışığın elbiseden gelmekte olduğunu anlayabiliyorum. Kuşmaş, sık bir şekilde dokunmuş olan saç teli inceliğinde LED ampülden oluşuyor ve tüm elbise beyaz bir neon ışığı şeklinde parlıyor. Boyun kısmında da yıldızlar gibi görünen kümelenmiş ışık düğümleri oluşuyor.

Her yanımla ışıdayıp parlıyor ve ışık suya yayılıp çevremde dönüyor.

Metaforlara, ışıkla ilgili yanlışlıklara takılmayın bu noktada.

Nick beni *kelimenin gerçek anlamıyla* yakıp aydınlattı.

Gökyüzü koyu, altın gibi parıltıyan pembe bir renk almakta ve ufuk çizgisi kıpkırmızı parlamakta şu an. Bir taraftan da küçücük yıldızlar belirmeye başlıyor gökyüzünde. Otoparktan gelen ışıklar önümde, suda dans ediyor ve asistanlardan biri başıma doğru yumuşak, altın sarısı bir ışık tutuyor. Elbisemin görüntüsü de suya yansıyıp ışıldıyor.

Her yer ışık içinde. Çevremi, içimi ışık kapladı.

Bir noktada elbette gerçek dünyaya geri dönmek zorunda kalacağım ama o ana kadar birkaç dakika daha tam olduğum yerde -gölün birkaç metre üstünde bir yerlerde asılı bir şekilde- kalmak istiyorum.

"Jyunbi ha iikai?"

"Hazır mısın, Harriet?"

Evet anlamında başımı sallıyorum boş boş ve buz gibi suyun içine doğru alçalmaya başlıyorum sessizce. Artık Nick bana dokunmuyor olduğundan su inanılmaz derecede soğuk geliyor.

Ama zerre kadar umurumda değil bu.

"Kirei dane?" diyor Haru, fotoğraf makinesinin düğmesine basmaya başlarken el kol hareketleri yaparak ve ben de sol omzumun üzerinden boşluğa doğru gözlerimi dikip bakıyorum.

"Evet. Çok güzel." Nick başını sallayıp arkamdaki ufuk çizgisine oyulmuş gibi duran dağa bakıyor. "Eşsiz," diyor.

Sonra da direkt olarak bana bakıyor.

72

Wilbur beni korumak için her ne yaptıysa, bunun işe yaradığı kesin.

Çekim mükemmel gidiyor. On dakika soğuk suyun içinde sessizce oturduktan sonra suyun içine doğru eğilip dirseklerim üzerinde öne doğru uzanıyorum. Sonunda da tamamen suyun üzerine yatıyorum. Böylelikle Haru tam üzerimden fotoğraflarımı çekebiliyor. Sanki büyü, ruhani bir yosuna yakalanıp kalmış bir su perisiymişim gibi ıslak saçlarım ve elbisemin etekleri ışıldayarak başımın etrafında dönüyor. Hatta ciğerlerime su kaçırmamayı ya da boğulmamayı da beceriyorum.

Herkes son derece mutlu.

"Shashin kara kannjyou ga afurete kuruyo, Harriet. Kimino kokoroga mieruyoud." diyor Haru.

"Bu fotoğraflarda çok yoğun bir *duygu* var, Harriet," diye mutlu bir şekilde tercüme ediyor Naho. "Haru tam içini görebiliyormuş gibi olduğunu söylüyor."

Ayvayı yedim.

Hızla gözlerimi kırıştıırıp biraz daha az şeffaf olmaya çabalıyorum.

Sonunda Haru memnun olmuş bir şekilde başını sallıyor, Naho donmakta olan omuzlarıma bir battaniye sarıyor ve hep birlikte üzerimizden sular akarak gölden geri çıkıyoruz. Yuka orada bizi bekliyor.

Zerre kadar bile şaşırmış değilim. Yuka'nın gece görüşlü dürbünüyle bizi gizlice izlemek için üç metreden daha kısa bir mesafe gittiğini tahmin ediyorum.

"*Umaku ittakashira?*" diye sertçe soruyor Yuka, Haru'ya.

"*Sugoiyo,*" diyerek başını evet anlamında sallıyor Haru ve ben gülümsüyorum. Bu, 'mükemmel' demek çünkü. "*Honntouni sugoi noga toretayo.*"

Sonra yine aynı şey oluyor: Yuka gülümsüyor. Hayır, Yuka lto sırtıyor.

Nick bile şaşırmış görünüyor.

"Mükemmel," diyor Yuka, elbisesini hafifçe düzeltip dikkatle yüzündeki ifadeyi düzeltirken. Beni tepeden tırnağa süzüp parmaklarını şaklatıyor. "Ne diye burada böylece duruyoruz? Kimseye zatürre olsun diye para ödemiıyorum. Hemen modelimi kurutun."

Wilbur, arkamızdaki sahilde kendinden geçmekle meşgul. Pembe ceketini kafasına geçirmiş küçük dairecikler çizerek dönüp duruyor ve bağıırıyor. "BAMM! Söylemişim size,

şeftaliler! Benim küçük Frankie pirzolanın beklenenin ötesinde bir iş çıkaracağını söylemiştim size!" Çömelip çakıllar üzerinde Rus dansı yapmaya yelteniyor.

Yuka kaşlarını çatıyor. "Direkt olarak benim için çalışacaksan William, şunu hemen kesmeni şiddetle tavsiye ederim."

Wilbur yere çömelmiş bir hâlde sıçrayacakken duraksıyor. "Milyarlarca defa söyledim," diyor Wilbur kızgın bir şekilde. "Adım Wilbur, bur'la bitiyor, iam'la değil ve sana teşekkür etmek..." Sonra durup dimdik ayağa kalkıyor. "Senin için çalışmak mı?"

Yuka, onu beklemekte olan arabasına binerken neredeyse hiç fark edilemeyecek bir şekilde başını sallıyor evet anlamında.

Wilbur'un yüzü kıpkırmızı oluyor ve titremeye başlıyor. Sonra da fiziksel olarak patlıyor Wilbur. "AH BENİM MİNİ SİNEKKUŞLARIM, BUGÜN ŞİMDİYE KADAR DOĞURULMUŞ EN GÜZEL GÜN OLURDU EĞER GÜNLER DOĞURULSALARDI. GERÇİ MUHİLEEN DOĞURULMUYORLAR AMA BU KİMİN UMURUN Kİ! BECERDİM İŞTE! BEN DE VARIM ARTIK! SONUNDA İKİ MODANIN İÇİNDEYİMMM!"

Sonra da be kolumdan yakalayıp kocaman halkalar çizdirerek döndü ye başlıyor. Sekiz yıl önce Nat'le birlikte aynen böyle dön en elim kaymış ve başımı bir banka çarpmıştım. Hastane... başımın arka tarafına sekiz dikiş atıldık-

tan sonra da bir daha bu şekilde dönmemiştik.

Pespembe yanaklarla ve sersemlemiş bir şekilde dönüyorum.

Buna inanamıyorum: Her şey yolunda gidecek. Kampanya başarılı oldu ve hiç kimse bana kızgın değil. Wilbur büyük işi kaptı ve ben de işimden olmadım.

Ya Nick?

Nick beni öptü.

Midemi bulandıran bir şekilde döndürölüp durmam bitene kadar bunu düşünemiyorum bile. Bir beynin baş edebileceğinden çok daha fazla altüst edici şey oluyor çünkü.

Wilbur sonunda beni bırakıyor ve başım döner bir hâlde sendeleyerek neredeyse tamamen boş olan otoparka doğru birkaç metre ilerliyorum.

Nick, yüzü diğer tarafa dönük bir hâlde telefonda konuşuyor. Alçak sesle konuşuyor olmasına rağmen onu yine de duyabiliyorum.

Keşke onu duyamıyor olsam. "Poppy?" Sesi gergin geliyor. "Neden bahsediyorsun?"

İç kulağım dengesini tekrar ayarlarken ve dünya dönmeyi yavaş yavaş keserken bir sessizlik oluyor. Sanırım kusacağım.

Daha şimdiden onunla mı konuşuyor?

"*Elbette* umurumda," diye sabırsız bir şekilde konuşmaya devam ediyor Nick. "Umursadığımı biliyorsun. Saçmalama."

Sa  ımdan burnuma ve üst duda  ıma damlayan, kollarımdan ve bacaklarımdan yere akmakta olan buz gibi soğuk su damlacıklarını ve üzerimdeki havlunun ıslaklığını fark ediyorum birdenbire.

Dakikada 300 milyon hücre ölür bedenimizde ve hayatımda ilk kez bu hücrelerin her yanımda b  z    p yok olduğunu hissediyorum.

  Hemen oraya geliyorum,   diyor Nick.   Bekle orada.  

Nick, şöyle omzunun üzerinden bile bakmadan telefonunu cebine koyuyor ve beni orada arkasında nutku tutulmuş bir hâlde bırakarak bir mobilete binip gidiyor.

73

Buyurun size birkaç denklem:

AŞK = 1 ilk öpüşme + bunu takip eden 400'den fazla daha basit öpüşme + 182 gün + 278 hayal + 186 telefon görüşmesi + 2,087 mesaj + 1 son öpüşme.

AŞK = Ağlayarak geçirilen 4 gece - 2 ay boyunca geri dönmesini bekleme - 8 hafta boyunca olur da onu görürüm diye herhangi bir dergiye bakamama ya da televizyon izleyememe - 63 gün boyunca her martı, aslan ya da yağmur damlası gördüğünde üzülme - 11 gün boyunca onu unutmuşsun gibi yapma - bir ömür boyu bir daha asla misket limonlu şeker yiyememe.

AŞK = Tek düşündüğün şey o olduğu için neredeyse tüm GCSE sınavlarını mahvetme.

AŞK = Tam bir ahmağa dönüşme.

Tam altı ayımı Nick Hidaka'ya harcadım.

Bu altı ayda Merkür, güneşin etrafını *iki* kez dolandı. Ben altı ayda Rusya genişliğindeki bir alanı yürüyerek geçebilir,

Amerika'yı bisikletle dolaşabilir ya da Brezilya'ya yelkenliyle gidebilirdim. Jack Kerouac'ın *Yolda* adlı romanını yazması üç haftasını, Charles Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı* adlı öyküsünü yazması da altı haftasını almış. Ben bir çocuğu düşünmekle geçirdiğim süre zarfında *beş klasik roman* yazabilir ya da Jüpiter'de 444, Satürn'de 391 ve Venüs'te de gerçekten lüks 1.4 gün geçirebilirdim.

Bunları yapmak yerine beynimi büyük, iri saç dalgaları, yanları yukarıya doğru kıvrık dudakları, yeşil kokusu, yüksek sesle atılan kahkahaları olan, canı her istediğinde ortadan kaybolan, her ne isterse onu söyleyen ve sadece kendini düşünen bir çocukla doldurdum.

Ne yapacağım, biliyor musunuz?

Bir daha asla bir çocuktan hoşlanmayacağım. Okula geri döndüğümde, tüm boş zamanımı ve zihnimi Apaçice, Tset-sautça, Susquehannock dili ya da bir asırdan fazladır kullanılmayan başka bir dili öğrenmeye vereceğim.

Bu *bile* çok daha verimli bir şey olacak.

"Bitti mi, benim küçük parıltılı bikini altım?" diyor Wilbur, omzuma hafifçe vurarak. Nick'in masaldaki cin gibi kayıplara karıştığı noktaya son bir kez bakıyorum.

Bitti mi gerçekten? Nihayet bitirmeye hazır mıyım?

"Evet," diyorum, Wilbur'a doğru dönüp derin bir nefes alırken. "Sanırım bu kez bitti."

Tokyo'ya geri dönüş yolunu, tarlalara gelişigüzel aralık-

larla dağılmış olan küçük ışıkları sessizce Shinkansen'in penceresinden izleyerek geçiriyorum. Wilbur yanımda hafifçe horluyor.

Tokyo garına geri döndüğümüzde, istediğim tek şey sıcak bir duş alıp penguenli pijamalarımı giydikten sonra elimde bir bulmacayla yatağıma girmek.

Ancak böyle bir şansım varmış gibi görünmüyor.

"Minik keklerim," diyor Wilbur sersem sepelek bir hâlde, tren durmak üzereyken. Gözlerini ovuşturuyor. "Hayal gücümün *süper* geniş olduğunu biliyorum ama şurada duran sandığım kişi mi gerçekten?"

Bir araya toplanmış olan siyahlar içindeki küçük bir grup insana bakıyorum pencereden. Shion, Naho, Haru ve birkaç asistanla onların arasına şiddetle korunan, minik, bir periler ülkesi kraliçesi gibi neredeyse tamamen gizlenmiş olan Yuka'yı görüyorum.

"Belki de bize hediye vermek için gelmişlerdir buraya?"

Belki de modellikte işler böyle yürüyordur. Belki de bir çekimde çok iyi bir iş çıkardığınızda, gara gelip size minik kekler ya da kedi yavrularıyla dolu bir sepetle ve adınıza hazırlanmış birkaç pankartla bir sürpriz yapıyorlardır diye düşünüyorum.

Sonra Wilbur'un yüzünü görüyorum. Wilbur bembeyaz olmuş ve yüzü sanki yüzündeki tüm kemikler burnundan çıkarılıp alınmış gibi sallanıyor.

"Küçük yaban arım benim," diyor. "Belki de o kadar iyi bir firavun faresi değilimdir ben."

74

Sessizce iniyoruz trenden.

Wilbur’la ben peronda mümkün olduğunca yakın duruyoruz birbirimize.

“Buraya gelin,” diyor Yuka. “Hemen, lütfen. Her ikiniz de.” Okulda birçok kez müdürün odasına gittim. Yedinci yılda; biyoloji ödülü, tarihle ilgili kompozisyon ödülü ve münazara takımı ödülleri almak üzere müdürün odasına çağırıldım. Sekizinci yılda ise fizik ödülüyle yine tarihle ilgili kompozisyon ödülünü almak için gittim müdürün odasına. Dokuzuncu yılda, İngilizce ödülünü almak üzere müdürün odasıındaydım. Onuncu yılda ise müdür, ödülleri sürekli benim kazanmam diğer öğrencileri üzdüğünü için artık ödül kazanmayacağımı söylemek üzere beni odasına çağırması ve bana kitap almam için yüklü bir hediye çeki vermişti.

Evet, birçok kez müdürün odasına gitmişim ama bunların hiçbirisi başım belada olduğu için değildi. Başım belada olduğu için gitmiş olsaydım eminim aynen şu andaki gibi bir durum olurdu.

Wilbur'la birbirimize bakıp sonra da *Tilki, tilki; saatin kaç?* oynayan iki küçük çocuk gibi peronda küçük adımlarla ilerliyoruz. Sinirlerim o kadar gergin ki Yuka ağzını açtığı anda ilk söylediği şeyin saat olmamasına son derece şaşırıyorum.

"Ne kadar zamandır modellik yapıyorsun, Harriet."

Yuka'nın sesi ürkütücü derecede yumuşak. Aynen bir kedinin bir farenin üzerine atlamadan hemen önce sinsileştiği gibi bir hâli var Yuka'nın.

Boğazımı temizliyorum. "Altı ay, yedi gündür," diyorum.

"Sana ilk şansını kim tanıdı?"

Teknik olarak, beni 'keşfeden' kişi Nick'ti ama nasıl hayatta kalınacağını bilen küçük bir parçam tam zamanında devreye girip bunu Yuka'ya söylememi engelliyor. "Sen," diyorum.

"Peki, o zamandan beri sana kim iş verdi?"

"Sen."

"Normalde böyle mi olur?" diyerek başıyla çevresini işaret ediyor sakince. "Bir okul gezisinden alınan deneyimsiz on beş yaşındaki kızlara, hiçbir seçmeye katılmadan, kimseyle rekabet etmeden dünya çapındaki bir tasarımcıyla uluslararası işler yapmaları için bir sürü para mı ödenir normalde?"

Bunun, az çok belirli bir cevaba yönelten bir soru olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Hayır?" diye zayıf bir tahminde bulunuyorum.

"Doğru. Çoğu model yüzlerce seçmeye katılıp yüzlerce

kez reddedilir. Yıllar boyunca hem kendileriyle hem de birbirleriyle mücadele ederler. Çok azı gerçekten iyi para kazanır ve bunu yapabilenlerinin de bir kenara atılmadan önce en iyi ihtimalle birkaç seneleri vardır. Moda; zor, vefasız ve affetmeyen bir iştir. Senin gibi kızları kahvaltı niyetine yer.”

Birden kendimi bir Roald Dahl⁴⁷ romanındaymışım gibi hissediyorum. Wilbur da böyle bir şey söylememiş miydi daha önce?

“Anlıyorum.”

“Hayır, Harriet. Anlamıyorsun, çünkü böyle şeyleri anlamamanı garantiye aldım. Ta en baştan, o dünyanın bir parçası olmamanı sağlayacak özel bir sözleşme hazırladım sana. O zamandan beridir de seni o dünyadan uzak tutmak için her şeyi yapıyorum.”

Gözlerim büyüyor. Tüm modellik kariyerim boyunca göz kamaştırıcı bir bebek bakıcılığı mı yapıldı bana yani?

“Ama... Niçin?”

“Korumanı istediğim bazı özellikler gördüm sende ve moda dünyasının bu özelliklerini yitirmene neden olacağından endişe ettim.”

Yuka’nın hangi özelliklerden bahsettiği konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

“Te-teşekkür ederim,” diye kekeliyorum, yüzüm kızarırken.

47 Galli’li roman, kısa öykü yazarıdır. *Charlie’nin Çikolata Fabrikası* en bilinen eserlerindendir. (ç.n.)

"Bunun karşılığında da," diye devam ediyor Yuka, "sen bana saygısızlık ve itaatsizlik ettin, kibirlendin. Yalan söyledin, geç kaldın, sana söylediğim temel kuralların her birini çiğnedin."

Hemen ağzımı kapatıp Wilbur'a bakıyorum panik içinde. Wilbur'un tüm yüzü yosun yeşili rengini almış.

"Ha-ha-hayır, Yuka," diyorum ama ağzım o kadar kuru-du ki dilim damağıma yapışıp garip sesler çıkarmaya başlıyor. "Ben... Öyle... Anlamıyorsun..."

"Hayır, Harriet," diyor Yuka alçak bir sesle. "Anladığımı sanıyorum." Çantasına uzanıp İngilizce bir gazete çıkarıyor ve gazeteyi bana uzatıyor. Bir tam sayfa yazı ve Yuka'nın çok, çok daha genç hâliyle yine siyah danteller içinde bir fotoğrafı var. Manşet şu:

MODA İKONU TASARIM ÇALIYOR

Moda ikonu Yuka Ito, kendi markasını kurmak üzere moda devlerinden Baylee ile sözleşmesini sonlandırdı. Moda ikonuna yakın bir kaynak şunları kaydetti: "Yuka'nın yeni markasını lanse etmek için bir küçük model grubu olarak biz Asya'nın dört bir yanına dağıldık ve bu, son derece gizli bir bilgi. Benim çekimimin Tokyo'da olması beni çok heyecanlandırdı."

Baylee'den bir sözcü ise şunları kaydetti: "Yuka Ito'nun bizim markamızla sözleşmesi hâlihazırda devam etmektedir. Her ne kadar bu tasarımları kendi yapmış olsa da sözleşmesi bitene kadar, bu tasarımlar teknik olarak bize aittir. Avukatlarla görüşmelerimiz devam ediyor."

Yuka Ito'ya bu konuda bir açıklama yapması için henüz ulaşılamamıştır.

"Be-be-ben değilim bu," diyorum aceleyle, tekrar makaleye bakarken. *'Bir küçük model grubu olarak biz?'* Bu, dil bilgisi açısından bile doğru değil. "Biliyorum, kulağa bunları ben söylemişim gibi geliyor ama ben kimseye bahsetmedim..."

Aslında bahsettim, öyle değil mi?

Ağzımı sıkı tutmamın çok önemli olduğunu kesinlikle biliyordum. Bu konuda Yuka'yla Wilbur'a söz vermiştim ama yine de bu sırrı ağzımdan kaçırdım çünkü iki kızın benden hoşlanmalarını sağlamaya çalışmak, sözümü tutmaktan daha önemliydi.

"Daha önce açıklamalıydim," diyor Wilbur öne doğru ilerleyerek, bir utanç dalgası beni soluksuz bırakırken. "Bu, aslında benim küçük maymuncuğumun hatası değil. Hiç de profesyonel olmayan şeyler olmakta..."

"Yeter," diyor Yuka. "Daha fazla hikâye duymak istemiyorum." Bana dönüp, "Tokyo'ya gönderilmenin bir tesadüf mü olduğunu sanıyorsun, Harriet?" diyor düz bir şekilde.

Gözlerimi kırıştıyorum. "İl..."

"Japonya benim memleketim. Tüm kampanyanın yüzü olacaktın sen ama anlaşılan o ki verdiğim en kötü kararmış bu. Dolayısıyla, kovuldun. Bu talimata uymak konusunda bir sorun yaşamayacağına inanıyorum."

"Bir dakika, bir dakika..." diye söze başlıyor Wilbur ve Yuka ona dönüyor.

"Sen de kovuldun, William. Lütfen Harriet'ı kaldığı yere götür, eşyalarını topla ve havaalanına gidin. Biletleriniz sizi orada bekliyor olacak."

Wilbur sanki biri pilini çıkarmış gibi görünüyor. Görülebilir bir şekilde ufalıyor. "Adım Wilbur," diyor. "'Bur'la bitiyor, 'iam'la değil."

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," diyor Yuka. "Bir daha birlikte çalışmayacağız."

75

Eve dönerken ne Wilbur ne de ben tek kelime ettik. Her ikimiz de kendi özel kederlerimize boğulduk.

Bir süredir, kötü bir şeylerin olacağını ve gerçek dünyaya küt diye geri döneceğimi bekliyordum zaten. Ancak böyle bir şeyin Wilbur'un aklının ucuna bile gelmediği kesin.

Sonunda eve varıyoruz ve Wilbur'a, eşyalarımı toplarken beni takside beklemesini söylüyorum nazik bir şekilde. Bana boş boş baktıktan sonra bir de deri koltuklara bakıyor Wilbur. "Sanırım," diyor, "kontROLSÜZ bir şekilde salya sümük ağlayacak olsam bunu silinerek temizlenebilecek bir yerde yapmam uygun olur, değil mi?"

"İl, evet," diyorum ve onu desteklemek için hafifçe omzuna vuruyorum çekinerek. "Aynen böyle bir yer, ha?" Sonra da taksiden inip eve yöneliyorum. Evde kimse varmış gibi görünmüyor. Olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde parmak uçlarıma basarak yatak odasına gidiyorum.

Rin ya da Poppy dönmeden önce evden çıkmam lazım.

Bir tüy, bir fare, görünmez bir ninja gibi hissediyorum

kendimi ya da...

"Gidiyor musun?"

Ayvayı yedim işte.

Arkamı döndüğümde prenses Poppy'yi görüyorum. Kapının pervazına yaslanmış duruyor. Muhteşem altın sarısı saçları, gerilmiş omuzlarına dökülmüş ve kollarını kavuşturmuş. Kusursuz ağzı da ifadesiz, dümdüz bir çizgi hâlini almış.

Eşyalarımı rastgele bir şekilde bavuluma atmaya başlıyorum. "Hı hı," diyorum.

"Ne yazık."

İrkilip her şeyi -pantolonlarımı, ayakkabılarımı, tişörtlerimi- daha hızla bavuluma atmaya başlıyorum.

"Yani, başkalarının erkek arkadaşları ve eşyaları çevresinde, böyle sinsice dolaşabildiğin bir yerde kalamıyor olman gerçekten çok acı."

Mideme kramplar giriyor. Poppy'nin yanakları pembe, gözleri parlıyor. Ömrümde, bu kadar kızgınken aynı zamanda mükemmel görünen birini daha görmedim. "Tanrım, hayır, Poppy! Ben..."

"Her şeyi biliyorum; dolayısıyla, bir de yalan söyleme."

Kısa bir süre gözlerimi kapıyorum. Sağ ol, Nick. Beni utandırdığın için teşekkür ederim. "Poppy, böyle olacağını bilmiyordum, hazırlıklı değildim. Bilseydim onu geri çevirirdim. Ben-ben seni incitmek istemedim..."

"Niye ONU YALNIZ BIRAKMIYORSUN Kİ?"

Midem bulanıyor. Bu da mı tamamen benim hatam?

Nick'i gerçekten çok istediğim için mi gerçek oldu bu? Belki de sihirli güçlerimi insanları kırmak yerine kansere çare bulmaya ya da bir Nobel ödülü kazanmaya odaklamaya başlamalıyım.

"Gitmeliyim," diyorum alçak sesle. "Çok özür dilerim, Poppy. Bütün bunlara neden olacağımı bilsem, gelmezdim."

Eşyalarımın bir kısmının hâlâ ortalıkta olmasına rağmen bavulumun fermuarını çekip kapatıyorum ve bavulumu hole doğru çekmeye başlıyorum. Kazağımın kolu, kapının koluna takılıyor ama şu anda o kadar berbat bir durumdayım ki onu kurtarmak şöyle dursun, elimi burada bırakıp eve elsiz dönmeyi bile düşünüyorum.

"Rin'in yapmış olduğu şeyi yaptığına memnunum," diyor Poppy, ben sonunda kolumu hızla çekerek kapının kolumdan kurtarıp hole doğru sendelerken. Poppy elini kapıya koyuyor ve yine mideme bir şeyler oluyor. "Sanırım burada olmaman herkes için en iyisi," diyor.

Sonra da kapıyı ardımdan çarparak kapatıyorum.

76

Yeni ve Son Derece Yüz Kızartıcı Planım (YSDYKP) şöyle:

- Wilbur'dan özür dile.
- Eve dön.
- Anne babandan özür dile.
- Nat ve Toby'den özür dile.
- Kurnaz bir taktik olarak kullanmak üzere, önünde **ŞİMDİDEN** **ÖZÜR DİLERİM** yazan bir tişört hazırla.
- Yazın geri kalan kısmını yatağında geçir.

Apartmandan dışarı çıktığımda, bir sokak lambasına yaslanmış telefonda konuşmakta olan Wilbur'u görüyorum. Sesi çok kısık ve omuzları düşmüş. Sanki tüm parlak renkleri biri Wilbur'dan söküp almış gibi görünüyor.

Birden onunla yüz yüze gelemeyeceğimi hissediyorum.

Hiç kimseyle yüz yüze gelecek durumda değilim.

Şu anda yapmak üzere olduğum şeyle gurur duymuyorum ama bunu yine de yapacağım.

Tekerlekleri ses çıkarmasın diye bavulumu elime alıyorum. Wilbur'un arkasından parmak uçlarıma basarak sessizce geçiyorum. Sokağın köşesini dönünce, bavulumu yere bırakıyorum.

Sonra da koşarak kaçıyorum.

Tamam; *teknik olarak* koşmuyor, bavulumu çekerek gidiyorum.

Nereye gitmekte olduğum konusunda hiçbir fikrim yok. Sadece, evin bulunduğu yerin tersi yönünde bavulumu çekiyorum.

Gözlerimi yerden kaldırmadan yürüyorum. Yeteri kadar hızlı yürürsem ve yeteri kadar uzaklaşırsam her şeyi biraz olsun daha iyi bir duruma sokmak için yapabileceğim şeyin tam olarak ne olduğunu keşfedebilirim umuduyla yürüyüp duruyorum.

Çevremi inceleyecek kadar sakinleştiğimde, ta Tokyo'nun merkezine kadar yürümüş olduğumun farkına varıyorum. Her yerde parlak renkli ışıklar var: Sokaklarda ışıklar yanıp sönüyor, kocaman binalar boyunca tırmanıp oradan gökyüzüne süzülüyor ışıklar. Her bir köşeden on metre boyundaki televizyonlar bağırıyor, her yere yüzlerce insan dolup taşıyor, yaklaşık olarak her üç saniyede bir tiz bir kuş sesli korna duyuluyor ve bunu yüzlerce metre ileriden gelen korna sesleri izliyor.

Tek kelimeyle tamamen kayboldum.

İçimi başka türlü bir panik kaplarken, ümitsiz bir şekilde nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Çevremde bir Starbucks, tren garına benzeyen devasa bir bina ve hayatımda gördüğüm en geniş yaya geçidi var. Beş farklı yolu çaprazlama kesen bu yaya geçidi o kadar büyük ki karşıdan karşıya geçmek için kaldırımda bekleyen insanlar -korna sesleri duyulmaya başlayınca- hep birlikte aynı anda şekli bozuk bir yıldız gibi yola dağılıyorlar ve çapraz çizgiler çizerek birbirlerini ite kaka, birbirlerine çarparak karşıdan karşıya geçiyorlar.

Burada karşıdan karşıya geçmek, koordinasyon ve zamanlamayı sınavan kocaman bir bilgisayar oyununda olmak gibi bir şey. Ne koordinasyon ne de zamanlama becerimin olduğunu yaşadığım sert bir deneyimden dolayı biliyorum.

Caddeye adımımı atacak cesareti toparlayabilmek için ışıkların tam altı kez değişmesini bekliyorum. Sonra da hayatımın en derin nefesini alıp bavulumu yolun karşısına doğru çekmeye başlıyorum. Çok zaman yok. Bip sesleri hızlanmaya başladığında, arabalar tekrar hareket etmeye başlamadan önce karşıya geçmek için sadece on saniyeniz var. Arabalar *kesinlikle* hareket ediyor. En az iki kişinin ezilmemek için arabaların kaputlarına ellerini koyup arabaları fiziksel olarak *ittiklerini* bile gördüm.

Karşıdan karşıya geçebilmek için can havliyle manevra-

lar yaparak yolumu bulmaya çalışıyorum ama bavulum takılıp duruyor, insanlar beni itip duruyor, yolumu kapatıyor ve önüme geçebilmek için gerçekten kolumdan tutup çekiyorlar. Gitgide ateş basıyor her yanıma. Bip sesleri hızlanmaya başladığında, ben yolun ortasındayım daha. Geri de dönemiyorum, çünkü geri dönmek daha uzun zaman alacak ve tüm bu yolu yeniden aşmak zorunda kalacağım. Biri bana Japonca bir şeyler söyleyerek bağırıyor ve ben o anda -dehşetle- yolun ortasında korkmuş bir tavşan gibi donup kaldığımın farkına varıyorum.

Kalbim hızla atıyor ve gözlerim dolmaya başlıyor.

Kötü bir duruma düşmeyi ve bu durumu da yüzlerce kez daha da kötüleştirmeyi becerdim tamamen kendi başıma.

Bunda Tokyo yol planlama uzmanlarının da katkısı var tabii.

Bir *vınlama* sesi duyduğumda, önümde giden insanlara yetişebilmek için koşmaya henüz başlamış durumdayım.

Dünya fırl fırl dönmeye başlıyor ve yol da benimle buluşmak için yukarıya doğru zıplıyor sanki.

77

Neyse ki ölmedim.

Bisiklet bana çarptı ama öyle çok büyük bir hasar yok. Sadece dizim ile dirseğim kanıyor biraz ve çorabımda, guruturumda ve akıl sağlığımda bir hayli büyükçe bir delik açıldı. Mini minnacık bir kadın, beni yerden kaldırmak için birden eğiliyor ve beni karşıya geçiriyor. Bu kadına teşekkür edebilecek kadar titremem geçtiğinde, çoktan gitmiş olduğunu görüyorum.

Bavulumu yere yatırıp insanların kuşkulu bakışlarına aldırmadan bavulumun yanına yere oturuyorum.

Evime dönmek istiyorum.

Hayatımda daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim.

Tekrar o küçücük, aptal odamda olmak; tıklım tıklım dolu raflara fosiller koymak ve köpeğimin talk pudrası yemesini önlemeye çalışmak istiyorum. Shakespeare, Milton ve takımyıldızlarına çalışmak; elbiseler, pozlar, ahtapotlar ve öpüşmeler yerine kimya formülleri ve fizik denklemleri hakkında endişe duymak istiyorum. Babam oturma odasında

dans ederken Annabel'in ona güldüğünü, Hugo'nun çok heyecanlandığını görmek istiyorum. Nat'in bana gözlerini yuvarladığını ve Toby'nin burnunu kazağına sildiğini görmek istiyorum. Alexa'yı bile görmek istiyorum. En azından ne yapacağını kestirebildiğim, hemen hemen hiç çaba harcamadan ve ulusal bir gazetede haber olmama neden olmadan benden nefret eden sevgili Alexa'yı bile görmek istiyorum.

Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyorum sadece.

Belki de kelebekle kurbağaya da bu oluyordur. Belki de kanatları ve ayakları çıksın da kaçabilsinler diye can attıktan sonra dünyanın bir kısmını gördüklerinde kendilerini üzgün ve yalnız hissedip eve, ait oldukları yere geri dönüyorlardır.

Telefonumu alıp babamı arıyorum. Yanıt yok.

Annabel'i arıyorum ama telefonu kapalı.

Sonra Bunt'y'i arıyorum ama onun da telefonu meşgul.

Bu sefer Nat'i arıyorum ama yine telesekreter çıkıyor. Sonra da Toby'y'i arıyorum, ama telefonu birkaç defa çaldıktan sonra garip bir şekilde kapanıyor.

Toby telefonu *yüzüme mi kapadı* ne? Kendi takipçimin telefonu yüzüme kapayacağı kadar acınası bir durumda mıyım yani?

Sanırım öyle.

Kazağımlı sıkı sıkı kafama geçirip ağlamaya başlıyorum.

78

Ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum.

Zaten insanlar normalde neyi ne kadar süre yaptıklarını ölçmek için saat tutmazlar. Sadece, yüzümün şişip garip bir şekil almasına neden olacak kadar uzun bir süredir ağladığımı ama niye ağladığımı unutacak kadar da uzun bir süredir ağlamadığımı biliyorum.

Yanımdan gelip geçen tek bir kişi bile iyi olup olmadığını ya da yardım edip edemeyeceğini sormak için durmuyor. Tek bir Allah'ın kulu bile durup bana bilgece ya da nezaketen bir kelime etmiyor.

Tam bunları düşünürken, "İyi misin?" diyor biri.

Burnumu çekip sonra da kazağıma siliyorum burnumu. Tamam, belki de tüm insan ırkını bu şekilde suçlamak için biraz aceleci davrandım. Evet anlamında başımı sallıyorum.

"Emin misin?" diyen ses boğuk ve pek anlaşılabilir değil.

"Evet. Teşekkür ederim," diyorum.

"Ama," diye konuşmasını sürdürüyor ses, "iyi olduğunu söyleyen biri için kaldırımlarda yuvarlanarak bir hayli çok za-

man geçiriyorsun."

Yavaşça kazağı başımdan çekip gözlerimi siliyorum.

"Selam," diyor Aslan Çocuk yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "İşte benim sevgilim buradaymış."

Güzel yüzlü, gür saçlı, güzel elmacık kemikli Nick'e bakıyorum. Duruş şekline, sanki dünyada her zaman komik şeyler oluyormuş da gülmeye karşı koyamıyormuş gibi dudaklarının nasıl da yukarı doğru kıvrıldığına bakıyorum.

Özetle, Nick'in nasıl da inanılmaz derecede yakışıklı ve mükemmel görüldüğüne bakıyorum.

"Cehenneme kadar yolun var," diyorum, kazağımı tekrar başıma geçirirken.

Nick'in yere yanıma oturduğunu işitiyorum. Öfkeli bir kaplumbağaymışım gibi başımı tekrar birdenbire kazağımın altından dışarı uzatıyorum. "Öbür dünyanın coğrafi konumu hakkında doğru bilgilere sahip olduğundan hiç emin değilim," diyorum dışlerimin arasından. "İlla bir harita mı çizeyim sana?"

"Buranın senin kaldırımın olduğunu bilmiyordum."

"*Aslına bakarsan,*" diye çıkışıyorum ama sonra susuyorum. Ah şu kaldırımla ilgili saçma Japon yasaları. "Git başımdan, Nick. Cidden. *Hemen.*"

Nick bana cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra ellerimdeki ve dizlerimdeki kanı görüyor. "Tanrım, Harriet. Ne oldu? Yaraladın mı?"

Nick'in elinden kurtarıyorum kendimi. "Hayır," diye çıkışıyorum, ayağa kalkmaya çabalarken. "Yaralanmadım."

Birden o kadar sinirleniyorum ki sanki içimdeki her şey, 1815'te magmanın Tambora Dağı'ndan fışkırdığı gibi (şimdiye kadar kaydedilmiş en büyük volkanik patlama) kulaklarımdan fışkıracakmış gibime geliyor. "Yok ol, lütfen. Git. Hadi, kışt!"

Nick'in dudakları titriyor ve burun delikleri genişliyor. "Bana kışt mı dedin, Harriet Manners?"

Patlıyorum birden.

"KENDİNİ NE HALT SANIYORSUN SEN, NICK? Bir süper model olabilirsin, yakışıklı, çekici, sevimli ve komik olabilirsin ama bir *erkeksin* işte! Sen bir *erkeksin* ve ben de bir kızım. Aldığım her nefeste bir zamanlar bir dinozorun parçası olan bir şey var ve ben de bunu özömsüyorum. Bu da KISMEN BİR DİNOZOR, MUHTEMELEN BİR T-REX, OLDUĞUM VE BANA BU ŞEKİLDE DAVRANAMAYACAĞIN anlamına geliyor."

Öylesine gözü dönmüş bir şekilde öfkeliyim ki yoldan gelip geçenlere pençe atıyorum. Nick önce gözlerini kırptırıp sonra da T-Rex ellerimden birini tutuyor. "Bir saniye, Harriet..."

"Tamam," diye devam ediyorum, Nick'ten elimi çekip kurtarıırken, "sen de kısmen bir dinozorsun ama sen muhtemelen hiçbir işe yaramayan gösterişli bir boynu olan bir *Dilophosaurus* ya da kolları yerine aynen böyle ufacak parmak-

ları olan bir Linhenykussun." Parmaklarımın uçlarını omuz başlarıma getirip gelişiğüzel sallıyorum.

Nick homurdanıyor ve ben de onun önüne doğru bir adım ileriye sıçırıyorum.

"*Hepsi bu, ha! Senin için yeteri kadar olgun değil miyim? Yeteri kadar ilginç değil miyim senin için? Şu epik yetişkinliğin karşısında çok mu zevzeğim? Sorun sensin, Nick. Ben değilim. Bir daha asla başka biri olmayı istememi sağlamaya çalışma. Ben hâlimden memnunum.*" Bavulumun sapına yapışıyorum bir hışımla. "Bu sefer sen oturup benim gözden kaybolmamı izleyebilirsin."

Görkemli bir şekilde bavulumu çekmek için arkamı dönüyorum ama Nick bavulumu tutuyor. Her şey bir tarafa, Nick'in şu anda görkemli bir şekilde çekip gitmemi tamamen mahvettiğine inanamıyorum.

"Şimdi ben bir şey söyleyebilir miyim?" diyor, bir kaşını havaya kaldırırken. "Beni kıyaslamak istediğin başka ikinci sınıf dinozorlar yoksa tabii."

Kaşlarımı çatıp burnumu havaya dikiyorum. "Keyfin birlir."

"Güzel. Bir kere, birileri kampanyayı sabote ediyor. Bunu göldeyken anladım. Daha önce bilmiyordum. Her zamanki gibi sakar davrandığını sanıyorduk."

AMAN TANRIM, NE CÜRETLE—

Ha, pardon. Sanırım bu, mantıklı bir varsayım. "Ben

bunu çoktan dün anladım, seni dahi,” diyorum, gözlerimi yuvarlayarak. “Poppy’yle Rin yaptı bunu.”

“Hayır,” diyor Nick, alnını çatarak. “Rin değil. Her şeyi açıklığa kavuşturmamıza Rin yardımcı oldu aslında.”

Birden bavulumun üzerine oturuyorum. “Aaa!”

“Harriet, Rin çok iyi niyetli. Üstelik de sana hayranlık duyuyor. Şu anda üzerinde her ikinizin de yüzü olan bir tişört hazırlıyor. Arkadaş olduğunuzu ‘resmileştirmek’ istedi.”

O kadar rahatlıyorum ki ağlamak geliyor içimden. Hayatım boyunca arkadaşım olabileceğini düşündüğüm tüm kızlar içinde Rin -Nat’in haricinde- kesinlikle favorim. Birden içimi o kadar büyük bir sevinç kaplıyor ki Nick’e söylemem gerekenleri tamamlamak için içimde kalan birkaç kızgınlık dalgasını da can havliyle söze dökmek zorunda kalıyorum. “O zaman bunu yapan Poppy’ydi. Aman ne *büyük* bir sürpriz.”

“Derdi bendim.”

“Bahse girerim ki öyledir,” diyorum en iğneleyici sesimle. “Kız arkadaşını çok iyi tanıyorsun herhâlde?”

“Genellikle tanırım kız arkadaşımı,” diyor Nick, kaşlarını havaya kaldırırken. “Ama Poppy benim kız arkadaşım değil. Hiçbir zaman da olmadı.”

79

Gerçekten iyi olan aksiyon filmlerinin hepsinde herkesin tek-meler savurduğu, kavga ettiği bir anda birinin birden havaya sıçradığı bir sahne vardır. Bu sahnede her şey çok yavaş, çok sessizdir ve filmin sonunun gelmekte olduğunu bir şekilde anlarsınız.

Sanki hepimiz havada asılı kalmışız da her şeyi değiştirecek olan hareketi yapacak birini bekler gibiyizdir o anda.

"Hı?" diyorum.

"Poppy'yle hiç çıkmadım," diye tekrar ediyor Nick. "Asla. Poppy, Paris'teki şu D&G çekiminde birlikte çalıştığım bir model sadece. Biz göldeyken Rin beni arayana kadar Poppy'nin sana birlikte olduğumuzu söylemiş olduğunu bilmiyordum bile."

Kulak misafiri olduğum o telefon görüşmesi birden tekrar çınlıyor kulaklarımda. 'Poppy?'

Nick, Poppy'yle konuşmuyordu. Poppy'den bahsediyordu.

"Ama..." Yutkunmaya çalışıyorum ama beceremiyorum.

"Eve geldin... Poppy dedi ki..."

"Kesinlikle. O söyledi. Ben değil. O gece başka bir çekimimiz vardı ama koştura koştura gelmemin nedeni seni görmektir. Seni havaalanında bekliyordum ama Tokyo'da olduğun için o kadar mutlu ve heyecanlı görünüyordun ki... Sanırım duygularını karıştırmak istemedim. Orada karşına çıkmak yerine eve gelip seninle doğru düzgün bir şekilde karşılaşmaya karar verdim."

Beynim olayları biraz geriye sarıyor.

Benden hemen birkaç saniye sonra *gelmişti* Nick de ve Poppy Nick'in yanında Nick'ten *asla* erkek arkadaşım diye bahsetmemiştir. *Yanağından* öpmüştü onu.

"A-ama ya sumo maçı?"

"Seni bekledim." Nick'in üst dudağının yanı seğiriyor. "Üç saat seni bekledim, Manners. Ama sonra sen gelip beni fena benzettin."

Birden merdivenlerde otururkenki beyaz, allak bullak suratını hatırlıyorum Nick'in. Kafası karışık değildi, *incinmişti*. Birden kendimi suçlu hissediyorum ama aynı zamanda da bir parça memnun oluyorum kendimden. *Hıh!* Ben muhteşem bir aktörüm. Bunu Nat'e anlattığımda *çok sevinecek*.

"Peki gölde..."

"Son bir kez şansımı denemeliydim ama sen beni yine benzettin. Ve o öpücük" -omzunu silkiyor ve incinmiş görünüyor- "sanırım bir çeşit elveda diyordum sana."

Şu anda oturuyor olmam gayet iyi bir şey çünkü ayakta duruyor olmam bir parça sorun yaratabilirdi. Işıklar kapandığında odamın bana nasıl da garip ve yabancı geldiğini hatırlıyorsunuz, değil mi? Şimdi bunun tam tersi oluyor. Işıklar tekrar yandı ve her şey çok farklı, muhteşem görünüyor.

"Ama..." Duraksayıp kızarıyorum.

Sumo. Göl.

Nick tamamıyla masummuş.

Aman Tanrım, ona *ne kadar da korkunç* davrandım. Kıs-
men bir Linhenkyus olduğunu söyledim ona. Bunu hiç kimse
hak etmez. Şeyin haricinde...

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Poppy niye öyleymiş gibi dav-
ransın ki? Üstelik beni nereden bilebilir ki?"

Omzunu silkiyor Nick. "Poppy istediği şeyi kesinlikle elde
eden bir kız. Bence bu sefer böyle olmayınca kontrolünü kay-
betti bir şekilde. Sanırım buna yeteri kadar inanırsa ve sen-
den kurtulursa sonunda onunla olacağını düşündü. Ki asla
olmazdım çünkü kâbus gibi bir kız Poppy ve aynı zamanda
da" -kibarca *kafadan kontakt* der gibi parmağını kafasına
koyup çeviriyor- "ve... Ve Paris'te senden bahsettim. Çokça.
Böylelikle de senin adını lekelemek için Poppy'nin elinin altın-
da hazır bir cephanelik oluştu. Bunun için üzgünüm."

Nick'in alt üst olmuş, endişeli, güzel yüzüne bakıyorum
ve birden Poppy'nin neden bu kadar çaba harcadığını *kesin-
likle* anlıyorum. "Ama... Nick, sen beni *terk ettin*, hatırlıyor-

sun değil mi?”

“Hayır, Harriet,” diye iç çekiyor Nick. “Sana, seni sınavların boyunca birkaç ay yalnız bırakacağımı *gerçekten* net bir şekilde söylemiştim. Ama çevrenle ilişkini kesip dinlemeyeceğini bilmeliydim -paniklediğinde *hep* böyle yapıyorsun. Sonrasında bunu destekleyen bir belge ya da bir e-posta göndermeli ya da sesli bir mesaj bırakmak gibi bir şey yapmalıydım.”

Bulmacanın son parçası da, kocaman bir sır küpünün son parçası gibi bir tık sesiyle yerine oturuyor.

İki buçuk ay kadar önce yaptığımız o konuşmadan, içim iflas etmeye başlamadan önce net olarak hatırladığım tek şey, ‘artık birbirimizi görmememiz gerektiği’

Gerçi bunu Nobel ödül komitesi üyelerine asla açık bir şekilde itiraf etmeyeceğim, ama ders çalışmam gereken yerde Nick’le oldukça çok zaman *geçirmişt*im.

Yani, ders çalışmam gereken zamanın neredeyse tamamını onunla geçirmişt

Bir süper modelle çıkarken kim biyoloji çalışmak ister ki? Ben bile o kadar da geek değilim.

Aman Tanrım. *Tam bir geri zekâlıyım* ben.

Nick garip bir şekilde gülümsüyor. “Sınavların bittiğinde geri geleceğimi söylemiştim ama sen çok geç kaldığımı düşünmemeneden oldun.”

Şu mesaj. Son sınavımın olduğu günden sonraki gün gelmişti.

“Yani... Hâlâ benden hoşlanıyorsun öyleyse?”

“Bunu hâlâ anlamadın mı, Harriet?” diyor Nick sinirli bir şekilde. “Yağmurdaki yıldızları, bulutların şekillerini ve sinekkuşlarının kalp atış hızlarını biliyor olman *hoşuma gidiyor*. Zürafaların ses telleri olmadığını, köpekbalıklarının hareket etmeden yaşayamadıklarını biliyor olman *hoşuma gidiyor*. Gülmeden hemen önce o küçük burnunu havaya dikmen, ayaklarını yere vurman ve alnını çatman *hoşuma gidiyor*. Utandığında kulaklarının kızarması ve sinirlendiğinde çillerinin belirginleşmesi *hoşuma gidiyor*. Ağlamadan önce çenenin, buruşturulmuş küçük bir kâğıt topu hâlini alması *hoşuma gidiyor*. Bana bağırırken gerçekten bir dinozormuşsun gibi hareketler yapman *hoşuma gidiyor*. Senden *hoşlanıyorum*, Harriet. Niçin şu kocaman, şişman beynin evrende bir tek bunu anlamıyor?”

Birden kendimi yine göldeymişim, tepeden tırnağa ışıklar içindeymişim gibi hissediyorum. Bütün bunlara ne karşılık verebileceğim konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yok.

“Beynim kocaman ve şişman değil. Tamamen normal oranda yağ içeriyor. Bu da, beynimin kuru kütle ağırlığının kabaca yarısı kadar eder.”

Nick sırtıyor. “İşte tam da bundan bahsediyorum.”

Sanki ağzımın iki kenarına birer yay iliştirilmiş de biri bu yayları yukarı doğru çekiyormuş gibi hissediyorum. "Bütün bunlar senin sayende mi yani?" Başımla etrafı işaret ediyorum. "Tokyo'ya gelmemi sen mi sağladın?"

"Hayır," diyerek başını sallıyor Nick. "Bu sefer ben senin sayende buradayım. Aslında bu iş için Yuka'ya yalvardım. *Elbiseleri* falan organize etmem gerekiyordu. Bu iş neredeyse canıma okudu."

Nick yüzünü buruşturuyor ama yüzündeki her zamanki sakinliğin altında daha önce hiç görmediğim bir şey var: Tereddüt. Birden bütün bunları benim için yapmış olduğu dank ediyor kafama.

Nick, yedi ay önce beni buldu. Benim için gitti. Benim için geri döndü. Gülmeye ihtiyaç duyduğum anlarda beni güldürdü, kızmamın işe yarayacağı anlarda beni kızdırdı, kendimi kurtaramadığım anlarda beni kurtardı.

Benim için her şeyi basitleştirmeye çalışıyor.

Dünyada 7.123.024.873 insan var ve Nick beni seçiyor.

Nick'e bakıyorum. Kaldırımında oturmuş, kotundaki deliklerle oynuyor. Birden bana o kadar samimi, o kadar endişeli, o kadar gergin ve o kadar *Nick değilmiş* gibi geliyor ki yapabileceğim iki şey var sadece.

Ben de her ikisini birden aynı anda yapıyorum.

Bavulumun üzerinden zıplayıp kendimi onun boynuna o kadar hızlı bir şekilde atıyorum ki düşmemek için dirsekleriyle dengesini sağlamak zorunda kalıyor. "Teşekkür ederim," diyorum kulağına. "Benden hoşlandığın için teşekkür ederim."

Sonra da onu yapabildiğimce ateşli bir şekilde öpüyorum.

80

Nick'i Düşünmem için Nedenler

1. Sürekli beni düşünüyor.

Ne kadar öpüştüğümüzü bilmiyorum.

Diyelim ki tüm dünya ve dünyadaki herkesin eriyip buharlaşmasına yetecek kadar uzun bir süre öpüştük ama tutuklanmamıza neden olacak kadar da uzun bir süre öpüşmedik.

Bu iyi bir şey çünkü bir Japon hapishanesinin içini görme arzum aslında çok küçük ve geçici bir arzu.

"Pekâlâ, sadece bir sorum daha var," diyorum, sonunda kendimi geri çekip kızarıırken. Acıyan dudaklarımla gü-lümsüyorum, kalbim küt küt atıyor ve sanki bir saç kurutma makinesiyle taciz edilmiş küçük bir köpek gibi saçlarım dar-madağın.

"Elbette vardır."

Nick'in de aynen benim gibi görüldüğüne memnun oluyorum. Gerçi sanırım o benden biraz daha mutlu ve dar-madağınık görünüyor olabilir.

"Bütün bu olup biteni nasıl anladın? Poppy her şeyi itiraf etmedi, değil mi?"

"Elbette etmedi. Bu arada, bilgin olsun. Şu anda İngiltere'ye geri dönüyor. Yuka çok sinirlendi ve Poppy'nin temsilcisinin olup bitenlerden haberi olmasını sağladı. Sanırım Poppy bundan sonra ancak bir mutfak eşyaları kataloğunda ellerini beline koyup boş boş bakarak modellik yapabilir," diyor Nick. "Rin, Bunty ve Wilbur yardım etti ama yardımın büyüğü başka birinden geldi."

"Kimden?"

Nick parmağıyla ileride bir noktayı işaret ediyor.

"Ondan."

Nick'in parmağını takip edip, yaya geçitinden bisikletlerden kaçarak karşıdan karşıya geçmekte olan insan kalabalığına bakıyorum gözlerimi dikip. Sonra biraz daha dikkatle bakıyorum kalabalığa çünkü kalabalığın ortasından bize doğru -üzerinde bir gitar resmi olan bir tişörtle kadife bir ceket giymiş olan- Toby yürüyor.

Tamam, vazgeçiyorum.

İnsanları hiç tanımadığım gayet net.

Yavaşça ayağa kalkıp Toby'nin bana ulaşmasını bekliyorum. Toby tişörtündeki gitarla *Üç Kör Fare*'yi⁴⁸ çalmaya başlıyor. Birkaç yanlış notaya bastıktan sonra omzunu silkiyor

48 (İng.) *Three Blind Mice* - Bir çocuk şarkısı. (ç.n.)

"Havalı bir şekilde ortama girmek çok önemlidir, değil mi, Harriet? Keşke baterili tişörtümü giyseym diyordum şimdi dönüp geriye baktığımda. Baskı altındayken bateri çalmak biraz daha kolaydır da."

Gözlerimi dikip Toby'ye bakıyorum sadece çünkü konuşamayacak kadar şaşkınım.

"Selam, Nick," diye ekliyor neşeli bir şekilde, boştaki eliyle el sallarken. "Daha önce giydiğin şu lastik çizmeleri çok beğendim. Sence bu kıyafetimle olur mu o çizmeler, yoksa diz kısımları çok mu ter yapar?"

"Toby," diyebiliyorum sonunda. "Ne işin var burada?"

"Ben senin takipçinim, Harriet. Hep buradaydım. Burada olmasam berbat bir takipçi olmaz mıydım?"

"Ama..."

"Takipçilik konusunda bayağı yol kaydettim, değil mi? Burada olduğumdan hiç haberin olduğunu sanmıyorum."

"Ama *nasıl* buradasın? Daha on altı yaşında bile değilsin."

"Ha, annem babamla geldim. Sınavlarımın bitmesini kutlamak için istediğim bir yere tatile gidebileceğimizi söylediler ama ben nereye gideceğimize karar verememiştim. Tabii bu, geçen hafta bir bilgi dikkatimi çekene kadar böyleydi," diyor ve bana gerçekten göz kırpmıyor. "Bir okul projesiyle çok meşgul olduğumu sanıyorlar."

Toby kendinden son derece memnun görünüyor. "Yani,

sen de benim okulumdasın, değil mi? Bu da *büyüleyici* bir projeydi. Her tür suçlayıcı delili buldum.” Bir sürü fotoğraf, kırışmış kâğıt parçacığı, ses kaydı, harita ve çizim çekip çıkarıyor cebinden.

Bütün bunlar olurken ben yalnız olduğumu sanıyordum ama sürekli olarak çevremde beni gerçekten önemseyen insanlar varmış: Toby, Nick, Wilbur, Bunty, Rin. Ben görememişim onları.

İnanılmaz derecede duygusallaşayım mı yoksa bir parça şüphe mi duyayım bilemiyorum.

“Toby, ne demeye birini 9,660 km takip edesin ki?”

“9,554 km, tam olarak.” Arkamdaki bir noktaya işaret ediyor parmağıyla. “Şunun ne olduğunu biliyor musun, Harriet?”

Hay Allah. Sabırla Toby’nin parmağını izliyorum. “Bir köpek heykeli,” diyorum.

“Herhangi bir köpek değil o, Harriet. Hachiko adında, kahverengi bir Akita. Tokyo Üniversitesi’nde görev yapan Hi desaburo Ueno adlı Japon bir profesör tarafından 1924’te sahiplenilmiş.”

“Ha.” Evet anlamında başımı sallıyorum kibar bir biçim de. Toby’nin benim için yaptığı bunca şeyden sonra, en azından onun gelişigüzel bilgilerinden birini dinleyebilirim. Ben de insanlara hep böyle gelişigüzel bilgiler anlatıyorum.

“Hachiko bir yıl boyunca her gün tam Shibuya istasyo-

nunun bu noktasına gelip işten dönen Hidesaburo'yu karşı-larmış. Profesör, 1925 yılında işteyken bir kalp krizi geçirip ölmüş, ama Hachiko dokuz yıl boyunca her gün aynı yere gelip sahibinin dönmesini beklemiş.”

Gözlerim birden yaşlarla doluyor.

“Hayatının geri kalan kısmı boyunca sahibini bekleyen bu köpek ölünce de Tokyo halkı onun sadakatinin ve asla sa-hibini beklemekten vazgeçmemesinin anısına hep beklediği bu noktaya onun heykelini dikmişler.”

Dudağımı ısıyorum. Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel hikâyelerden biri.

Bu, köpekleri neden sevdiğimi de tam olarak açıklıyor işte. Kylie Minogue olsa çantasında yiyecek olan ilk kişiyle birlikte eve dönmeden önce ancak otuz saniye beklerdi.

“Ama bu yine de burada ne işin olduğunu açıklamıyor,” diyorum.

“Hayır, açıklıyor, Harriet. Ben senin Hachiko'num,” diyor Toby.

Sonra da ben daha ne olup bitmekte olduğunu anlaya-madan öne atılarak beni öpüyor.

81

Pekâlâ:

- Beş dakika içinde iki ayrı çocukla öpüşmek, isteyeceğim bir durum değil.
- Asla istemem böyle bir şeyi.
- Tüm öpüşmeler aynı değildir.
- lyyyyyyyyyy.

Toby gerçekten saldırıyor.

Sanki ağızımdan bir ampulü sökmek istermiş gibi başına soldan sağa doğru çevirip üst dudağımyı yalamaya yelteniyor ve sonra da annesinin yem vermesini bekleyen bir yavru kuş gibi can havliyle ağızını açıp kapıyor.

Onu her iki elimle de itip ondan kaçamayayım ve bu arada da birkaç saç telim yolunmasın diye parmaklarını saçıma geçiriyor.

Ama aynen böyle oluyor.

"Toby," diye çıkışıyorum, elimle ağızımı silerken. "Çok ciddiym. Bir kızı öpmeden önce ondan bir işaret gelmesini

beklemelisin. Sana *hiçbir* işaret vermedim ben."

Toby hiç rahatsız olmuş görünmüyor. "Vermedin mi? Bir işaret gördüm sandım ben."

"Ne işareti verdim ben sana?"

"Çok güzel görünüyordun, Harriet. Ürkek gözlü küçük bir baykuş gibi."

İç çekiyorum. "Çok nazıksın, Toby, ama a) benim yüzüm böyle ve b) *hoş görünmek* bir öpüşme işareti değildir ve asla da olmayacaktır. En kısa zamanda bunun farkına varsan iyi olur."

Nick'e bir bakış atıyorum endişeyle. Aksine o, bundan biraz memnunmuş gibi görünüyor. Değerli gururumu kurtarmak için şimdiye kadar çoktan kavga etmeye başlamış olması gerekmez miydi? Toby'yi bir duvara yaslayıp ona bir daha 'kadınına' dokunmamasını söylüyor olması gerekmez miydi?

Ne biçim bir saçma aşk üçgeni *bu*?

"Bu benim ilk öpüşmemdi," diyor Toby Nick'e. "Oradan nasıl görünüyordu dostum sence?"

Ben her ikisine de gözlerimi kırpıştırarak bakarken Nick sırtıyor. "Bence bir parça fazla ileri gittin," diyor. "Harriet biraz şoke olmuş gibi görünüyor."

"Tamam." Toby, ceketinin cebinden küçük bir not defteri çıkarıp bir şeyler karalıyor ve sonra da alnını çatıyor. "Belki de ne yapacağını ilan etmek en iyisidir, ha? *Seni öpmek üzerim* gibi bir şey söylemek yani."

Nick bir kahkaha patlatıyor.

Aman Tanrım. *Alacakaranlık*'ta⁴⁹ Bella asla böyle samimi, yakın bir arkadaşlık saçmalığına tahammül etmek zorunda kalmamıştı.

"Hâlâ burada olduğumun farkındasınız, değil mi?"

"Öpüşme önemli bir konudur, Harriet," diyor Toby gayet resmi bir şekilde. "Biz erkeklerin de bu konuyu kızlar kadar konuşması gerekir. Biz sizin gibi *Cosmopolitan* okuyamayız." Duraksıyor. "Aslında okuyabiliriz tabii de annemiz bu dergiyi yatağımızın altında bulduğunda, annemizle uzun ve kafa karıştırıcı konuşmalar yapmamız gerekir bu konuda."

"Tobes, sanırım sana benden başka bir hobi bulmamız gerekiyor kesinlikle."

"Kabalık etmek istemem, Harriet," diyor düşünceli bir şekilde, "ama doğrusu öpüşme konusunda umduğum kadar iyi değilmişsin. Sadece öylece durdun bana oldukça hızlı bir biçimde vururken. Tamamen dürüst olmak gerekirse, benim için bir parça hayal kırıklığı oldu bu."

Gözlerim büyüyor ve Nick hızlı bir şekilde ayağa kalkıp bana sarılıyor. Alnımı öpüyor. "Ben buna gönüllüyüm," diyor gülerek.

Sonra da diğer kolunu havaya kaldırıp bir taksi durduruyor. Nick başını camdan uzatıp, "*Sumimasen*," diyor ku-

49 Stephenie Meyer'in 2005'te yazdığı, özgün adı *Twilight* olan romandan uyarlanan 2008 yapımı bir sinema filmi. (ç.n.)

sursuz bir Japoncayla. "*Tokyo-eki made dekirudake hayaku onegai shimasu.*"

Nick'in yarı Japon olduğunu unutup duruyorum. Hep başka bir dilde konuşmasını istemek zorunda kalabilirim. İki dil konuşmanın bu kadar çekici bir şey olabileceğini hiç fark etmemiştim daha önce. "Nereye gidiyoruz?"

"Başladığımız yere," diyor Nick sırtarak, Toby ile benim binmem için taksinin kapısını açarken.

Nereye gittiğimizden hiç emin değilim.

82

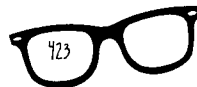
İşte, gelmiş geçmiş en favori bilgim olan gerçek:

Her atomun yüzde 99.99999999999999'u boşluktan oluşur.

Bu, kulağa basit bir şeymiş gibi geliyor ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bu, *tam şu anda* önünüzde durmakta olan hiçbir şeyin -üzerinde oturduğunuz sandalyenin, ayağınızdaki ayakkabının, burnunuzun üzerindeki gözlüğün, ağzınızdaki çikolatanın- aslında tam olarak orada olmadığı anlamına geliyor.

Aslında bu, sizi de kapsıyor.

Biliyorum; bu, akıllara durgunluk veren bir şey, değil mi? Bu bilgi kaç kez söylenirse söylensin, bu bilgiyi sindirmek neredeyse tamamıyla imkânsız. Sonunda bu bilgiyi sindirdiğinizde de bu bilgiyi bir parça rahatsız edici bulmamak elde değil.

Evin kapısını açar açmaz, bir payet, dantel, kırmızı pancar ve parfüm dalgası çarpıyor bana. Bunty, Rin ve Wilbur hep birlikte üzerime atılıyorlar. Birkaç saniye içinde, bir de bakıyorum ki her tarafı pırıltılarla kaplanmış olan Rin boynuma sarılmış. Saçına pembe tüyler takılmış. Aynılarından Wilbur'un saçına da takılmış.

Onları büyükannemle yalnız bırakmamam gerektiğini *bi-liyordum*.

"Of, Harry-chan!" diyor Rin, yüzünü tişörtümün yakasına gömerken. "Poppy hakkında çok yanılmış biz! Kylie, hammamböceği kutusu buldu çantasında! Fena, fena hoş bir kız o!"

Rin'in, Poppy'nin adına sevgi ifadesi olan 'chan' i eklemediğini fark ediyorum. Sanırım Rin ancak bu kadar acımasız olabilir. "Özür dilerim," diyorum, sırtına hafifçe vururken. Sonra da on yıldır söylemediğim bir şeyi söylüyorum: "Lııı -arkadaşım olmak ister misin?"

"Aaaaa!" diyor Rin, neşeyle ellerini çırparken. "Evet, lütfen! Londra'da görmeye gelecek seni ben! Big Ben'i ve tekerleği göreceğim ben ve silindir şapka giyecek. Çok seçenek olmalı bizim ve BÜYÜK EĞLENCE!" Gülüyorum ve Rin birden Toby'yi fark ediyor. "Sonunda seninle tanışmak güzel," diyor, hafifçe eğilerek Toby'yi selamlarken. "Ben Rin. Sen de Memnun olmalısın."

"Ben Memnun değilim, Toby'yim. Oyuncak ayıların ger-

  ek aylardan daha çok insanı öldürdüğünü biliyor muydun?"

Rin'in gözleri kocaman açılıyor ve Rin bana dönüyor.
"Harry-chan! Aynı sana benziyor!"

Evet anlamında başımı sallayıp sevgiyle Toby'ye gülümsüyorum. "Evet."

Toby'nin kaşları havaya kalkıyor. "Beni tekrar  pmeyi mi deneyeceksin, Harriet? Eğer  yleyse, ben aklını başından alıp okuyamamana neden olmadan önce, e-postalarını kontrol etmeni tavsiye ederim şiddetle.  nemli bir şey gelmiş olabilir."

Toby'ye kaşlarımı çatıp hemen arkamı dönüyorum ve dizüstü bilgisayarımı almak için yatak odasına yöneliyorum. Cidden, tüm  ifrelerimi yine mi değiştirmek zorundayım?

 nce kâğıt duvardan Wilbur'un banyodan gelen tiz sesini duyabiliyorum. Geçen her bir saniyeyle birlikte bu ses tanıdığım ve sevdiğim temsilcimin sesine daha da çok benziyor.

"Gerçekten mi?" (Duraksama.) "Vakit öldürmek için?" (Duraksama.) "Vakit öldürmek, oyalanmak için?" (Duraksama.) "Vakit öldürmek, oyalanmak, önemsiz, ortalama bir şey yapmak için?" (Duraksama.) "NEW YORK MU? AMAN BENİM EŞEK  EKİLL  KEKLERİM! Kafa mı buluyorsun benimle?  lgilenmenin *kralıyım* ben!"

Sonra başka bir duraksama daha oluyor ve sonra Wilbur, yatak odasının kapısından başını uzatıyor. Eliyle ahizeyi kapatıyor. "Yuka dünyadaki tek tasarımcı değil, benim küçük

karamelli macchiatom," diye fısıldıyor göz kırparken. "Bunu unutmayalım sakın." Sonra da Wilbur'un başı birden gözden kayboluyor.

Gözlerimi kırıştırarak kapiya, sonra da tekrar bilgisayarıma bakıyorum.

Yuka Ito'nun ofisinden Harriet Manners'ın dikkatine

Görünen o ki yeni bir bilgi ortaya çıktı. Bu nedenle, özür dilemek ve işten çıkarma talebimi şu andan itibaren geçerli olmak üzere geri çektiğimi bildirmek isterim.

Yuka Ito

Bu e-postayla maceram tam bir tur yapmış oluyor. Her şey aynen başlangıçta olduğu gibi artık.

Sanki hâlâ Canlı Moda Şovu'nda bir masanın altında saklanmakta olan geek kızım ve birileri beni tesadüfen moda dünyasının içine atmak üzere. Sanki hâlâ kim olduğunu ya da kim olması gerektiğini bilmeyen bir kızım.

Sanki hiçbir şey hiç değişmemiş.

Ama değişti.

Alabildiğim en derin nefesi alıp şunları yazmaya başlıyorum:

Sevgili Yuka,

Seninle olan özel sözleşmemi iptal etmeni rica edeceğim. İşi geri kabul etmeyeceğim.

Benim için yapmış olduğun her şey için gerçekten çok minnettarım ama bende görmüş olduğun o özellikler her ne ise, onlar hiçbir yere kaybolmuyor. Ben buyum ve görüldüğümünden daha güçlüyümdür.

Bu ürkütücü de olsa bana büyüme özgürlüğünü vermeni istiyorum. O macerayı istiyorum.

Bana öğretmiş olduğun her şey için teşekkür ederim.

Hoşça kal.

Harriet

Bunty paldır küldür odaya girdiğinde, tam GÖNDER tuşuna basmak üzereyim.

"Bir özür mü aldın, tatlım? En azından bunu beklerim Yuka'dan. Ne zaman geri çekilmesi gerektiğini hep bilir o."

Birkaç saniye gözlerimi kırpıştırarak büyükanne bakıyorum ve sonra jetonum düşüyor. *Seni görmek güzel.* Oyun pasajının dışında büyükanne Yuka'yı gördüğünde *seni görmek güzel* demişti ona, *tanıştığımıza memnun oldum* değil.

"Yuka'yı *tanıyor musun?*"

"Elbette tanıyorum, tatlım. Yıllarca aynı çevrelerde bulunduk. Ona ne olup bittiğini anlatmayı denedim ama o beni

dinlemeyi reddetti. Tipik Yuka işte. Çok yetenekli ama kim-seleri dinlemez.”

Şaşkınlıkla gözlerimi dikip Bunty’ye bakıyorum.

Nankörlük etmek istemem ama insanlar *rica etsem* bana da bir şeyleri anlatmaya başlayabilirler mi artık?

“VE BAAAAAM!” Wilbur’un en yüksek sesiyle bağır-dığını duyuyorum. “LONDRA GUCCI BOTLARIMI ÖPEBİLİR. AMERİKA BEKLE BENİ, GELİYORUM.”

“Evet, canım,” diyor büyükannem, ben yazdığım mesajı gönderip bilgisayarımın kapağını kapatırken. Hiçbir uyarıda bulunmadan, yine beni göğsüne bastırıyor ve kıyafetindeki işlemler yüzüme batıyor. “Seninle doğru düzgün, kaliteli bir zaman geçirmek çok hoştu ama gitme zamanı geldi artık.”

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kırıştırıyorum. Onu gerçek-ten sevmeye başlamıştım. Birbirimizi yakından tanıyarak bir-kaç hafta geçirebileceğimizi ve bunun, Kırmızı Başlıklı Kızla Tilki’dekine benzemeyen doğru düzgün bir büyükanne-to-run ilişkisinin başlangıcı olabileceğini umuyordum. “*Hemen mi?*” diye üzgün bir şekilde soruyorum, başım hâlâ göğüsle-rine bastırılıyken.

“Korkarım öyle, canım. Yakalamamız gereken bir uçak var.”

Olup olmadık yerlerde birinci çoğul şahıs kullanmayı ger-çekten seviyor Bunty.

“*Bizim mi?*”

"Evet, tatlım."

Bunty geri çekiliyor ve ben yüzündeki mutlu ifadeyi fark ediyorum birden. Aynen benim gölde hissettiğim gibi hissediyormuş gibi görünüyor o da.

"Annabel doğum sancısı çekmeye başlamış."

83

Peki.

Zaten ortada olan bir şeye tekrar değinmek istemem ama Annabel tam bir ay önce doğum sancısı çekmeye başlamıştı. Anlaşılan o ki kız kardeşim planlara, zaman çizelgelerine, randevulara ya da başka insanların seyahat programlarına hiç saygısı olmayan başına buyruk bir tip. Aynen babam gibi.

On beş saat sonra, Bunty'le ben Heathrow Havaalanı'na vardığımızda bir çeşit kız bombası çarpıyor bize. Her tarafı parlak saçlar, çanta, eşarp ve parfüm kokusu kaplıyor.

"Evdesin işte!" diye bağılıyor Nat, neredeyse beni yere düşürmek üzereyken. "Sonunda!"

Nat'in omzunun üzerinden biraz önce aşmış olduğu bagaj taşıma arabasına bakıyorum. Daha önce hiçbir şey için bu kadar hızlı koştuğunu görmemiştim Nat'in. Belki de A Seviyesi için Beden Eğitimi dersini bırakmamalıydı.

"Ne işin var burada?" Nat yüzümün her yanına gagalar

gibi küçücük, sert öpücükler kondururken ben gülüyorum.

"Hâlâ Fransa'da olduğunu sanıyordum."

Nat kızarıyor ve hem küstah hem de mutlu görünmeyi başarıyor aynı anda. "İlî, şey..."

Gözlerimi kısıp ona bakıyorum. En iyi arkadaşım gözlerimi kamaştırıyor. Her zamankinden çok daha az makyaj yapmış ve saçlarını düzleştirmemiş. Doğal, zayıf bukleleri olduğu gibi duruyor ve kâkülü sol tarafa doğru kaymış. Bu *hiç* Nat'lik bir durum değil. "Nat, neler oluyor?"

"Hı?" En iyi arkadaşım, kapüşonlu eşofman üstümden bir parça pamukçuk alıyor. "Nasıldı? Elbise giymiş köpek gördün mü hiç? İnsanlar seninle Japonca konuştular mı?"

"Pardon," diyor Bunty gülümseyerek, elime küçük bir kutu Hindistan cevizi suyu tutuştururken. "Bol su iç, canım. Klima mahveder insanı. Dışarı çıkıp bir taksi bulacağım."

Sonra da parmak arası terlikleriyle klik klik diye ses çıkararak yanımdan uzaklaşıyor. Nat'e geri dönüyorum. "Pekâlâ," diyorum. "Ne oldu?"

"Şey, ilî..." Boğazını temizliyor, önce tavana, sonra da yere bakıyor. "Ooo ayakkabılarına bayıldım. Yeni mi?"

"Elbette ayakkabılarım yeni değil, Nat. Benim ayakkabılarım hiçbir zaman yeni olmaz. Konuyu değiştirip durmayı kes."

Nat'in yanaklarında birer kırmızı nokta belirliyor. "Şey yapmış olabilirim..." diye söze başlıyor. "Yani, muhteme-

len... Şey olmuş olabilir...”

“Kusura bakma Nat ama bu bir yunusla iletişim kurmaya çalışmak gibi bir şey. Cümleleri tamamlamayı dene.”

“Bir çocukla tanıştım.”

İçmekte olduğum Hindistan cevizi suyunu tamamen Nat’in üzerine püskürtüyorum.

“Yeşil likralı çocuk mu?” diye bağıryorum. “Zeytinyağlı çocuk mu? *Manalı şekilde tuz isteyen* çocuk mu?”

“Öyle değil,” diyor Nat kızgın bir şekilde. “O... Sevimli ve tatlı. Ayrıca *çok seksi*.” Bir parça hayale dalıyor Nat. “Ve gergin olduğunda parmak eklemlerini kıkırdatma alışkanlığı var ki bu *çok hoş*. Bunu bir tek Guitar Hero oynarken yapmıyor. Bir de muhteşem kıvrak bir aksanı var. Sesi sanki bir botta ya da öyle bir şeydeymiş gibi çıkıyor.”

Sesi bir kayıktaymış gibi mi demek istedi?

“Aman Tanrım, kendini fena kaptırmışsın, Nat.”

Daha da kızarıyor Nat. “Biliyorum. Bu yüzden burada sayılırım zaten. Annem bunu anladı ve beni eve geri sürükledi. Âşık olmanın herkes için yeterince büyük bir ceza olduğunu söyledi ve böylelikle ödeşmiş olduk.”

Gülüyorum. “Bu yüzden mi ortadan kayboldun?”

“Tam olarak bu yüzden değil aslında. Of, Harriet, çok utanıyorum. Nick için başının etini yedim. François’yla tanışana kadar bunun böyle olduğunun farkında değilmişim. Kendini böyle bir şeyden koruyamıyorsun. Onun dışında hiçbir

şeyi, hiç kimseyi görmüyor gözün."

"François mı?" Gülüyorum. "Fransız ve adı François, öyle mi?"

"Bazı Fransızların adı François'dır, Harriet," diyor Nat ters bir şekilde. "Bu gayet normal bir şey."

Gülümsüyorum ve havaalanının dışına doğru yürümeye başlıyorum. "Nick konusunda yanıldın, bu arada. Her şeyi takside anlatacağım sana."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" Nat iç geçiriyor. "Belki de erkekleri düşündüğümün yakınından geçecek kadar bile tanımıyorum. Çok karmaşıklar, değil mi? Sanırım bu, ömür boyu sürecek bir akıl karışıklığının başlangıcı."

Koluma giriyor. "Neyse, sen iyi vakit geçirdin mi? Her şey şu epik akış diyagramına uygun gitti mi? Biliyorsun, o dediklerini birlikte yapacak hâlâ bir sürü vaktimiz var."

Tokyo'daki parlak ışıkları, bas bas bağırان televizyonları, güzel tapınakları ve Harajuku'nun çılgınlığını düşünüyorum. Fuji Dağı'nı, Shinkansen'i, Tsukiji'yi, oyun pasajını, sumo salonunu, ışıklarla aydınlatılmış elbisemi, Charlie'yi, Kylie Minogue'u ve hamam böceğini düşünüyorum. Yuka'yi, Bunt'y'i, Toby'yi, Haru'yu, Naho'yu ve Shion'u düşünüyorum. Pembe bir tütü giymiş, havaalanında bize el sallayan ve şu anda kolumda olan arkadaşlık bilekliğini bana vermiş olan Rin'i düşünüyorum.

Uçağa binmeden önce beni bir kez daha öpen ve son

anda hiçbir yere gitmemeye karar verdiğim için beni gerçekten uçuş öncesi kontrol alanına doğru itmek zorunda kalan Nick'i düşünüyorum.

Sonra da kendimi oraya gittiğim andaki hâlimden nasıl farklı hissettiğimi düşünüyorum. Sanki hâlâ ben benim ama daha güçlü hissediyorum kendimi artık. Sanki kanatlarımı bulmuşum ve onlarla ne yapacağımı biliyormuşum gibi hissediyorum.

"Evet," diyorum yüzümde bir sırıtmayla, Buntty taksinin kapısını açıp hep birlikte taksiye binerken. "Maceraları düşünürsek, Tokyo'nun gayet *oki* olduğunu söyleyebilirim."

84

Hastanelerden hoşlanmam.

Hadi dürüst olalım. Hiç kimse hastanelerden hoşlanmaz aslında. Hastaneler, insanları iyileştirmek için vardır görünüşte ama durum bu değildir aslında. Hastaneler, bize hayatımızın bir aşamasında hepimizin hastalanacağını, incineceğini, yalnız kalacağını ve bazen bunların hiçbirisi konusunda hiç kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını hatırlatmak için vardır.

Kocaman metal kapılardan geçip bekleme salonuna doğru yürürken aklımdaki tek şey, en son bu hastaneye geldiğimde bir annem olduğuydu. Üç gün sonra hastaneden ayrılırken ise bir annem yoktu artık.

Birden kendimi berbat derecede kötü hissediyorum -özellikle de göğsümün orta kısmı acıyor- ve bu bebeğe karşı hislerimin aslında onun Annabel'i benden alabilecek olduğu gerçeğiyle ne kadar da alakalı olduğu kafama dank ediyor. Zaten bebekler de bunu yapar, değil mi? Bebekler her şeyi değiştirir.

Büyük yeşil koridorları geçerken, nefes alış verişime, kalp atışlarıma ve spor ayakkabılarımin yerde çıkardığı seslere odaklanmaya çalışıyorum. Sonra Nat'ın hafifçe kolumu tuttuğunu fark ediyorum. "Her şey yolunda gidecek, Harriet. Bak."

Başımı yerden kaldırıp baktığımda, babamın hastane koridorlarında bir çeşit geleneksel İrlanda dansı yaptığını görüyorum. Ne zaman bir hemşire ya da doktor yanından geçse onları kollarından yakalayıp küçük bir halka çizdirerek dansına katıyor.

Bu, buradakilerin sandığınızdan daha sık karşılaştığı bir şey olmalı çünkü babam onları rahat bırakana kadar sabırla bekleyip sonra da yüzlerinde hafif bir gülümsemeyle yürümeye devam ediyorlar.

Nat yanağıma bir öpücük konduruyor ve "Gidip bir çay alacağım. Birkaç dakika sonra görüşürüz," diyor.

"Bir numaralı yavrum!" diye bağılıyor babam beni görünce, öpüşmediğim ruh ikizim kapıdan çıkıp gözden kaybolurken. Hemen bana sıkıca sarılıyor ve hızlıca döndürüyor beni kucağında. "Dönmüşsün! Bu arada, bundan sonra senin adın 'bir numaralı yavru'. Ya da belki sana 'İyi', kız kardeşine de 'Kötü' diyebilirim ve tam bir Manner takımımız olur."

Beni bıraktığında, dengemi sağlayıp sallanmadan duruyorum. "Bu..." Yutkunuyorum. "Bu, Annabel iyi demek mi yani?"

Babam yüzüme bakıp bana daha da sıkıca sarılıyor. "Elbette iyi, hayatım. Zaten hep iyi olacaktı."

Çenemin buruşmuş bir kâğıt topu şeklini almaya başladığını hissedebiliyorum. Babam başımın üstüne bir öpücük kondurup geri çekiliyor. O anda babamın tişörtünü fark ediyorum. Tişörtün üzerinde kırmızı keçeli kalemle kocaman **KIZIM BİR SÜPER MODEL** yazıyor ve hemen onun altında da, daha küçük bir şekilde, **DİĞERİYSE SADECE SÜPER** yazıyor.

"Bir kız ha? Bebek bir kız kardeşim var yani?"

"Aynen öyle," diyor babam, yüzünde neredeyse yüzünü tam ortadan ikiye ayıran kocaman bir sırıtışla. Saçlarımı karıştırıyor ve ben hayatımda ilk kez yüzümü buruşturup saçlarımı düzeltmeye çalışmıyorum. "Sanırım onunla tanışmalısın artık."

85

Odada çıt çıkmıyor.

Bir pencereden odaya güneş ışığı giriyor ve odada hafif, rahatlatıcı bir biplleme sesi var. Annabel temiz, beyaz bir sabahlık giymiş, yatakta sakince oturuyor. Sarı saçları her zamanki gibi kusursuz bir topuz yapılmış, yüzü huzurlu ve yanakları al al. Üzerinde bir takım elbise olsa ve kolundaki o şeyler olmasa herhangi bir şeyin değiştiğini anlamak mümkün olmaz.

Babam heyecanlanmış bir Labrador gibi direkt olarak odaya dalarken, ben kapı aralığında gergin bir şekilde bekliyorum. "ANNEM!" diye bağıyor babam yüksek sesle. Sonra da eliyle ağzını kapatıp, "Pardon," diyor yalandan fısıldar gibi. "Küçük harflerle annem demek istemiştin." Yatağa doğru eğilip Annabel'in kucağında duran yumru gibi şeye bakıyor. "Gözleri ne zaman açılacak?" diyor.

"Bir kedi yavrusu doğurmadım, Richard. Gözleri açık zaten. Şu anda sadece uyuyor."

"Bundan o kadar emin olma, Annabel," diyor babam düz

bir şekilde. "Göründüklerinden daha zekidir bebekler. Harriet da hep uyuyor gibi yapıp bizi dinler ve her şeyi kaydederdi. Sonra da bunları hiç beklenmedik bir anda hararetili bir şekilde söylerdi. Hazırlıklı olmalıyız. Bu da çok kurnaz görünüyor."

"Güzel," diyor, şefkatli battaniyelerden birkaçını düzeltirken. "Ne kadar kurnaz olursa o kadar iyi." Sonra da kapı aralığına doğru bakıyor. "Anne? Biraz konuşabilir miyiz?"

Bunty evet anlamında başını sallıyor ve odaya giriyor. Şaşırtıcı derecede sessiz Bunty.

"Özür dilerim, anne," diye devam ediyor Annabel. "Geceğinden fazla haşın davrandım. Harriet'la muhteşem bir şekilde ilgilendin oralarda. Sen olmasan beceremezdik."

Duraksıyor Annabel. Doğru kelimeleri aradığını anlayabiliyorum. İlk kez şahit oluyorum böyle bir şeye.

"Şu nazik teklifin konusunda fikrimi değiştirdim. İlk bir ya da iki ay bizimle kalmanı çok isteriz." Tekrar duraksıyor. "Kalmanı çok isterim."

Bunty, Annabel'i alnından öpüyor.

"Teşekkürler, canım. Geçmişte yanında olmam gerektiği kadar çok yanında olmadığımı biliyorum ama inan bu durumu değiştirmek istiyorum."

Bazen işleri bir hayli zorlaştırıyor, biliyorsun.

Artık dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bu benim ilk bebeğim. Onu da dünyalar kadar çok seviyorum ama...

Sanırım onun burada olmaması herkes için en iyisi.

Benden bahsetmiyorlarmış.

Bunty'den bahsediyorlarmış.

İstemedem ufacak, tiz bir çığlık atıyorum. Annabel başını kaldırıp çok kısa bir süre bana bakıyor gözlerini dikip. Sonra da babama doğru dönüyor.

"Tabitha'yı al lütfen," diyor, kundağı yavaşça babama verirken.

"Tabitha mı?" diyor babam. Ancak babam bebeği alıp onu hızlı bir şekilde koluna yerleştirdiği zaman babamın bunu daha önce de yapmış olduğunu hatırlıyorum. "Tabitha Manners? *Tatlı Cadı*'daki⁵⁰ Tabitha gibi?"

Annabel gülüyor. "Tabitha aynı zamanda Arami dilinde *ceylan* anlamına gelir ve Beatrix Potter⁵¹ kitaplarındaki kedinin de adıdır. Bu isim hepimizi mutlu eder diye düşündüm. Yeteri kadar araştırma yaparsak bu isimle rekor kırmış birkaç baykuş ve koala da bulabileceğimizden eminim," deyip tekrar bana dönüyor Annabel. "Yanıma gel, Harriet."

Annabel'e doğru yürüyüp yavaşça yatağa oturuyorum. Annabel acıyla yüzünü hafifçe buruşturarak eğilip çantasından bir kâğıt çıkartıyor ve bu kâğıdı bana uzatıyor.

Bu kâğıda kusursuz bir el yazısıyla şunlar yazılmış ve baş-

50 Özgün adı *Bewitched* olan *Tatlı Cadı*, 1964 - 1972 yılları arasında yayınlanan bir televizyon dizisidir. Daha sonraları birçok uyarlamayla televizyonlara ve sinemaya dönmüştür. (ç.n.)

51 1866 -1943 yılları arasında yaşamış olan İngiliz yazar, illüstratör, doğa bilimci ve çevrecidir. Hayvanlara yer verdiği çocuk kitaplarıyla tanınır. (ç.n.)

lığın altı iki kez çizilmiş:

Manners Ailesi

- Harriet
- Tabitha
- Richard
- Annabel
- Bunty

"Gördün mü?" diyor sessizce, kâğıdı işaret ederek. "Sen hâlâ listemin en başındasın, Harriet."

Omzuyla beni dürtüyor ve tüm dünyam sanki hiç param-parça olmamış gibi yeniden bir araya geliyor birden.

"Ne yani?" diye sızlanıyor babam, bize doğru eğilirken. "Benimle *dalga mı geçiyorsunuz? Üçüncü sırada mıyım ben?* Bir kere ilk sırada olan benim soyadım. Bu soyadını hepinize ben verdim, sizi küçük isim hırsızları." Sonra da kucağındaki kundağa bakıp parmağıyla nazikçe dürtüyor kundağı. "Üst sıraya çıkmayı *aklının ucundan bile geçirme*, küçük hanım. Kimlik kartın elimde ve nerede yaşadığını biliyorum."

"Onu görebilir miyim?" diye soruyorum gergin biçimde. "Kız kardeşimi?"

Babam sırtıyor ve kundağı dikkatli bir şekilde bana veriyor. Gözlerimi dikip Tabitha'ya bakıyorum.

Buna inanamıyorum. Buna gerçekten inanamıyorum.

Görünen o ki kız kardeşim sadece zaman çizelgelerine ve planlara hiç saygısı olmayan başına buyruk bir tip değil, aynı zamanda istatistiklerle de hiç ilgisi yok. Dünya nüfusunun yüzde ikiden azının turuncu saçlı vardır ve bu çekinik bir gendir.

Tabitha'nın saçları benimkilerden bile daha turuncu.

"Bir süper model daha yapım aşamasında," diyor babam gururla, her ikimize birden bakarken. "Annabel, genetik olarak çekici olduğum için inanılmaz derecede şanslısın."

Tam o anda Tabitha kocaman mavi gözlerini açıp yüzünde sakın, hiç etkilenmemiş bir ifadeyle *Cidden mi ya? Dünyada milyarlarca baba varken ben bu salağı mı buldum?* der gibi bakıyor babama.

O anda, Tabitha'yı bu güne kadar sevmiş olduğum her şeyden ama her şeyden daha çok seveceğimden kesinlikle emin oluyorum. Matematikten, İngilizce'den, tarihten bile daha çok seveceğim onu.

Hatta *fizikten* bile daha çok seveceğim onu.

Telefonum bipliyor. Hemen küçük, tapılası kardeşimin başına bir öpücük kondurup onu babama geri veriyorum.

Yarın İngiltere'ye geliyorum. ;)

Nick. xxxx

Mutlu bir şekilde sırtıp yatağın yanındaki çiçekleri belli

belirsiz bir şekilde koklamakta olan Bunty'ye şöyle bir bakıyorum. Sonra, esnemekte ve küçük kırmızı burnunu büzştürmekte olan Tabitha'ya, sonra da alçak sesle mırıldanmakta ve Tabitha'nın o minicik eliyle kendi eline bir beşlik çakmasını sağlamaya çalışmakta olan babama bakıyorum. Sonra da hâlâ sakın bir şekilde bana bakmakta olan Annabel'e bakıyorum.

Annabel burnunu büzştürüyor bana. Ben de ona burnumu büzştürüyorum ve birden ne kadar uzağa gitmiş olduğumun, ne kadar kaybolmuş olduğumun ya da kendimi ne kadar yalnız hissediyor olduğumun hiçbir önemi olmadığını anlıyorum. Ben buraya aidim ve bu, hep de böyle olacak.

Evet, gerçekten ait olduğum yerde, evimdeyim.

Teşekkürler

Sahip olduğum potansiyeli keşfetmeme yardım ettiği için harika editörüm Lizzie Crafford'a; sabrı ve nezaketiyle potansiyelimi keşfetmemi bekleyen temsilcim Kate Shaw'a çok teşekkürler. Büyük bir tutku ve hiç bitmeyen yaratıcılıklarıyla en başından beri beni ve Harriet'i destekleyen tüm HarperCollins ekibine, rehberliğiyle her daim yolumu aydınlatan Pippa Le Quesne'ye çok teşekkür ederim.

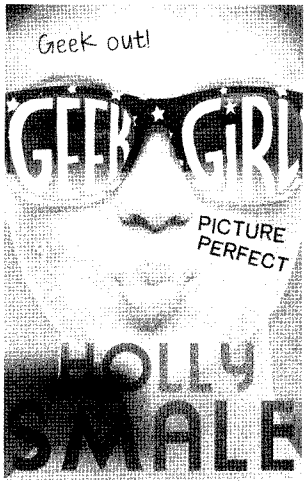
Aileme çok teşekkür ediyorum: Ne şekilde olursa olsun benimle gurur duyan muhteşem anne ve babama; dünyanın en iyi kucaklaşmaları, tavsiyeleri ile reçelli turtaları için büyük annem ve büyük babama... Klavyemi kırmak için çok uğraşan Flossy ile uğruna mavi papyonlu dev oyuncak ayımdan vazgeçeceğim tek insan ve aynı zamanda en iyi arkadaşım olan küçük kardeşim Tara'ya...

Akıl almaz cömertlikleri ve korkunç Japoncamı benle alay etmeden içtenlikle çeviren Julian ve Naho'ya kocaman teşekkürler. Ayrıca Kristin, Laura ve Sarah'ya uzun yıllardır destek oldukları ve değerli arkadaşlıkları için çok teşekkürler. Siz, birçok problemin üstesinden gelmeme yardım ettiniz.

Son olarak, kitabı okuyup Harriet'i seven herkese: Siz olmasaydınız O'nun hiçbir gerçekliği olmazdı.

Çok teşekkür ederim. x

GEEK KIZ SERİSİ'NİN DEVAM KİTAPLARI ÇOK YAKINDA TÜM KİTAPÇILARDA!

PICTURE PERFECT HOLLY SMALE

Benim adım Harriet Manners ve her zaman geek olacağım.

New York'un, Amerika'nın en kalabalık şehri olduğunu, şehrin slo-ganının 'Her Zaman Daha Yukarı' olduğunu biliyorum ama ne yazık ki New York'da modellik yapmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ailemin bu kocaman şehrin hayat tarzına nasıl uyum sağlayacağını da bilemiyorum. Ama en kötüsü de, erkek arkadaşımdan beklediğim romantik jestlerin başka birinden gelmesi konusu kafamı fena halde karıştırıyor.

Bu sefer gerçekten ayvayı yemiş olabilirim.

HOLLY SMALE

AKLI
HAVADA

2

Call
Call - Bana

Ben Harriet Manners ve ben hâlâ bir geek'im.

Karaoke kelimesinin *solistsiz orkestra* anlamına geldiğini,
Astronotların Uranüs'te bazen gökten elmas yağdığını keşfettiklerini,
Bir ahtapotun üç kalbi olduğunu,
Mide asidinin çinkoyu eritebilecek kadar güçlü olduğunu,
Sabahları boyumuzun akşamki boyumuza göre kabaca bir santimetre
daha uzun olduğunu,
Oyuncak ayıların gerçek aylardan daha çok insanı öldürdüğünü
biliyorum.

Aynı zamanda bu bilgilerin modellik kariyerime hiçbir faydası
olmadığını da biliyorum. Tam anlamıyla *ayyayı yedim!*

Gençlere kendilerini iyi hissettirecek ve okuduktan sonra özgüvenlerini
artıracak bir mücevher. **Books For Keeps**

11+

/eksikparca1

/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

ISBN: 978-605-84924-7-9

9 786058 492479

www.ucuzlukvadisi.com